

DEN NY VERDENS
unipuls

NUMMER 1 - FEBRUAR 2016 - 34. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Lyset er i verden, man skal blot åbne sig for det

Der findes millioner af mennesker, som er så langt fremme i udvikling, at de kan begynde at forstå intellektualiteten bagved livet og naturen, dvs de love, af hvis overholdelse det fuldkomne liv er et resultat. Til disse mennesker lyder det i dag:

”Se, lyset er i verden, du behøver kun at studere, forske og åbne dig for dette lys. Du vil se, at alt uden omkring menneskets sfære er kosmisk kærlighed. Du vil opleve, at kærligheden er universets grundtone. Du vil efterhånden erfare, at alle vegne, hvor de guddommelige love opfyldes, funkler og stråler glæden, lykken og saligheden.

Indhold

3	<i>Jes Arbov:</i> Den svære begyndelse	50	<i>Søren Jensen:</i> Pengene eller livet
5	<i>Jes Arbov:</i> Falske vidnesbyrd i Københavns Byret	52	Møder i Livets Skole, udstillinger og som- merkursus
12	<i>Advokat Peer B.Petersen:</i> Processkrift C Københavns Byret		
26	<i>Søren Ingemann Larsen:</i> Rådet afsløret i grov citatfusk		
27	<i>Gerard Oude Groen:</i> En oversætters vanskelige beslutning		
35	<i>Jes Arbov:</i> Om tredie eller tredje		
37	<i>Uwe Todt:</i> Det ondes problem		
41	<i>Jens Lindsby:</i> Værket i en videnskabelig udgave - en historisk-kritisk udgave		
48	KORT FORTALT		
50	<i>Jes Arbov:</i> Mageløs redegørelse		

Den Ny VerdensImpuls nr.1/2016

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sj, tlf. 59 30 52 72, mobil 4553785272
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
reg.nr. 3409 konto 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

240 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **270 kr** og Norge **260 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3409) 925 4242 - -

**Bladet udkommer 4 gange om året
(normalt)**

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION
er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,
Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72, mobil 4553785272

(bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

**Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse**

Efter 2014 kan man **kun** betale til vor danske konto:

reg.nr. 3409 - konto 925 4242

(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)

S.W.I.F.T. DABADKKK

Danske Bank

Vi lever i en for Martinus-sagen historisk skelsættende tid. Det har dette blad haft præg af længe, men året 2016 bliver noget særligt.

Jeg har valgt at bruge megen plads denne gang til det processkrift, som de 4 sagsøgte advokat har udfærdiget, for det er meget betydningsfyldt, bl.a. fordi han her fører Martinus selv som personligt vidne i form af rådsmødereferater.

Instituttet har udsendt en redegørelse om, hvordan de ser retssagen. Den har Søren Ingemann Larsen kommenteret på sin hjemmeside – martinus-webcenter.dk, hvor den kan læses, men den trykkes også i næste nummer, da det er godt at have historisk kildemateriale på papir.

Nu endelig har sagens mest trofaste medarbejde – Tage Buch – fået lov til at gå over til den åndelige verden efter 104 år i jordisk inkarnation. I næste blad får han den særlige mindehilsen, han fortjener.

Jeg har været syg længe, men det bedres nu, så det er alligevel lykket at få bladet ud.

OBS! – jeg er ikke meget for det, men vi er alligevel nødt til at bede om lidt tilskud til vor advokatregning!!

Husk at forny abonnementet for 2016, hvis du ikke allerede har gjort det.

K h Ruth

den svære begyndelse

Af Jes Arbov

Vi er her på kloden for at lære at tænke logisk, og for at kunne det må vi lære at skelne mellem lys og mørke, godt og ondt. Det lyse peger fremad mod fremtidens humane kultur. Det mørke bagud mod fortidens voldsprægede samfund. For at opnå en harmonisk og afklaret tilværelse er det af stor betydning, at vi lærer at skelne mellem fortidens døende kulturfaktorer og fremtidens livgivende fællesskaber.

Vi står ved et vendepunkt i verdenshistorien, hvor det bliver klart for stadig flere, at medmenneskelighed, fredeligt samarbejde og næstekærlighed er vejen frem, mens alle former for vold og berigelse på næstens bekostning er de triste kendetegn på en kultur, der ganske vist stadig har en vældig magt over sindene, men som ikke desto mindre fremover i stigende grad vil blive skrevet ud af historien.

Det er en udvikling, som har stået på ganske længe. Ved civilisationernes begyndelse for tusinder af år siden var der kun få, særligt indviede personer, der kendte sandheden om historiens formål og menneskehedens skæbne, og som vidste, at næstekærligheden ville blive fremtidens bærende kulturfaktor. Med Kristi død på korset uden for Jerusalems bymur ændrede dette sig, idet denne tidligere skjulte viden her blev åbenbaret for alverden. Fra det tidspunkt var krig, angreb og forsvar ikke længere logik på den samme måde, som det havde været tidligere. Efter Golgata-begivenheden var denne urgamle, lokale form for logik endegyldigt overtrumpet af en højere, universel logik, som gik ud på at tilgive sine fjender og stifte fred.

I de to tusinde år, der er gået siden Kristi død på korset, er denne næstekærlighedens logik blevet implementeret rundt om på kloden i sit eget rolige tempo, og den indgår i dag som en naturlig bestanddel i mange nationale og internationale samfundsinstitutioner. Men selvom det universelle budskab om næstekærlighed har haft stor indflydelse på mange landes politik og lovgivning, er der dog lang vej endnu, inden det er slået endegyldigt igennem. Som vi alle kan iagttage, gælder dette ikke mindst på det forsvarsmæssige og økonomiske område. Her ser vi dagligt de ødelæggende konsekvenser af, at den rå magt bestandigt tager sig til rette og overtrumfer retten.

Med Martinus' åndsvidenskab er grunden nu lagt til, at menneskeheden kan tilbagelægge den sidste og afgørende strækning. Med den videnskabeliggørelse af kristendom-

men, som åndsvidenskabens repræsenterer, er det højintellektuelle grundlag etableret, som vil føre til dannelsen af en fredelig planetarisk civilisation, hvor magten og retten vil forenes og sammen gå hånd i hånd.

Åndsvidenskabelig teori i sig selv er dog ikke helt nok. Verden behøver også en demonstration af, at teorien ikke blot er en ny manifestation af utopisk tænkning, men at den er realiserbar og kan fungere i praksis. Det er en af de – måske underbelyste men dog væsentlige – opgaver, som Martinus Institut og Sagen har fået tildelt.

Det er meningen, at Martinus Institut i samarbejde med Sagens interesserede skal udvikle sig til at blive modellen for, hvordan fremtidens institutioner kan bygges op og fungere i overensstemmelse med universel logik og dermed næstekærligheden. Mens Kristus i de kommende århundreder vil fremstå som modellen for det næstekærlige og kulturskabende menneske, er det Martinus Instituts mission at demonstrere, at det – ved at lægge de kosmiske analyser til grund for samarbejdet – er muligt at etablere en helt ny, ikke tidligere set institutionstype på jordkloden, hvor næstekærligheden er realiseret som et dynamisk og livsbefordrende arbejds- og oplevelsesfællesskab.

Enhver ny begyndelse er vanskelig. Det er let at snuble i starten, og vi må alle kravle, før vi kan gå. Det gælder også i dette tilfælde, hvor vi må sige, at den første fase i Martinus Instituts historie efter Martinus forlod det fysiske plan har været præget af en udvikling, hvor Martinus Institut – beskyttet og uden for offentlighedens søgelys – har kunnet prøve kræfter med sig selv. I denne fase har det haft frihed til at begå en række fejltagelser. For mange af os, der har iagttaget det fra sidelinjen, har det været smerteligt at være vidne til, men det træner os i tålmodighed og minder os om, at vi må udvise overbærenhed overfor hinanden. Rom blev ikke bygget på én dag, og det gør modellen for fremtidens fredelige institutioner heller ikke.

tut har bøjet sandheden og vidnet falsk i retten for at fremme deres egne personlige interesser, og vi har set, at Martinus Instituts ledelse udadtil over for sagens interesserede har misinformeret og bevidst undladt at fortælle sandheden om den verserende konflikt.

Rådet vil efterhånden forstå sin egen mission bedre, og det vil anstrenge sig for at leve op til sin rolle som Sagens faste punkt. Det vil først og fremmest gøre dette ved at udvise større ydmyghed og ansvarlighed i forhold til sine egne beslutningsprocesser og sikre, at alle afgørelser træffes i overensstemmelse med de kosmiske analyser.

Vi må tilgive rådet og takke for det unikke og værdifulde erfaringsmateriale, som det igennem årene har stillet til rådighed gennem de forskellige typer af fejltagelser, som det har begået.

Vi ved endnu ikke hvor længe den ulogiske handlemåde i strid med åndsvidenskabens værdigrundlag vil vare ved. Her må vi væbne os med tålmodighed og stole på, at Forsynet regulerer det. Et er dog sikkert. En dag vil en ny bygning rejse sig lys og strålende på det fundament, som er muliggjort i kraft af det nuværende og tidligere råds fejlpositioner.

Med denne viden indprentet i bevidstheden er det ikke svært at møde det nye år med en helhjertet accept af tingenes tilstand. Når man først forstår formålet med begivenhederne og er klar over, hvad resultatet bliver, er det meget lettere at forholde sig roligt og afklaret til det, som sker. Måske når man ovenikøbet til det punkt, hvor man af hjertet kan se, at alt er såre godt.

Med disse ord vil jeg takke alle for en livlig og givende debat med mange fine analyser og overraskende synspunkter i 2015. Det har været en fornøjelse at lære jer at kende, og jeg vil ønske alle en glædelig jul og et velsignet nytår.

(Dette var en hilsen på facebook!)

I den udviklingsfase, som Sagen i øjeblikket befinder sig i, gælder det om at have et dobbeltblik. For på samme tid, som vi alle må være tålmodige og tilgivende, er det også vigtigt, at vi holder os målet klart for øje vel vidende, at ”børnesygdommene” er midlertidige og en dag vil være overvundet. Til den tid vil vi tilmed erkende, at fejltagelserne har været nødvendige, fordi de har leveret det erfaringsmateriale, som er betingelsen for at kunne gøre tingene rigtigt.

Mens den første fase, siden rådet overtog ledelsen af Sagen efter Martinus, har været præget af, at rådet har givet sig selv lov til at gøre det på sin egen måde, er tiden nu kommet til at give Sagen tilbage til Martinus og gøre det på hans måde.

Det betyder, at vi i årene, der kommer, vil se en række principielle forandringer i den måde, som rådet kommer til at arbejde på:

Udgivelsen af Det Tredie Testamente vil ske, sådan som Martinus ønskede det, og som han omhyggeligt og tydeligt har redegjort for i rådsreferaterne.

Man vil lægge grunden til en ny kultur, der hviler på gaveprincippet, og man vil distancere sig fra forretningsprincippet.

Rådet vil i langt højere grad end nu fungere som Sagens hjerne- og hjertecenter ved at skabe en fredelig og lys atmosfære gennem samarbejde, åbenhed og dialog.

Konfliktskabende redskaber som retssager vil være bandlyste, og den gamle verdensimpuls’ konflikthåndtering med hævn og straf vil være udelukket.

Man vil anlægge en ny stil og i et og alt bestræbe sig på at være informerende, imødekommende og sandfærdig. Inden for det sidste års tid godt og vel har vi set forstemmende eksempler på, at rådsmedlemmer og fremtrædende medarbejdere ved Martinus Insti-

Falske vidnesbyrd i Københavns Byret?

Af Jes Arbov

Under retssagen i Københavns Byret i november 2014 fremkom nuværende og tidligere rådsmedlemmer ved Martinus Institut med nogle meget bemærkelsesværdige vidneudsagn. (disse vidneudsagn kan læses på Byrettens hjemmeside).

Det er veldokumenteret, at Martinus ikke ønskede, at man skulle føre retssager inden for Sagen. Det ønskede han ikke, fordi det er i strid med næstekærligheden og med *Det Tredie Testamente* logiske og konsistente påvisning af, at tilgivelse og venskab er fundamentet for den ny kultur. Retssager tilhører den gamle verdensimpuls. Det er en form for krigsførelse, hvor man benytter sig af forskellige former for hævn- og straffeforanstaltninger som f.eks. økonomiske sanktioner til at få ”ram” på sin modstander.

I enhver form for krig er sandheden blandt de første ofre. Således tilsyneladende også her, hvor repræsentanter for Martinus Institut – i strid med *Det Tredie Testamente* iboende ånd og budskab – under vidneafhøringerne i Københavns Byret gjorde meget ud af at lægge afstand til *det guddommelige, det religiøse og det hellige* i Martinus’ forfatterskab. Tre spørgsmål var her centrale:

1. Er *Det Tredie Testamente* en fortsættelse af Bibelen?
2. Er åndsvidenskaben en religion? og 3. Er teksterne i Martinus’ bøger ”hellige”?

I det følgende vil jeg belyse disse tre spørgsmål ved først at se dem i lyset af, hvordan Martinus forholder sig til de pågældende emneområder i sit forfatterskab og dernæst se på, hvordan repræsentanter for Martinus Institut svarede på spørgsmålene i Københavns Byret.

Er det tredje Testamente en fortsættelse af Bibelen?

Det går som rød tråd gennem *Det Tredie Testamente*, at dette værk er kristusmissionens fortsættelse og opfyldelsen af *Det Nye Testamente* bebudelse om, at Kristus ville sende ”Talsmanden den Helligånd”, som skulle vejlede til ”hele sandheden”, hvilket i virkeligheden er intet mindre end *livsmysteriets* løsning. I de sidste år på det fysiske plan var det magtpåliggende for Martinus åbent og direkte at informere om, at hans mission var den profeterede fortsættelse af kristusmissionen. Det kommer tydeligt frem i foredragene og i de ufærdige manuskripter, der 2004 blev udgivet som *Den Intellektualiserede Kristendom*.

Det Tredie Testamente er fyldt med referencer, der påviser

dette slægtskab. Lad mig her give nogle eksempler.

”Men nu er Tiden inde til, at Verdensgenløsningen også her skal befordre Guds Aand og give Menneskene Opfyldelsen af Forjættelsen om ”Talsmanden den hellige Aand”, der er det samme som kosmisk Videnskab, og som er bebudet at skulle give Menneskeheden de Oplysninger, den ikke tidligere var moden nok til at kunne modtage”. (*Livets Bog*, Bind 6, stk. 2138).

”Det var fortsættelsen og fuldkommengørelsen af denne kosmiske videnskab, han [Kristus] bebudede, at Faderen eller Guddommen ville sende til menneskeheden som ”talsmanden den hellige ånd”. Denne guddommelige ånd eller videnskab skulle føre menneskene videre i Kristi mentale fodspor. Og i denne Guds ånd skal alle jordens slægter velsignes”. (*Det Evige Verdensbillede*, bog 1, stk. 13.5).

”Denne af Kristus bebudede ”talsmanden, den hellige ånd, som Faderen skulle sende” er altså en ”livets” eller en ”kundskabens bog”, der ville blive manifesteret for menneskeheden”. (*Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 6).

””Talsmanden, den hellige ånd” er således i form af nærværende ”Tredie Testamente” en fortsættelse af kristusforkyndelsen”. (*Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 6. Jeg har her og i det følgende valgt at skrive tredje med i og ikke med j, som bruges i bogen).

”Denne talsmanden, den hellige ånd eller ”Kristi genkomst” er ”kristendommen i intellektualiseret form”, der igen er det samme som ”livsmysteriets løsning”. (*Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 14).

”Hvem er denne ”talsmanden, den hellige ånd” eller sandhedens ånd, som Faderen vil sende i Kristi navn, og

som skal tage af Kristi kosmiske visdom, som altså er Faderens visdom, og vejlede menneskene til hele sandheden? – Hvad er ”hele sandheden”? – Er det ikke den resterende del af kristusforkyndelsen, som menneskene ikke var begavede eller modne nok til at kunne modtage på Jesu tid, og hvorfor han måtte bebude dens forkyndelse til en senere tid?” (*Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 14).

”Kristusmissionen skal således denne gang ikke være baseret på en fysisk Kristuspersonlighed med autoritet og mirakler. Personen er denne gang anonym. Kun Kristusbevidstheden i form af kosmisk videnskab bliver det primære i Kristusmissionens fornyelse og fuldkommengørelse, der er bebudet eller opfattet som Kristi genkomst. Det er denne hellige sandhedens ånd eller alkærlighedens videnskab, der som livets tredie testamente vil blive den nu begyndende ny verdensepokes livsfundament”. (*Falske profeter og falske Kristus’er*, 1971).

Dette er kun et lille udpluk af de mange citater, der helt utvetydigt stadfæster, at *Det Tredie Testamente* er opfyldelsen af Kristi profeti (Joh. 16,12-15) og dermed en fortsættelse af Bibelen. Martinus’ værk er samlet set og formelagtigt formuleret, en ”intellektualiseret fornyelse af [Kristi] uintellektualiserede budskab” i form af ”kosmisk videnskab” og dermed ”kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse” (jf. *Falske profeter og falske Kristus’er*, 1971). Det er i grunden uforståeligt, hvis nogen med blot et elementært kendskab til Martinus og hans værk kan være i tvivl om det. Ud over de utallige – nærmest *demonstrativt tydelige* referencer rundt om i værket – er det jo også lagt ind i selve det samlede værks titel, *Det Tredie Testamente*. Der er her tale om en direkte reference til de to andre testamente, og på den måde indskrives Martinus sit værk som et nyt, efterfølgende testamente, og han stadfæster dermed endegyldigt, at der er tale om Bibelens fortsættelse.

Lad os med denne baggrundsviden høre hvad tidligere og nuværende rådsmedlemmer svarede i Københavns byret på spørgsmålet om, hvorvidt *Det Tredie Testamente* en fortsættelse af Bibelen. (Vidneudsagnene fra byretsdommen er hentet fra <http://tinyurl.com/jfp7a9w>. Se her under *Forklaringer*).

Ifølge retsprotokollen kan Willem Johannes Kuijper, der er formand for rådet på Martinus Institut, ”ikke vurdere”, om *Det Tredie Testamente* ”er en fortsættelse af Bibelen”. Han tilføjer hertil mærkeligt vildledende eller intetsigende – eller hvordan man nu skal forstå det – at ”titlen er *Det Tredje Testamente*, fordi der var to forudgående, det gamle og det nye, men disse er ikke skrevet af Martinus”. Willy Kuijper anerkender altså, at *Det Tredie Testamente* refererer til Bibelens to testamente, men han

kan ikke selv vurdere, om Martinus taler sandt, når han omhyggeligt forklarer, at *Det Tredie Testamente* er en fortsættelse af Bibelen.

Udsagnet er helt igennem besynderligt, fordi Martinus, som vi har set helt utvetydigt og eksplicit forklarer, at hans værk er den bebudede fortsættelse af Bibelen. At Willy Kuijper virkelig ikke ved det kan på forhånd udelukkes. Han har kendt Martinus personligt og virket for Sagen i mere end 40 år. Han har gået til Martinus’ foredrag, læst bøgerne og deltaget i rådsmøder med Martinus for bordenden, så selvfølgelig ved han, at Martinus selv betragter det *Tredie Testamente* som Bibelens fortsættelse og afslutning.

Omvendt kan man sige, at hvis han virkelig ikke vidste det, er det alene af den grund uforståeligt, at han sidder i rådet på Martinus Institut. For, at værket ifølge Martinus er kristusmissionens og Bibelens fortsættelse, bør man som et *absolut minimum* vide som rådsmedlem. Det er derfor tydeligt, at Willy Kuijper i Københavns Byret benægter og undlader at fortælle, hvad han ved. Med mindre der er tale om, at Willy Kuijper rent faktisk taler sandt, og at han helt personligt er i vildrede med, om Martinus har forstået sit værk og sin mission korrekt. Er det sidste tilfældet, er det blot uforståeligt, at han til trods for denne grundlæggende tvivl har valgt vedblivende at sidde i rådet i alle årene efter Martinus’ bortgang i 1981 og som *formand* siden 2001.

I 1981 skrev Willy Kuijper en artikel til *Kosmos* med titlen, ”Kristendommen som verdensvidenskab eller livsfundament”. Hen mod slutningen af artiklen skrev han sammenfattende: ”Kan vi virkelig forestille os en mere videnskabelig forklaring af ”Det nye Testamente”, der omhandler Kristi komme eller de store facitter, som indledte en begyndende næstekærlighedsepoke; en forklaring, som derfor kan betegnes som ”Kristi genkomst”, videnskabelig kristendom eller næstekærlighedsvidenskab? Findes der dermed noget litterært værk, som er mere berettiget til navnet ”Det tredje Testamente” (23) end netop de kosmiske analyser skabt af Martinus?”. Denne forbindelse mellem Det Andet og Tredie Testamente, som Willy Kuijper her refererer til og som artiklens forfatter

rent personligt bekræfter, bliver yderligere dokumenteret i den note, der er indsat med henvisning til *Livets Bog*, bind 5. Her placerer Martinus *Det Tredie Testamente* i forlængelse af de to foregående testamenter. Han skriver bl.a.: ”Er det ikke denne Kursændring [...], der har betinget, at ”Det gamle Testamente” ikke kunde blive ved med at være fyldestgørende, men maatte erstattes eller suppleres med ”Det nye Testamente”? – Og er det ikke den samme fortsatte Udvikling, der nu betinger, at dette nye Testamente heller ikke mere er fyldestgørende, men kræves forklaret videnskabeligt, i Stedet for som tidligere kun at blive forklaret dogmatisk eller diktatorisk? – Er det ikke netop dette Krav, der nu afføder Aandsvidenskab, der i sin sande Natur kun kan være det samme som Næstekærlighedsvidenskab og derfor må blive et tredie og sidste Testamente”. (*Livets Bog*, bind 5, stk. 1849).

Man må her uvilkårligt spørge, hvad der mon har ændret Willy Kuijpers syn på *Det Tredie Testamente* fra han skrev artiklen i 1981 til han stod i vidneskranken i Københavns Byret november 2014. Tager vi nemlig hans vidneudsagn i Byretten for pålydende, er der i løbet af denne periode sket et markant skred i hans opfattelse. Hvor han i 1981 ikke var det mindste i tvivl om, at *Det Tredie Testamente* var en fortsættelse af de to foregående testamenter, er han nu i 2014 ikke længere i stand til at ”vurdere”, om *Det Tredie Testamente* ”er en fortsættelse af Bibelen”.

I vidneskranken vedgår et andet rådsmedlem Per Jan Neergaard, at ”det er korrekt, at Martinus har sagt, at der var tale om en fortsættelse af Bibelen”. Så langt så godt, men han uddyber eller forklarer det ikke nærmere og tilføjer derefter, at han ikke mener sig ”i stand til at udlægge”, hvad ”Martinus har nedfældet om den hellige

Talsmand”. Igen er det er uforståeligt, at et rådsmedlem kan udtale dette. Enten udtaler Per Jan Neergaard sig ikke helt og fuldt i overensstemmelse med sandheden, eller også viser han med sin udtalelse, at han ikke egner sig til at sidde i rådet, fordi han i bund og grund ikke begriber egenarten af det værk, som det er hans opgave at oplyse om. For som vi har set, har Martinus været ualmindelig tydelig på dette punkt og med sin sædvanlige samvittighedsfuldhed redegjort for det rigtig mange steder, f.eks. når han skriver, at ”Talsmanden, den hellige ånd” er således i form af nærværende ”Tredie Testamente” en fortsættelse af kristusforkyndelsen”. (*Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 6.). Eller som her, helt fra begyn-

delsen af sin offentlige fremtræden, hvor han i den anden årgang af *Kosmos* fra 1934 skriver: ”At det netop er i Kraft af den Hellige Aand, at mit Oplysningsarbejde skabes, kan jo kendes derpaa, at mine Analyser ikke i noget som helst Felt har andet Facit end Kærligheden”. (”Omkring Fortolkning af Livets store Analyser”, *Kosmos* 1934, nr. 11, s. 171). Intet normalt begavet menneske kan på baggrund af disse og utallige andre citater være i tvivl om, at *Det Tredie Testamente* ifølge Martinus’ egen opfattelse er en manifestation af ”talsmanden, den hellige ånd”, og at det dermed er en direkte videreførelse af kristusmissionen. Det må vi gå ud fra, at Per Jan Neergaard er klar over, og med mindre han selv grundlæggende tvivler på, at Martinus taler sandt, får man uvilkårligt det indtryk, at han fornægter denne viden i Københavns Byret, fordi han ikke ønsker, at dette skal frem i lyset, da det dermed bliver vanskeligere at nedtone og lægge afstand til, at *Det Tredie Testamente* er en religiøs og hellig tekst.

Den eneste, der gav et klart og åbenlyst ærligt svar, var tidligere rådsmedlem og nuværende medlem af sproggruppen, Henrik Hedegaard. Han erklærede sig ”enig i, at der er tale om en fortsættelse til Bibelen”.

2. Er åndsvidenskab en religion?

Igennem hele *Det Tredie Testamente* anvender Martinus begrebet *religion*. Han benytter det, når han refererer til den gamle verdensimpuls’ hedenske former for afgudsdyrkelse og krigeriske kampidealer, og når han henviser til trosreligioner som buddhisme, islam og kristendom, og ligeledes når han omtaler den intellektualiserede kristendom i sit eget værk, der er baseret på ”*Livets egen Religion eller Tale*, hvilket altsaa igen vil sige, *den ny Verdensimpuls*” (*Livets Bog*, Bind 1, stk. 153).

Helt fra starten af *Livets Bog* skriver Martinus: *Livets Bog* ”vil lære Dem at forstaa, at der [...] kun findes een Gud og een eneste Religion, hvis levende illustrerede Læresætninger hvert eneste Øjeblik demonstreres for hver enkelt Gudesøn på en for dennes midlertidige Udviklingstrin tilpasset og pr. Omgivelserne, faderlig Korrespondance. [...] Den vil endvidere klargøre, at denne ene Gud og denne ene Religion indbefatter og udgør alt, hvad der eksisterer, og at alt, hvad der ellers forefindes i Tilværelsen under begrebet ”Religioner”, kun er *Genklange eller Straalebundter* fra denne ene altomspændende levende Religions umaadelige Lyshav”. (*Livets Bog*, Bind 1, stk. 19).

Videre taler Martinus om: ”Den ”Religion”, der skal forene alle Jordmennesker til eet Folk, til eet Rige”. (*Livets Bog*, Bind 1, stk. 90, stykoverskrift). ”Men en Religion, der skal formaa at koncentrere hele den samlede Jordmenneskeheds interesse i sig, maa være af en sådan Natur,

at den er inspirerende ligesaavel for Videnskabens mest fremragende Repræsentanter som for Repræsentanterne for den mest primitive Uvidenhed. ... En saadan Religion maa derfor være ikke alene af international, men også af universal Natur. ... En saadan Religion kan ikke udgøres af en "lavet" Religion, men absolut kun af "Livets egen Religion", (se stykke 15) eller selve den evige Sandhed i utilsløret Tilstand". (*Livets Bog*, Bind 1, stk. 90).

Det er herudfra let at konstatere, at Martinus opfatter åndsvidenskaben som en religion. Det er ganske vist ikke en dogme- eller trosregion eller en religion, der er organiseret inden for rammerne af et religiøst samfund. Der er tale om en anden, højere type religion, der uden konfessionelle bindinger ganske ligefremt lærer os Gud at kende igennem dagligdags, personlige erfaringer, hvor vi ser Gud i alting og forstår, at Gud er den "superorganisme" i hvilken, vi alle lever, og som samtidigt påviser, at den bedste måde at dyrke Gud på er gennem dette at tjene næsten.

I retten forklarede Per Jan Neergaard, at Martinus ikke så "teksterne [...] som religion, men som videnskab". Som vi her har set, er dette ikke helt i overensstemmelse med sandheden. For Martinus er der nemlig ingen forskel på *livets egen religion* og *kosmisk videnskab*. Det er for ham ét og det samme. Åndsvidenskaben er videnskaben om Gud, og *videnskaben om Gud er den højeste form for religion*. Den fredelige, globale civilisation, som åndsvidenskaben bereder vejen for, er "eet rige eller een stat med een religion (Åndsvidenskaben), een hjord og een hyrde, eet folk og een Gud." (*Det Evige Verdensbillede*, bog 2, stk. 25.14.). Tydeligere kan det næppe siges, at denne den højeste religionsform og åndsvidenskaben er det samme.

Helt i tråd med Per Jan Neergaards vildledende udtalelse forklarede Ole Therkelsen, at Martinus i *Livets Bog* bind I skrev, "at det ikke var en religion, og det har han gentaget flere gange. Der er tale om åndsvidenskab. Martinus ville videnskabeliggøre kristendommen, men det er ikke det primære i hans værk". Det er korrekt, at der ikke er tale om en trosreligion, men det er forkert, når Ole Therkelsens hævder, at videnskabeliggørelsen af kristendommen ikke er det primære i værket. For som vi har set, er det slet og ret Martinus' mission at intellektualisere eller "videnskabeliggøre kristendommen", således at kristendommen ophører med at være en trosreligion og bliver gjort tilgængelig for videnskabelig udforskning. *Det er den bundne opgave, Martinus har fået tildelt af verdens-*

genløsningen. Martinus taler mange steder meget direkte om, at hans værk er identisk med den intellektualiserede kristendom. Således f.eks. i artiklen "Falske profeter og falske Kristus'er", hvori han gør det fuldstændigt klart, at den "intellektualiserede fornyelse" af kristendommen er identisk med "kosmisk videnskab", der som kendsgerning afslører fundamentale træk ved virkeligheden som "Guds eksistens, de levende væseners udødelighed, væsenernes reinkarnation eller genfødsel, mørkets eksistens som en livsbetingelse for væsenernes oplevelse af lyset og deres kommende fremtræden som mennesket i Guds billede efter hans lignelse, Guds primære bevidsthed og Guds sekundære bevidsthed, livets kosmiske spiraler, mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos som levende væsener, alkærligheden som verdensaltets grundtone, væsenernes identitet med Guddommen, tiden, rummet og evigheden, ingen kan gøre uret, og ingen kan lide uret – alt er såre godt". ("Falske profeter og falske Kristus'er" 1971).

Vi ser med andre ord her, at *kristendommens videnskabeliggørelse er identisk med analyserne i Det Tredie Testamente*. På den baggrund er det uforståeligt, at Ole Therkelsen i retten hævder, at videnskabeliggørelsen af kristendommen ikke er "det primære" i *Det Tredie Testamente*, for *denne videnskabeliggørelse af Kristi lære udgør slet og ret værkets indhold*. Uden den videnskabeliggjorte kristendom, intet indhold og uden indhold intet værk. Hvis man tager den videnskabeliggjorte kristendom ud af *Det Tredie Testamente*, er der intet tilbage – kun blanke sider. Som mangeårig medarbejder, tidligere rådsmedlem og redaktør af *Den Intellektualiserede Kristendom* er det nærmest umuligt at forestille sig, at Ole Therkelsen ikke er klar over dette.

Det er da også denne kristendommens videnskabeliggørelse, som forsidesymbolet på *Det Tredie Testamente* gengiver. Her ser vi, at målet for menneskene er at tilegne sig Kristi væremåde, og at evnen til at tilgive og elske sin næste som sig selv er udtryk for den højeste logik. Endvidere viser forsidesymbolet, hvorledes den teoretiske og praktiske tilegnelse af denne væremåde er identisk med Kristi genkomst: "Og da skulle de se menneskesønnen komme i skyerne med megen kraft og herlighed" (Markus 13:26).

Ligeledes er det – ud fra hvad vi har set her – klart, at åndsvidenskab og universel religion for Martinus er ét og det samme. Det er korrekt, at Martinus' åndsvidenskab ikke er en organiseret trosregion, men begrebet religion findes i mange former og betydninger, og Martinus' åndsvidenskab er "livets egen religion" eller den højeste form for religion, der eksisterer, og dens mission er at lede mennesket frem til det direkte og personlige møde med Guddommen. Denne opfattelse af begrebet religion ignorerer Ole Therkelsen imidlertid i retten, idet han mere

snævert vælger kun at henvise til *religion* i betydningen organiseret *dogme-* eller *trosreligion*. At religion for Martinus er andet og mere end trosreligion, fortæller han ikke, selvom man synes, det havde været relevant for retten at blive oplyst om dette.

3. Er teksterne i Martinus' forfatterskab "hellige"?

Lad os for at besvare dette spørgsmål starte med at høre, hvordan Martinus fremstiller sin mission i *Den Intellektualiserede Kristendom*.

"Hvad er det i virkeligheden, Kristus her udtrykker for menneskene under begrebet "sin genkomst"? – Da ånd er viden og tanker, må den hellige ånd eller sandhedens ånd være den allerhøjeste eksisterende viden eller viden-skab, der overhovedet eksisterer. Kristi genkomst er intet mindre end denne højeste viden som kristendomsforkyndelsens fortsættelse. Hvis denne kristendomsforkyndelsens fortsættelse ikke var den højeste viden om selve verdensaltet, Guddommens eksistens, alkærligheden og alvidenskaben eller alvisdommen som det færdige menneskes absolutte livsfundament, og ligeledes om det totale fuldkomne forhold til dets mikrokosmos og makrokosmos, ville den være ganske uden betydning for færdigskabelsen af det jordiske menneske i Guds billede efter hans lignelse. Kristi genkomst er udelukkende åbenbaringen af denne højeste viden, ja selve livsmysteriets løsning. Denne løsning er fundamentet i den nu påbegyndte ny verdensepoke. Uden denne løsning intet som helst færdigt menneske i Guds billede. Og menneskeheden måtte forblive i stagnation af det ragnarok af åndeligt mørke, krig og lidelse, uden noget håb eller himmelsk lys i denne dyre- eller djævlbevidsthedens natsorte sfære". (*Den Intellektualiserede Kristendom*, stk. 16)

Gennem hele sit forfatterskab referer Martinus til "Bibelen og andre hellige Bøger" (fx *Livets Bog*, Bind 2, stk. 389). Der er derfor ingen tvivl om, at Martinus anså visse bøger for "hellige". På den baggrund er det umiddelbart indlysende, at hans eget værk også er helligt. For det første er det en fortsættelse af Bibelen, og må derfor på samme måde, som han anser det *Det Gamle* og *Det Nye Testamente* for at være hellige eller have fungeret som hellige bøger, også selv være et helligt værk.

For det andet er *Det Tredie Testamente* en manifestation af den *hellige ånd* og en utilsløret åbenbaring af den højeste viden og livsmysteriets løsning formidlet til menneskene direkte fra Guds primære bevidsthed. For det tredje ville menneskeheden og dermed jordkloden slet ikke være i stand til at opnå kosmisk bevidsthed uden denne hånds-rækning fra verdensgenløsningen i form af livsmysteriets løsning (jf. citatet herover).

I den lille bog *Omkring min Missions Fødsel* sammenligner Martinus eksplicit sit eget værk med fortidens hellige bøger og indskriver det dermed i rækken af hellige bøger. Han skriver her om sine samtidige venner, at de er "det tyvende Aarhundredes Tilskuere til den hellige Aands Eksistens. De har faaet Lov til at se Fortidens Aabenbaringer gentage sig i nulevende Kød og Blod, været Vidne til, hvordan Visdommen bliver til, hvordan Livets store Facitter, de evige Sætninger, de udødelige "Guds Ord", inkarnerer i fysisk Materie, bliver til "hellige Bøger", der kan være aandeligt Brød for Slægternes Generationer gennem Tid og Evighed." (*Omkring min Missions Fødsel*, kap. 15).

Hvis *Det Tredie Testamente* set i dette lys ikke er et helligt værk, giver begrebet hellige tekster eller helligt værk absolut ingen mening. Hvis vi som tankeeksperiment antog, at blot et enkelt skrift på jordkloden kunne gøre krav på betegnelsen "helligt værk", måtte det være *Det Tredie Testamente*. I intet andet værk kommer nemlig den hellige ånd i form af logiske tanker og analyser fra Guds primære bevidsthed klarere, renere og mere fyldestgørende til udtryk.

Lad os herefter nu med denne baggrundsviden i frisk erindring høre, hvad de ledende repræsentanter fra Martinus Institut har at sige til spørgsmålet, om hvorvidt teksterne i *Det Tredie Testamente* er "hellige". Willy Kuijper mener ikke, at han kan forholde sig til, om "teksten som sådan er hellig". Henrik Hedegaard på sin side mener, at

"det er svært at tage stilling til, om værket er helligt", og Per Jan Neergaard forklarer, at Martinus ikke så "teksterne som hellige eller som religion, men som videnskab".

Per Jan Neergaard opstiller her i lighed med Ole Therkelsen et skel mellem religion og videnskab, som hører det moderne, sekularisere samfund til. Her er det imidlertid vigtigt at fastholde, at for Martinus var – som vi har set – den kosmiske videnskab og den højeste religion ét og det samme. At Martinus ikke selv anså sine tekster for "hellige", må stå for Per Jan Neergaards egen regning. Ved at indskrive værket som en del af Bibelen, og dermed indlemme det i et værk, som han beviseligt selv anså for at være helligt, har Martinus på den mest tydelige måde sagt, at hans eget værk også er et helligt værk. Dertil kommer, at han i *Omkring min Missions Fødsel* helt eksplicit har karakteriseret sit værk som helligt.

Ser vi afslutningsvis på grundbetydningen af *hellig*, er det et gammelt nordisk ord. Ifølge *Den Store Danske* er det etymologisk "forbundet med heill, der betyder hel, uskadt,

intakt, beskyrmet, men det har fra en anden afledning også bibetydningen: heldig, lykkelig, sund, frelst. Denne hellighed viser sig som en særlig kraft i mange forskellige fænomener og må skræmmes med religiøse regler". Relaterer vi denne etymologiske betydning af "hellig" til åndsvidenskaben, kan vi konstatere, at den regel, der ifølge Martinus skal overholdes, for at "afskærme" og få del i *det hellige*, er reglen om *næstekærlig væremåde*. Ved at følge denne regel når man uundgåeligt frem til en forening med det helligste, der findes, nemlig Guddommen eller verdensaltet. Man må samtidig spørge hvor på jordkloden, man finder en beskrivelse af vor fælles virkelighed og daglige tilværelse, som er mere "hel, uskadt, intakt" end den, der er formuleret i Martinus' værker? På den måde ser vi, at "hellig" har en grundbetydning, som er umiddelbart og ligefremt forenelig med en *nøgtern* og *sandfærdig* karakteristik af *Det Tredie Testamente*.

Flere af vidnerne satte spørgsmålstejn ved Martinus' troværdighed!

Som det her er fremgået af retsprotokollen, er det nogle *særlige bemærkelsesværdige vidneudsagn*, repræsentanterne fra Martinus Institut fremkom med i retten. Vidnerne undlader i hovedsagen at gøre rede for, hvordan Martinus selv opfatter og forstår sit værk, hvilket måske kunne have været interessant for retten at vide. I stedet koncentrerer de sig om at videregive deres egne *personlige opfattelser*, og her beretter de mere eller mindre samstemmende, at de ikke ser sig i stand til at tage stilling til, om Martinus har forstået sit værk og sin mission korrekt. Det, de dermed reelt set fortæller retten, er, at de ikke er overbeviste om, at Martinus har ret, når han klart og konsekvent gennem hele forfatterskabet fastholder, at *Det Tredie Testamente* er en fortsættelse af Bibelen og kristusmissionen og identisk med den profeterede talsmand eller hellige ånd, der skulle vejlede menneskene til hele sandheden.

Da opfyldelsen af profetien om Kristi genkomst og tilsynekomsten af den hellige ånd som *hellige tanker* og *hellige bøger* i form af *Det Tredie Testamente* er en *absolut epokegørende begivenhed af verdenshistorisk betydning*, er det særdeles vigtigt, at Martinus ikke tager fejl på dette punkt. Man kan uden at overdrive godt sige, at det på mange måder er *selve forfatterskabets autoritet*

og *troværdighed*, der her er på spil. For hvis Martinus ikke er den, han udgiver sig for at være, er han – bevidst eller ubevidst – en svindler. Det er imidlertid præcis den autoritet og troværdighed, som flere af vidnerne fra Martinus Institut sætter spørgsmålstejn ved i Byretten. De fortæller nemlig her, at de dybest set er ude af stand til at afgøre, hvorvidt Martinus taler sandt, når han siger, at *Det Tredie Testamente* er Bibelen fortsættelse og en opfyldelse af profetien om den hellige ånd, og at Martinus derfor muligvis kan have misforstået sin mission ved at tillægge sit værk en betydning, som det ikke har.

Baggrunden for de misvisende vidneudsagn

For at forstå baggrunden for de bemærkelsesværdige vidneudsagn i Byretten, er det nødvendigt at se dem i lyset af retssagens indhold. Ved at frakende *Det Tredie Testamente* kvaliteter som *hellighed*, *religiøsitet* og *Bibelen fortsættelse* har Martinus Institut efter alt at dømme ment at stå stærkere ved en eventuel retssag i Strasbourg. Her skal man i givet fald forsvare, at offentlighedens essentielle adgang til det originale værk ikke er omfattet af den Europæiske Menneskerettighedskonventions bestemmelser om religions- og ytringsfrihed. Dertil kommer, at Martinus Institut gennem efterhånden mange år aktivt har modarbejdet, at *Det Tredie Testamente* blev offentligt kendt under denne titel og formidlet som kristusmissionens fortsættelse og opfyldelsen af Kristi profeti om Helligånden og Kristi genkomst.

Begge disse faktorer er væsentlige, når man skal forstå, hvorfor repræsentanter for Martinus Institut undlod at gengive Martinus' egen opfattelse af *Det Tredie Testamente* i Københavns Byret. Måske forholder det sig ligefrem sådan, at de pågældende repræsentanter i årenes løb har overbevist sig selv om, at deres private og åbenlyst *revisionistiske opfattelse* af *Det Tredie Testaments* egenart og betydning har sin egen legitimitet, og at de derfor i retten muligvis ikke engang var sig det misvisende i vidneudsagnene fuldt bevidst. Er det tilfældet, viser det, hvor langt væk fra *Det Tredie Testaments* kerneindhold man har været villig til at bevæge sig på Martinus Institut. På den her skildrede baggrund må enhver gøre op med sig selv, hvorvidt de mener, at tidligere og nuværende rådsmedlemmer ved Martinus Institut aflagde falsk vidnesbyrd i Københavns Byret i november 2014.

En ting står imidlertid helt klart. Det billede, der samlet set aftegner sig, viser, at rådsmedlemmer og andre ledende repræsentanter fra Martinus Institut undlod at gengive Martinus' eget syn på sit værk. Ifølge *Nudansk Ordbog* er betydningen af ordet "skandale" identisk med "noget, der krænker offentlighedens følelse af, hvad der er moralsk korrekt eller acceptabelt". Min egen konklusion er, at vi i den forstand må sige, at vidneforklaringerne fra ledende

medarbejdere ved Martinus Institut var en skandale, idet de på helt centrale punkter misrepræsenterede den Sag, som det var vidnernes opgave at repræsentere.

Dette rejser – i retssagens kølvand – to principielle spørgsmål. For det første er der for *Sagens, klarhedens* og *sandhedens* skyld et meget stort behov for at vide, om *medarbejdernes reviderede syn* på Martinus og hans mission er repræsentative for den opfattelse, som er gældende på Martinus Institut i dag. Dette spørgsmål er intimt forbundet med det andet. For hvis toneangivende og ledende medarbejderne ved Martinus Institut – som det skete i retten – ikke kan eller vil redegøre loyalt for Martinus' egen opfattelse af sin mission, hvem har så i øjeblikket denne forpligtigelse? Eller anderledes formuleret. Hvilke konkrete personer kan vi i dag anse for at være *Det Tredie Testaments* officielle repræsentanter på jord-

kloden? Jeg kan ikke se det anderledes, end at Martinus Institut efter retssagen har en essentiel forpligtigelse til at besvare disse spørgsmål *detaljeret* og *tilbundsgående*.

Afslutningsvis er det vigtigt at understrege, at dette på ingen måde er skrevet for ukærligt at kritisere enkeltpersoner. Ingen kan handle anderledes end deres åndelige udviklingsniveau dikterer dem. Vi er alle på vej, har alle en opgave at udføre, og vi gør det, så godt vi kan. Det gælder selvfølgelig også de omtalte medarbejdere ved Martinus Institut. Det er dog samtidig af stor betydning, at vi med mellemrum standser op og gør status og analyserer fortidens beslutninger for at få klarhed over, hvad der var rigtigt og forkert, sandt og usandt. Dette gælder ikke mindst i denne sag, hvor vidneudsagnene har skabt *principiel usikkerhed* om, *hvad Martinus Institut står for* og *hvilke interesser det repræsenterer*.

MARTINUS OMTALE AF ORDFORMERNES BETYDNING I SINE TEKSTER

Livets Bog IV side 1331.

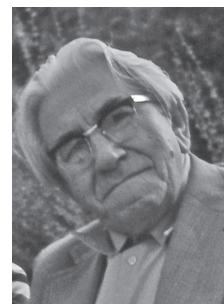
”Vor Fremtræden som Offer for Tankedril eller Tankeforvirring med Hensyn til Udredning og Forstaaelse af Timelighedens og Evighedens Analyser i „Livets Bog” er saaledes aabenlys. Og det er netop for at stabilisere den ærlige og modne Forskers fuldkomne Klarhed over, og den heraf følgende rigtige Anvendelse af „Livets Bog”s kosmiske Analyser, at vi her indleder det nye Bind med en særlig Pointering af, hvorledes disse Analyser maa forstaas, og fra hvilket Synspunkt Tingene bliver Illusion, og fra hvilket de er Virkelighed, thi uden denne Forstaaelse vil Læserens Udbytte af de nævnte Analyser i større eller mindre Grad blive Tankedril, en Foreteelse, der er saa meget desto mere farlig for Læseren, eftersom den ofte, navnlig hvis han endnu er aandelig umoden, vil blive direkte fremtrædende som „Tærskelens Vogtere”.

Tankedril eller Misforstaaelse af Livets højeste Analyser vil saaledes i dette Tilfælde lægge en mere eller mindre uigennemsigtig, mørk og klam, mental Taage over den virkelige Sandhed, der ligger skjult i Analysernes **Ordformer**. Og disse **Ordformer** bliver da for samme Forsker kun tomme Hylstre. Og i Stedet for at møde den virkelige og absolutte Sandhed, som ligger nedgemt i Analysernes **Ordformer**, møder han nu kun Skyggen af sin egen ufærdige Bevidsthed eller Jongleren med de tomme Hylstre.

Og for at fjerne saa meget som muligt af denne Tankedrille og Misforstaaelsens Slagskygge fra Læserens Vej frem imod Sandheden og Lyset er det netop, at vi saa grundigt Gang paa Gang har uddybet det levende Væsens Livsdetailler, dels som „X-Analyser”, dels som „Livssubstanser” eller „faste Punkter” og „Grundfacitter” og dels som „timelige” Analyser.”

I dette tekststykke, skriver Martinus specielt: ”Tankedril eller Misforstaaelse af Livets højeste Analyser vil saaledes i dette Tilfælde lægge en mere eller mindre uigennemsigtig, mørk og klam, mental Taage over den virkelige Sandhed, der ligger skjult i Analysernes **Ordformer**. Og disse **Ordformer** bliver da for samme Forsker kun tomme Hylstre. Og i Stedet for at møde den virkelige og absolutte Sandhed, som ligger nedgemt i Analysernes **Ordformer**, møder han nu kun Skyggen af sin egen ufærdige Bevidsthed eller Jongleren med de tomme Hylstre.”

Her udtrykker Martinus sin store betænkelighed ved, at læserne ikke evner at forstå teksten i dybden, og det er bl.a. fordi læserne ikke lægger vægt på ordformernes betydning, eller forstår disse ordformers betydning.

Processkrift C

Københavns Byret BS 31C-2382/2013

I den for dette blads læsere så velkendte retssag - også kaldet "Instituttet mod Firkløveret", har de anklagedes advokat **Peer B. Petersen** formuleret dette processkrift, som readaktøren finder så vigtigt og skelsættende i hele sagen (bl.a. fordi Martinus her selv er indkaldt som vidne personligt!!), at jeg bringer det i sin helhed.

Påstande:

1. Sagsøger tilpligtes at anerkende, at man ved alene at udbyde dele af Værket i dets oprindelige uredigerede form via dennes hjemmeside, uden at læseren har mulighed for at udskrive det, handler i strid med § 3, stk. 2, i fundats for Martinus Idealfond (bilag 3).
2. Frifindelse for så vidt sagsøgers påstand 1.1.1
3. Frifindelse for så vidt sagsøgers påstand 1.2.1

Subsidiært frifindelse mod betaling af et af retten skønsmæssigt fastsat mindre beløb.
4. Frifindelse for så vidt sagsøgers påstand 1.2.2

Indledende bemærkninger

Martinus' samlede værker (med hovedtitlen "Det Tredie Testamente") benævnes i det følgende, i lighed med i de foregående processkrifter, til sammen "Værket".

Supplerende sagsfremstilling

- (i)
Det fremgår af § 3, stk. 2, i fundats for Martinus Idealfond ("fundatsen") fremlagt i sagen som bilag 3, at:

"I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til dens rådighed, skal Fonden udelukkende tjene følgende almenyttige formål:

Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side

Oplyse om disse værker og

Gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i

betryggende form og ved uddelinger og tilskud til disse aktiviteter ...".

Som anført i stævningen blev det oprindelige af Martinus Thomsen stiftede Martinus Institut i 1996 ændret til en fond, der fik navnet "Martinus Idealfond".

Som anført i fundatsens § 1, stk. 1, benytter sagsøger tillige det oprindelige navn "Martinus Åndsvidenskabelige Institut".

Til supplerende belysning af sagsøgers formål og de tilgrænsende bestemmelser fremlægges som sagens bilag Q en kopi af Martinus Åndsvidenskabelige Instituts love af 25. maj 1982 ("lovene") med rådets kommentarer, udarbejdet på baggrund af drøftelser med Martinus i dennes sidste leveår.

Af lovenes indledende tekst fremgår, at:

"I sine sidste år beskæftigede Martinus sig meget indgående med tilrettelæggelsen af sin sags fremtidige struktur, og herunder er alle væsentlige spørgsmål blevet gennemdrøftet på en lang række bestyrelsesmøder. Det skete i en periode på omkring 15 år fra 1965 til 1981.

Af de sidste 7 års møder foreligger der fuldstændige båndoptagelser, som opbevares på Instituttet. De ligger som dokumentation for Martinus' hensigter, anvisninger og beslutninger på dette og andre vigtige områder.

Et af de grundlæggende resultater af drøftelserne er et sæt væsentligt ændrede love for instituttet. – Bortset fra mindre betydende afsnit i § 11 er alle bestemmelserne heri ikke alene gennemdrøftet, men også færdigformuleret sammen med Martinus.

De ændrede love er her aftrykt i fuld udstrækning – i indramning. De er desuden forsynet med et række kommentarer som Instituttets råd har udarbejdet på grundlag af de førte drøftelser."

Af lovenes afsluttende tekst fremgår følgende:

"Disse love, som er udformet efter Martinus personlige direktiver, træder i stedet for institutionens love af 9. maj 1966.

Frederiksberg den 25. maj 1982
Grethe Brinkhard - Tage Edeling - Rolf Elving - Aage Hvolby - Willem-Jan Kuijper - Henning Laug - Ib Schleicher”

Indholdet af formålsbestemmelsen i lovenes § 3, stk. 1, er identisk med den ovenfor citerede passage fra fundatsens § 3, stk. 2.

Af de tilknyttede kommentarer fremgår, at:

”Værkerne skal bevares uændret, så eftertiden ikke skal være i tvivl om, hvad der faktisk er Martinus egne værker, og hvad der ikke er ...”.

Senere anføres det, at;

”Instituttet skal sørge for udgivelse af værkerne – dog så vidt muligt på fremmede forlags eget initiativ. Det skal ske i betryggende form, ved at der ikke foretages ændringer i indholdet ...”.

Det fremgår af lovenes § 4 stk. 5 at:

”Samtlige institutionens indtægter og de til denne ydede bidrag og gaver kan alene anvendes til institutionens formål efter § 3.”

Af de tilknyttede kommentarer til bestemmelsen fremgår, at:

”Denne bestemmelse betyder, at priserne på bøger studier og ophold m.v. skal holdes så lave, som institutionens samlede økonomi og opfyldelse af formålet tilsiger.”

Det fremgår af lovenes § 9 stk. 2, at:

”Efter Martinus’ ønske må der ikke foretages nogen ændring i institutionens principielle formål og struktur, således som disse er beskrevet i §§ 2, 3, 4, 9 og 10.”

(ii)

Som anført ovenfor fremgår det af den indledende tekst til lovene, at disse er udarbejdet på baggrund af drøftelser på bestyrelsesmøder i en periode på omkring 15 år fra 1965 til 1981 med det sigte, at de kom til at afspejle Martinus’ personlige direktiver.

Drøftelserne på bestyrelsesmøderne er således af betydelig værdi som bidrag til fortolkningen af lovene.

I det følgende opregnes følgelig til supplerende belysning af de ovenfor citerede bestemmelser fra lovene en række af sådanne referater.

I sagen er som bilag 69 fremlagt et referat fra et bestyrelsesmøde holdt den 30. marts 1976.

Heraf fremgår under pkt. 708 Martinus’ værker (706 og 790), at:

”Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes.”

Efter det for de sagsøgte oplyste fremgår følgende af referaterne fra en række bestyrelsesmøder holdt i januar og marts 1976, samt i januar 1979:

Referat fra 13. januar 1976:

”Der må ikke uden Martinus samtykke foretages ændringer i bøgerne eller i det, han har skrevet.”

Referat fra 6. marts 1976:

”Det blev igen fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl, (f.eks. invidid/individ), må der ikke ændres i værkerne uden Martinus personlige medvirken. Martinus mener i øvrigt, at der næppe er grund til at rette noget som helst. Denne mening blev klart tilkendegivet, efter at der var blevet fremlagt enkelte eksempler, hvor der fra forskellig side havde været tvivl om rigtigheden. Martinus ville dog gerne se nærmere på en liste over tilfælde, hvor læsere kan være i tvivl om rigtigheden i teksten. Martinus udtalte klart, at såfremt han efter at have set nærmere på sagen fandt grund til at ændre enkelte ting, ville han naturligvis rette dem, men han var helt sikker på, der kun kunne være tale om ganske enkelte ting. Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus medvirken, og såfremt den nævnte liste ikke når at blive behandlet, må der ikke i fremtiden foretages rettelser i Martinus’ værker”.

Referat fra 13. januar 1979:

”Der må ikke foretages ændringer i bøgerne eller i det Martinus har skrevet uden hans samtykke.”

Sagsøger opfordres til at oplyse, om man er enig i, at de ovennævnte referater er korrekte gengivelser.

I modsat fald opfordres sagsøger til at fremlægge de pågældende referater i deres helhed.

(iii)

Som anført ovenfor er drøftelserne på bestyrelsesmøderne i årene forud for Martinus’ død, udover af referater dokumenteret af fuldstændige båndoptagelser, og udskrifter heraf som opbevares hos sagsøger.

Af sådanne båndoptagelser fremkommer efter det for de sagsøgte oplyste følgende citater af relevans for forståelsen af de ovenfor opregnede bestemmelser i lovene (Bemærk, at “M.” i teksten er Martinus):

Citat 001 - 1974 side 1:

"Dette, at vi sørger for, at Martinus' bøger ikke laves om eller nye ting føjes til, retter sig udelukkende mod de forlag, der trykker vore bøger - ligegyldigt på hvilket sprog -, hvorimod vi ikke vil modsætte os "pop-udgaver". Vi vil afvise forslag til os om det og anmodninger om tilladelse til at fremstille dem, - men kommer det til retssag, vil vi ikke føre det."

Citat 002 - 22. januar 1974 - side 4:

*"Ib: Men man må kunne forudse på nuværende tidspunkt, at det kan være nyttigt på noget tidspunkt at indskrænke instituttets formålsparagraf
M: Nej. Dem må man ikke røre."*

Citat 003 - 22. januar 1974 - side 16:

*"Ib: [...] Men det vil sige, hvis der er én i Frankrig f.eks., der har en bygning, og som har pengene. Så kalder han det "Fransk Martinus Institut". Skal vi så lægge sag an mod ham, hvis han gør det.
M: Nej, vi skal ikke lægge sag. Nej, det behøver vi ikke."*

Citat 004 - 22. januar 1974 - side 16:

*"Torben: 'Jeg mener, vi skal ikke ligge og bekrige disse mennesker.
M: Nej. Det skal vi ikke. Derfor er det, jeg mener, - vi skal ikke til at lave retssager. Så kommer vi jo ingen vegne. Så er vi ikke det endelige."*

Citat 005 - 22. januar 1974 - side 17:

"M: Jo, men det er... vi kan jo ikke.. vi kan ikke optræde med retssager og sådan noget. Det er ikke på den måde, at vi skal beskytte os."

Citat 006 - 22. januar 1974 - side 17:

"M: Nej. - Det er det forkerte. Det var vi jo først inde på, om vi skal have institutter. Men det bliver jo alt for indviklet og meget kludder og kamp. Det kan man ikke have. Nej, lad folk gøre, som de vil.. Men vi gør bare det, vi skal. Og vi holder, hvad vi lover. At der at der så kommer efterligninger, - det dør af sig selv."

Citat 007 - 22. januar 1974 - side 18:

"M: Var det i udlandet, mener du? (Ja) Ja, jeg mener, vi kan ikke beherske, hvad der vil opstå af sådan ... yngel, rundt omkring. Det skal vi ikke være bange for. Vi skal bare holde vort eget ægte. Så vokser det."

Citat 008 - 22. januar 1974 - side 20:

"M: Ja. Vi henstiller til dem, men vi sagsøger dem ikke, selvom de laver.. Men når de kommer og siger, at de vil meget gerne lave et Martinus Center i Frankrig eller Schweiz eller hvor det nu er. Når de kommer og siger sådan noget, så siger vi: Ja, det må I da meget gerne, når det bare er i kontakt... når det bare er vore ting, de gerne vil fortælle, - så har vi ikke noget imod det. Og hvis de så laver noget... og det viser sig, at de laver noget forkert — — det kan vi ikke begynde at... det dør af sig selv. Forsynet lader det det dø af sig selv. Se nu forsynet med pornoen... lader det dø af sig selv. Forsynet begynder jo ikke at bremse op et eller andet... det må udledes. De må også udleve dette at være imod vores arbejde... Og lade det vise sig, at det kan ikke betale sig. Det er noget skidt til sidst. Så derfor tror jeg, at vi skal ikke have noget som helst med at forfølge."

Citat 009 - 22. januar 1974 - side 23:

*"M: Ja. Det tror jeg, vi skal... Jeg vil meget nødig have, at det bliver anledning til en dyrkelse. Det bliver så busten af Martinus, - og busten og busten... og så bliver det mode.
H: Ja. Det er der ingen, der bryder sig om. Vi kunne have sådan en hel souvenirforretning hernede.
M: Ja (ha, ha) .. og så kunne vi også sige, at sagen skulle have eneret på det - (ha, ha)."*

Citat 010 - 22. januar 1974 - side 30:

"H: Der var et spørgsmål til, som vi lige så godt kan nævne her: Dette, at vi, sørger for, at Martinus bøger ikke laves om eller nye ting føjes til, retter sig udelukkende mod de forlag, der trykker vore bøger - ligegyldigt på hvilke sprog - hvorimod vi ikke vil modsætte os "popudgaver". Vi vil afvise sådanne forslag om at lave disse..."

M: Pragtudgaver?

H: Nej ... nogle som f.eks. siger: det er alt for indviklet det her, - nu laver jeg det kortere og nemmere.

M: Nej, det kan vi ikke ...

A: Jeg vil godt komme med et eksempel, som jeg har tænkt på. Jeg har flere gange oplevet, at børn kan være interesseret i at få noget at vide om Martinus analyser. Og jeg synes da, at det kunne være vældig godt, hvis man havde en bog, hvor nogle af de vigtigste ting i dine analyser blev forklaret på sådan en måde, at børn kunne forstå dem.

M: Jo det er da også rigtigt.

Å: Ville der være noget til hinder for, at vi tog initiativ til, at der blev lavet en bog, der var

forståelig for børn mellem f.eks. otte og femten år.
Og vi så copyrightede den.

Ma: Ja, det er også rigtigt. Eller hvis andre finder på at lave en børnebog, man kan acceptere. Det gør jo ikke noget.

Ib: Hvis der var en, der var tilstrækkelig talentfuld til at lave en sådan. Men så er det jo også den pågældende, der er forfatter.

[...]

M: Ja, det er også rigtigt. Eller hvis andre finder på at lave en børnebog, man kan acceptere. Det gør jo ikke noget."

Citat 011 - 22. januar 1974 - side 31:

[Angående efterladte symboler, som Martinus ikke nåede at udgive med forklaring:]

"M: Men der er alligevel nogle symboler, der skal forklares. Der er ikke så få symboler, der skal forklares. Men dem. .. der må man regne med, at der er nogle, der kan forklare dem. Så må de jo lave en forklaring på egen hånd."

Citat 012 - 5. februar 1974 - side 9:

[Talen er om fordeling af opgaver mellem rådsmedlemmerne:]

"Sådan noget som juridisk bistand

H: Nåh ja. Men det kan vel være forskellige.

Ib: Ja. Det kan nemlig være forskellige.

M: Og der må man jo stå frit. Hvis det endelig er, at vi kommer ud... det skulle vi jo ikke så gerne komme ud for.

T: Det er vel sådan, at juridisk bistand, det må være ligesom revisoren.

Ib: Jo, det har det tidligere været.

M: Sagen skulle jo nødigt komme ud i retssager og den slags ting."

Citat 013 - 5. februar 1974 - side 11:

"Ib: Det eneste, de skal være bundet af, det er udgivelsen af

litteraturen, - det kan kun ske efter kontrakt.

M: Ja. Benyttelsen af vores litteratur. Den må vi have retten til, - der må vi passe på retten til vort. For ellers ved man aldrig, hvor det havner henne altsammen.

Å: Så vil jeg da godt spørge, hvordan kan vi sikre os vores ret på det område.

Ib: Det kan vi efter min opfattelse kun sikre os ved, at der er angivet en copyright i bøgerne, som tilhører instituttet. Andet kan vi ikke gøre.

M: Ja. Og så tror jeg, der bliver en anden faktor,

- at vi kan sælge dem billigt, - billigere end alle andre."

Citat 014 - 5. februar 1974 - side 12:

[lang diskussion om, hvorvidt man kan tjene penge på salg af bøger]

"M: Jo, men det tror jeg ikke, at vi .... det er ikke så meget det, som det er folks interesse. Der bliver interesse for at købe tingene, og det går ind i skoler og biblioteker, og det bliver jo anerkendt som noget, de skal kunne. Det bliver jo ikke som en anden forfatters bøger, der kan sejle rundt for sig selv. Jeg mener, at det vil blive accepteret af alle lande efterhånden, - som noget, de skal bruge. Autoriserede bøger, der skal bruges. Og på den måde, så tror jeg, der vil være ... og jeg mener, at instituttet har til den tid mange skoler, - måske over hele verden. Jeg tror ikke, man skal være bange for økonomien. Det er rigtig nok, hvis man nu baserer det på bøger, så kan der jo komme det der, som du siger, at de har lov til at trykke. Men ... jeg mener ... de originale bøger, - det må man jo kalde dem, der kommer direkte fra instituttet. De vil da sikkert gå bedre."

Citat 015 - 5. februar 1974 - side 16:

[fortsat tale om salg og indtægt fra bogsalg]

"M: Nej. - Men der er det, jeg mener .... nu skaber vi en hel masse forståelse for mennesker, - og det er jo dem, der vil forsvare det, og de vil bringe det ... Og der er ingen, der vil få lyst til at prøve på at tjene penge på det. For det er også min mening, at bøgerne skal være så billige, som det overhovedet kan lade sig gøre. Der skal ikke tjenes penge på det. Selvfølgelig skal det gå rundt."

Citat 016 - 5. februar 1974 - side 23:

"Ib: Men det var også kedeligt, hvis vi begyndte at rette på bøgerne.

M: Nej, det synes jeg heller ikke. Nej, det er ikke så godt. Jeg vil helst selv rette.

Ib: Visse steder f.eks. er der faldet et "ikke" ud.

M: Nåh ja. Sådan noget er jo tosset. Så er det jo det modsatte. Ja. Det er rigtig nok.

Ib: Men når man går det hele igennem, så er der vel en hundred stykker af den slags små nogle.

H: Nå ja. Det ved du bedre, for det har du jo beskæftiget dig med. Jeg har kun set den ene.

M: Jeg tror ikke, der er så mange meningsforstyrrende fejl. Men der kan godt mangle et ord og sådan noget.

Å: Der står adskillige steder, hvad overbevidstheden

er lig med. Du kan godt skrive et sted, at overbevidstheden er lig med X 1, og så kan du skrive et andet sted, at overbevidstheden er X 1 + X 2.

M: Ja, Det kunne man godt lave, jo. Det er det, jeg mener, der skulle laves sådan en ekstra ord-bog, hvor det forklares ...

Å: Men sådanne steder som det jeg nævner her - de findes.

H: Det er det, Åge siger, at somme tider benævner du overbevidstheden

som X 1 og sommetider som X 1 + X 2.

M: Nåh ja. Sådan ja. Ja, det er jo klart, at de hører sammen.

De kan jo ikke skilles ad. Men nogen kan måske nok misforstå det. Hvis jeg nævner X 1, så er det overbevidstheden. Hvis jeg nævner X 2, så er det overbevidstheden osv. Jeg ved ikke ... Man var jo så optaget af analyserne, så det gik lidt ud over sproget.

Ib: Men det er et spørgsmål, som vi vil komme tilbage til.

M: Men det vil naturligvis være godt, hvis sådan noget bliver rettet."

Citat 017 - 5. februar 1974 - side 23-24:

"Å: Hvis man nu køber det nye testamente hos en boghandler, så kan man selv bestemme, hvor tykke de skal være, hvor høje de skal være, om de skal være blå eller hvide eller grønne, og hvor meget de skal koste. Der er alverdens priser, og der er masser af udgaver at vælge imellem.

M: Men det er vel nok noget, der har udviklet sig efterhånden. Og sådan vil det vel også udvikle sig efterhånden her. Jeg mener ikke, vi lige med det samme kan lave alle mulige slags. Vi skal bare sørge for at få de originale ting ud. Så senere kan det jo altid diskuteres, hvordan vi kan lave om på det.

Ib: Men det er også det, jeg mener, Vi skal have dine synspunkter på det der.

M: Men jeg mener, det skal helst være på hvidt bind og guld. Men det hvide bind skal være noget, der ikke let bliver ... noget, der kan gøres rent.

Å: Hvorfor gælder det kun Livets bog. Hvad med symbolbøgerne og alle de små bøger.

M: Jo. Det må godt gælde dem også.

Å: Men det gør det jo ikke.

M: Nej. Det gør det ikke... Jeg har aldrig sådan... Det er vel også det, at det har været vanskeligt at få det gjort. Det har jo ikke været så let at få det lavet altsammen. Og det var heller ikke så let med de hvide bind. I begyndelsen ... de første bind af Livets Bog blev jo snavset. Dem kan man ikke

vaske. De havde jo ikke disse glatte bind straks. Men på den anden side gør det jo ikke noget. Det gør ikke noget, om de små bøger er grønne, blå eller... eller hver bog kunne have sin farve. Er det ikke det, de har?

Ib: Jo. Vi har gjort det, at vi har taget de første ti bøger. Og så har vi sat en farverække op. Og så har vi taget de næste ti og givet dem samme farverække, for ikke til sin tid at få 50 bøger, der var fuldstændig ens bortset fra titlen. Men jeg synes, vi skal tage det op til diskussion, men ikke idag, for det er for detailleret.

M: Ja. Det kan vi gøre."

Citat 018 - 5. marts 1974 - side 6:

"M: Vi skal undgå alt det der.. Som nu antroposofisk selskab, der lå i retssag med fru Steiner. Jeg har en vældig stor retssag liggende. Jeg ved ikke, hvem der har sendt mig den. Hun siger, at hun har retten til at udgive hans bøger. Men selskabet siger, at det har de ret til. Og hun siger, at hun har ret til at være hans efterfølger. Men der er en lægefrue dernede, som siger, at hun har ret til at være hans efterfølger."

Citat 019 - 21. maj 1974 - side 11:

[talen er om, hvordan man supplerer nye bestyrelsesmedlemmer]

"M: [...] Vi skal ikke beskyttes ved love eller noget. Vi har beskyttelsen i, at det bliver lavet rigtigt, - og at hver laver sine ting rigtigt."

Citat 020 - 20. juli 1974 - side 21:

[Her tales om bogen "Det Tredie Testamente", som Martinus arbejder på]

"M: Ja, ja, det regner jeg jo med... det arbejder jeg på, og jo mere tid, jeg kan få til det... men kan ikke i forvejen.. for der er den ene forsinkelse efter den anden. Men jeg arbejder flittigt med det, og jeg regner med, at det sikkert er i trykken næste sommer, — at jeg får det færdigt her i efteråret og i vinter. Det håber jeg. Jeg har jo meget færdigt. Men vi skal jo huske på, at jeg kan jo hurtigt skrive., måske tredive sider., men jeg er måske en måned om at ordne de tredive sider. Der skal skrives om, og der skal laves... for mig, - jeg kan bare smøre det ned på papiret, men se, sådan kan de ikke læse det. Og der er sommetider ting, jeg skal skrive flere gange om, for at det kan blive dækkende. Så det tager sin tid. Men det går altsammen godt. Det hele er jo det at jeg har været forsinket to år, ellers havde jeg jo været

langt fremme. Men jeg regner med, at det er med i Forsynets beregning. Jeg er ikke bange for, at vi ikke skal nå det."

Citat 021 - 27. august 1974 - side 28:

"Å: Vi kom inde her ved bordet sidst til at tale om alle de symboler, du har lavet, men som du ikke har beskrevet. Og vi har tidligere talt om her, hvad vi skulle gøre, hvis du en dag stak af og ikke havde beskrevet dem *allesammen*.

M: Så bliver de ikke beskrevet.

Å: Nej, nu siger du, at så bliver de ikke beskrevet. Men så står vi med et problem, som undervisningsgruppen kan se. Og det er det, jeg gerne vil lægge frem.

M: Jo.

Å: Jeg har snakket med Per og med den øvrige undervisningsgruppe om det, hver for sig. Og det er dem, der har taget det op. Per siger, at han har tidligere drøftet de symboler, som du ikke har beskrevet

M: Han kender dem ikke, nej.

Å: — temmelig nøje med dig. Og han føler godt, at han er *istand til at beskrive dem*.

M: Per? Nej, det er han aldeles ikke.

Å: Ja, men han føler det, Martinus.

M: Ja, lad ham bare føle dobbelt så meget, - jeg føler endnu stærkere.

Å: Jamen, det føler han, så han ville sådan set godt påtage sig at beskrive dem og spørge dig, om det er rigtigt, hvad han har skrevet.

M: Nåh ja, men det vil jeg ikke, - det går jeg ikke med til."

Citat 022 - 12. november 1974 - side 3:

"M: Ja... jo, det er jo.. jo, det originale, det er altså her i landet, og som du siger. Hvis de andre vil lave et andet navn, - ude.. der har de en vis frihed, jo. Men på den anden side, - de kan ikke lave om på bøgernes navne."

Citat 023 - 12. november 1974 - side 8:

"M: .... evighedslegemet, - der var nogle, der brugte det. De havde kopieret det ind sammen med nogle andre billeder, - de havde tegnet det, - det var så tydeligt. Det var nogle unge mennesker. Det var meget sympatisk - det, de havde skrevet, og de var støttet af Nordisk Råd. Men der var det tydeligt at se, - evighedslegemet, at de havde føjet det ind. Og så blev de spurgt: Hvorfor.. hvor får I billederne fra. Ja, dem tager vi, hvor vi sådan kan finde dem. Men jeg fandt ikke nogen grund til at gøre noget, for de gjorde det i en god mening."

Citat 024 - 12. november 1974 - side 8:

"M: Det er jo heller ikke for det... jeg mener jo heller ikke, at Livets Bog skal monopoliseres... men det er en verden, hvor mennesket ikke er færdigt - der er vi nødt til at beskytte. For ellers kunne alle mennesker jo have lov til at benytte det, og..."

Citat 025 - 12. november 1974 - side 9:

"M: Ja, kosmologien er jo sådan set ikke min. Jeg har ført det frem.

H: Ja, som du har formet det.

M: Sådan set er den jo alles ejendom. Men det er jo sådan et varemærke, den har..."

Citat 026 - 5. august 1975 - side 4:

[Der tales om, at den svenske afdeling - uden at fortælle det til MI - har registreret ordet Kosmos som varemærke - og om man skal blande sig i det ...]

"M: Ja, ja. Det må vi også præcisere. For vi kan jo ikke ligge og rode... så kan vi måske ligge og rode i retssager hele tiden. Og det kan denne sag jo ikke være med til. Nej denne sag eller denne videnskab er jo givet til alle mennesker. Det er ligesom luft og vand. Det er til alle mennesker. Jeg har fået det, at jeg skal lave det og udgive det. For den vej skal det jo gå. Luften og lyset går jo ad andre veje. Men dette her må være helt frit. Jeg har ingen patent på, at jeg kan bestemme, at han må ikke læse, og han må ikke læse mine analyser. Sådan kan det jo ikke være. De har lov at læse allesammen. Vil de gå sammen med andre og læse, så må de også have lov til det. Vi kan ikke begynde at opsætte love, for så får vi et værre rod med, at de har overtrådt det og det. Nej, vi laver ingen love. Vi skal bare sørge for, at bøgerne bliver trykt, - og oversat til de forskellige sprog, og sørge for at vi har centret, og at vi har en skole, så vi kan undervise."

Citat 027 - 5. august 1975 - side 13:

[talen er om udgivelse af bøger på "fremmede" forlag]

"M: Der er jo nok nogen, der vil gøre det. Og jeg tror, at det bliver en knippel forretning. Men selvfølgelig sælger de ikke alle bøgerne, for der er jo meget i Livets Bog, de ikke kan forstå ... næste liv og kommende mennesker. Men det må laves sådan, at de enkelte bøger kan købes... enkeltvis."

Citat 028 - 16. december 1975 - side 1:

[talen er om, hvorvidt man skal søge at beskytte

betegnelsen Det Tredie Testamente. Nogen er bange for, at Martinus vil få problemer, idet han endnu ikke er klar med bogen med den titel]

*"M: Men det er jo heller ikke magtpåliggende. Det er jo ikke det, det drejer sig om. Når bare det er klart i stoffet. Det er ikke navnet, folk er ude efter. Og vil det ikke være lidt i strid med selve ånden. Jeg tror ikke, Kristus ville lave... han ville aldrig lave **monopol** på sine analyser. Nu skrev han ganske vist ingen bog, men han havde jo ikke..."*

Citat 029 - 16. december 1975 - side 2:

[om samme emne]

"T: Nåh nej, det er for at sikre navnet, til bogen udkommer.

Å: Vi forhindrer andre i at bruge navnet. Medmindre det er i strid med vore principper, at hindre andre i at bruge navnet "det tredie testamente".

M: Nåh ja, når den er kommet ud, så kan de jo bare udgive — så må de hellere end gerne --- så vil de nok opdage, hvilken en af dem, der er det tredie testamente.

Ib: Det gælder jo ikke så meget om at hindre andre i at bruge navnet, som at sikre instituttet ret til at bruge navnet.

M: Ja, det er det, at jeg ikke må bruge navnet, der er det kedelige. For jeg er da ligeglad med, om der er andre, der også begynder at skrive... Det må de da gerne.

Ib: Kan man ikke sikre sig retten til navnet, uden at man forhindrer andre i at bruge det.

Å: Jo, det kan man gøre på den måde, at man ikke gør brug af sin påtaleret.

M: Når den er kommet ud, så vil vi ikke gøre noget ved det, selvom der er nogen, der kalder det ved det navn. Men det synes jeg, - det kan der vist ikke være noget galt i. Ja, - de kan jo godt kritisere, men det kan de jo altid."

Citat 030 - 7. september 1976 - side 2:

[Om ændringer i Værket]

"Å - Vi har på et tidligere bestyrelsesmøde drøftet, hvilke ting der må rettes i det, du har skrevet. Vi blev enige om, at der ikke må rettes andet end stavfejl, - den dag, du ikke selv kan udtale dig om det. Og hvis vi havde nogle ting, som vi gerne ville have rettet, så skulle der laves en liste til dig. Og den liste er meget lille. Den består kun af fem punkter. Der foreligger en masse forslag om rettelser, men det er småting, som jeg ikke synes, vi skal bruge din tid på. Så hvis du engang vil kigge de punkter igennem.

M: Ja, men det kan jeg da hurtigt gøre. Jeg er sikkert nok enig.

Å: Nu kan du se, - den første rettelse. Der har du skrevet underbevidsthed, og der spørger vi så, om der skulle stå overbevidsthed. Den næste er jeg ret sikker på, at du vil give ret i. Det er nogle af disse seksuelle afsporinger, som du har kaldt D, E og F, men det bør være D, F og G.

Ib: Og i stedet for «Jesu ord» kunne man skrive «ordene».

M: Nej, det er det jo ikke. Jeg ved ikke, hvor de kommer fra. Ved man, hvor de kommer fra.

Å: Ja, de kommer fra en engelsk filosof.

M: Jeg har jo hørt det alle mine dage, - jeg troede, det kom fra Jesus. Men det er jo rigtig nok, at dåren vandrer trygt, hvor engle ikke tør træde. Ellers skete der jo aldrig nogen fejltagelser.

Å: Jeg har fået en liste fra Ib, som Ib har fået fra Gerard med forslag til rettelser. Side op og side ned, men det er bare småting. Og jeg har kigget det igennem, og jeg mener, at vi ikke skal bruge din tid på det.

M: Absolut ikke. Han er ikke kompetent til det.

Ib: En masse ting skyldes, at han ikke forstår dansk rigtigt.

M: Ja, og tingene er kommet intuitivt. De er ikke fra denne verden. De er absolut oplevet i tidligere tilværelser, hvor jeg har studeret tingene, og derfor er det færdigt, når det kommer intuitivt, meget af det.

Og meget må jeg lave om til en bedre forståelse. Men naturligvis, når det er grove stavfejl. Det er sket, når jeg har skrevet rent.

Grethe: Saxe har ringet og foreslået, at der var noget, der skulle rettes i 4. kapitel i Livets Bog I. Priserne, der var nævnt, svarede slet ikke til det, der er gældende. Men Else sagde, at det ikke måtte rettes. Det er vedtaget, at der må intet rettes i bøgerne. Så skulle man blive ved med at rette det, når priserne ændres.

M: Nej, det skal vi ikke rette.

M: Dengang man indførte det med små bogstaver, da var jeg midt i skrivningen af Livets Bog, og så kunne jeg ikke begynde at skrive med småt."

Citat 031 - 9. november 1976 - side 1:

"H: De midler vi får at arbejde med, skal vi altså først og fremmest sætte ind på undervisning og bøgerne, og få bøgerne bragt ud på den billigst mulige måde.

M: Ja, det regner jeg også med, at sagen skal blive så velhavende, at bøgerne kan blive meget billige og let tilgængelige, - altså at det ikke er noget, der ikke er opnåeligt for folk i al almindelighed."

Citat 032 - 8. marts 1977 - side 3:

M: Ja. Vi kan jo ikke bestemme over en mand i Afrika, en mand i Frankrig, en mand i Italien og en mand oppe i Canada. De får bøgerne og de laver studiekredse. Det skal vi jo ikke blande os i. Det ligger udenfor os. Gør de fejl, så er det en sag mellem dem og forsynet. Vore bøger skal bare være rene,

- hele tiden. Derfor må der ikke laves om på dem. Og der er det, at der skal være et centrum her, der virkelig er fast."

Sagsøger opfordres til at oplyse, om man er enig i, at de ovennævnte citater er korrekte gengivelser.

I modsat fald opfordres sagsøger til at fremlægge de pågældende udskrifter.

(iv)

Til supplerende belysning af de ovenfor citerede bestemmelser fra lovene fremlægges som sagens bilag R en tale holdt af det daværende rådsmedlem Ib Schleicher i anledning af Martinus' fødselsdag den 11. august 1981 få måneder efter Martinus' bortgang, som gengivet i Martinus Instituttets tidsskrift Kosmos.

I talen anførtes bl.a.:

"Martinus vil ikke udelukke, at der enkelte steder i hans værker vil kunne have indsneg sig små "skønhedspletter". På trods heraf har han bestemt, at kun enkelte trykfejl må rettes. Der må ikke senere kunne rejses tvivl om, hvad Martinus faktisk skrev. Eftertiden vil sikkert påskønne denne klare holdning, for kun herved kan man hindre, at værkerne efterhånden kommer til at foreligge i forskellige mere eller mindre autoriserede udgaver. – Om "skønhedspletterne" har Martinus i øvrigt udtalt, at det kun kan være uvæsentlige småfejl. – Den enestående omhu, der er lagt i udarbejdelsen af verdensbilledet og den samlede entydige helhed."

(v)

Det daværende rådsmedlem Henning Laug lavede fire år efter Martinus' bortgang et notat, hvori han søgte at sammenfatte Martinus' ønsker for, hvordan bøgerne i fremtiden skulle udgives.

Notatet fremlægges i sagen som bilag S til supplerende belysning af, hvorledes de ovenfor citerede bestemmelser fra lovene skal fortolkes.

Notatet angiver at være "... baseret på uddrag fra rådsmøder (protokol og bånd) og referater fra torsdagsmøder".

Af notatet fremgår bl.a.:

Navnet "Livets Bog" skal bruges uændret og uoversat på alle sprog, såvel i titler som i tekst. Det er Martinus' ønske, at hele hans værk, alle bind, under eet betegnes som "Det Tredie Testamente", og at de efterhånden samles i ensartede bøger.

Vi må modsætte os ethvert forsøg på at lave Martinus' bøger om, - i forkortede, forenkledede eller omskrevne former.

Originalmanuskripterne til Martinus' værker er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes.

Det er Martinus' bestemte ønske, at der ikke må rettes i hans bøger, bortset fra åbenlyse trykfejl. Der må heller ikke foretages ændringer ved oversættelser. "Om noget er skrevet primitivt, så skal det blive stående primitivt. Folk må gerne se, at jeg ikke er særlig belæst."

Om manuskripter til værker, der ikke var udgivet på tidspunktet for Martinus' død, anføres det, at:

"De manuskripter og foredrag af Martinus, som nødvendigvis skal bearbejdes, før de udgives, skal behandles således: Bearbejdelsen skal i samarbejde foretages af mindst to personer, som udover indlysende trykfejl kun må foretage yderligere ændringer, hvor der foreligger meget tungtvejende grunde. Ved udgivelse skal det angives, hvem der har foretaget bearbejdelsen."

Senere anføres det:

"Instituttet skal medvirke til, at de udgivne bøger kan sælges så billigt som muligt. Der skal ikke tjenes penge på det, men selvfølgelig skal det løbe rundt."

Om bøgernes format anførtes:

"LB (Livets Bog) skal have det bestemte format, det har nu, og ikke udkomme i alle mulige slags udgaver. LB I-VII, Symbolbøgerne, Logik og Bisættelse skal komme i dette format og ikke et bind. De mindre bøger kan godt have et mindre format, nemlig B6."

(vi)

Som anført i de tidligere processkrifter anslås det, at der er foretaget mere end 240.000 ændringer i den reviderede udgave af hovedværket Livets Bog.

Som et yderligere eksempel på omfanget af de foretagne rettelser i Værket, fremlægges som sagens bilag T et notat udarbejdet af sagsøgte Søren Ingemann Larsen indeholdende en gennemgang af 16 sider af Martinus' manuskript til det posthumt udgivne delværk "Den Intellektualiserede Kristendom", som han har haft adgang til.

Gennemgangen viser, at der i væsentligt omfang blot på disse få sider er foretaget indholdsmæssige ændringer.

Der er således eksempler på hele afsnit, der i Martinus' manuskript er streget ud, men som alligevel er kommet med i den endelige bog.

(vii)

Som endnu et eksempel på den gennemgribende karakter af de af sagsøger foretagne ændringer kan nævnes, at man i den nye udgave har ændret stavemåden af Værkets hovedtitel "Det Tredie Testamente" til "Det Tredje Testamente".

Man er fra sagsøgers side skredet til at foretage denne ændring af Værkets titel, på trods af at da Martinus besluttede sig for "Tredie" i 1980, var denne stavemåde for længst udgået af den gængse retstavning.

Til belysning heraf fremlægges som sagens bilag U en e-mailstreng udvekslet mellem Søren Ingemann Larsen og Dansk Sprognævn den 6. og 7. januar 2016.

(viii)

I sagen er som bilag 20 fremlagt sagsøgers notat offentliggjort på dennes hjemmeside i marts 2010, hvori sagsøger på baggrund af en omfattende korrespondance om Åndsvidenskabsforlagets udgivelse af 1. udgaverne af Livets Bog I-VII anførte følgende:

"Efter grundige overvejelser er Rådet kommet frem til at undlade retsforfølgelse af overtræderen. Denne beslutning er taget for at værne om den fredelige atmosfære inden for sagen. At arbejde for fred og forsonlighed var det, Martinus igen og igen pointerede som kernen i vores arbejde for den nye verdenskultur. Derfor anså Martinus ikke retsforfølgelse som ønskværdigt, men udelukkede dog ikke benyttelse af retsvæsenet som samfundets i øjeblikket nødvendige redskab. Samtidig ønsker Rådet at prioritere flest mulige ressourcer til Idealfondens formål: At bevare de oprindelige værker, oplyse om dem og gøre dem tilgængelige for interesserede i betryggende form."

Betingelser for pålæggelse af erstatningsansvar

Københavns Byret har ved den afsagte deldom af 11. december 2014 fastslået, at de sagsøgte udgivelser af de oprindelige versioner af Værket udgør en krænkelse af sagsøgers ophavsret.

Som anført i sagens processkrifter og som gjort gældende under hovedforhandlingen af dette delspørgsmål, er det fast antaget, at hensynet til religions- og ytringsfrihed i den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 9 og 10 kan medføre, at en konkret handling ikke udgør en ophavsretlig krænkelse, på trods af at handlingen ikke omfattes af de lovbestemte undtagelser til den ophavsretlige eneret, og det er de sagsøgte opfattelse, at handlingerne, der ligger til grund for sagen, klart må kvalificeres under de af konventionen udledte undtagelsesbestemmelser.

De sagsøgte forbeholder sig folgelig at søge spørgsmålet prøvet ved anke, når byrettens endelige dom foreligger.

Det fremgår af ophavsretslovens § 83, at det er en betingelse for at ifalde ansvar for en foretaget ophavsretlig krænkelse (i form af pligt til betaling af rimeligt vederlag og/eller erstatning), at der fra overtræderens side er handlet forsætligt eller uagtsomt.

Ud over at sådanne subjektive betingelser må være til stede, forudsætter pålæggelsen af et ansvar efter de almindelige erstatningsretlige grundsætninger, at tillige en række objektive betingelser må være opfyldt.

Af relevans for nærværende sag må først og fremmest fremhæves at der ikke kan pålægges erstatningsansvar, hvis der

foreligger en eller flere objektive ansvarsfrihedsgrunde, herunder nødværge, nødret, negotiorum gestio eller samtykke.

Som uddybet nedenfor er det de sagsøgte opfattelse, at man ikke er pligtig at betale erstatning eller rimeligt vederlag, da offentliggørelsen af eksemplarerne af Værket uagtet den mulige objektive krænkelse af sagsøgers ophavsret netop som følge af tilstedeværelsen af sådanne ansvarsfrihedsgrunde ikke var retsstridige i erstatningsretlig henseende.

Sagsøger har administreret Martinus' værker i strid med fundatsen

(i)

Som beskrevet ovenfor følger det af ordlyden af fundatsens § 3, stk. 2, at sagsøger har pligt til at *"bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side"*, samt til at gøre værkerne tilgængelige for interesserede, *"herunder ved publicering"*.

Som ligeledes anført ovenfor følger det af kommentarerne til de identiske bestemmelser i Martinus Åndsvidenskabelige Instituts love af 25. maj 1982 (bilag Q), at bestemmelserne nærmere skal forstås således, at:

"Værkerne skal bevares uændret, så eftertiden ikke skal være i tvivl om, hvad der faktisk er Martinus egne værker, og hvad der ikke er", og at

"Instituttet skal sørge for udgivelse af værkerne ... Det skal ske i betryggende form, ved at der ikke foretages ændringer i indholdet".

Det er muligt, at det er tilladt for sagsøger inden for rammerne af fundatsen at udgive opdaterede versioner af Værket som sket.

Men det må, ikke mindst med henvisning til ordlyden af de citerede bemærkninger til lovene fra 1982, anses for fastslået hinsides tvivl, at det aldrig må ske på bekostning af sagsøgers kerneopgave – at publicere Værket som Martinus efterlod det.

(ii)

Som anført ovenfor følger det 1982-lovenes indledende tekst, at disses bestemmelser er afstemt med Martinus og er udarbejdet på baggrund af indgående drøftelser på bestyrelsesmøder i årene forud for Martinus' død som dokumenteret via referater fra møderne samt via afskrift af de fuldstændige båndoptagelser fra møderne, som opbevares på instituttet.

Da fundatsens formålsbestemmelse som vist ovenfor er identisk med formålsbestemmelsen indeholdt i 1982-lovene, og da formålsbestemmelsen ifølge 1982-lovenes § 9 aldrig må ændres, er drøftelserne med Martinus på de nævnte bestyrelsesmøder også af direkte relevans for fortolkningen af den gældende fundats.

De ovenfor citerede uddrag af drøftelserne viser med al

ønskelig tydelighed, at formålsbestemmelsen skal forstås, således som den umiddelbare ordlyd tilsiger det – at det er fondens opgave at udgive Værket, således som Martinus efterlod det, uden foretagelse af ændringer af nogen art, bortset måske fra rettelser af ikke tidligere opdagede graverende trykfejl/stavefejl.

Som det fremgår af de ovenfor opregnede citater, udtrykkes dette gentagne gange og på forskellig vis gennem årene.

Et af de steder, hvor Martinus' ønske kommer klarest til udtryk, er i det ovenfor citerede referat af bestyrelsesmødet holdt den 6. marts 1976, hvor det blev fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl må der ikke ændres i værkerne uden Martinus' personlige medvirken. Det fremgår videre af referatet, at Martinus indvilgede i at se nærmere på en liste med forslag til rettelser, som han blev præsenteret for, samtidig med at det *"... blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus' medvirken, og såfremt den nævnte liste ikke når at blive behandlet, må der ikke i fremtiden foretages rettelser i Martinus' værker"*.

I udskriften af båndoptagelsen af et bestyrelsesmøde holdt den 7. september samme år (se citat 030 ovenfor) tydeliggøres det yderligere, at der ikke må rettes andet end stavefejl, den dag Martinus ikke længere er i stand til at udtale sig, ligesom det eksplicit fremhæves, at han ikke ønsker, at Værket skal tilpasses ændringer i den vedtagne retstavning. Han nævner som eksempel herpå, at han fortsætter med at skrive navneord med store bogstaver, uanset at retskrivningsreformen af 1948, der trådte i kraft, mens han skrev på Livets Bog, foreskrev, at navneord fremover skulle skrives med lille.

Det som bilag R fremlagte manuskript til talen holdt af det daværende rådsmedlem Ib Schleicher i 1981 få måneder efter Martinus' død såvel som det som bilag S fremlagte notat udarbejdet af det daværende rådsmedlem Henning Laug lavet fire år efter Martinus' bortgang viser da også, at det i perioden umiddelbart efter Martinus' død var rådsmedlemernes opfattelse, at lovene, i overensstemmelse med deres ordlyd, og i overensstemmelse med de ovennævnte klare og righoldige fortolkningsbidrag fra bestyrelsesmøderne, foreskrev, at der ikke må rettes i Værket bortset fra åbenlyse trykfejl.

(iii)

Som anført i sagsøgtes tidligere processkrifter anslås det, at der er foretaget mere end 240.000 ændringer i den reviderede udgave af hovedværket Livets Bog.

Det kan på denne baggrund uden videre fastslås, at sagsøger på grov vis har tilsidesat den kerneopgave man er pålagt i medfør af fundatsen.

Som beskrevet ovenfor kan som endnu et eksempel på den gennemgribende karakter af de af sagsøger foretagne rettelser nævnes, at man i den nye udgave har ændret stavemåden af Værkets hovedtitel "Det Tredie Testamente" til

"Det Tredje Testamente". Som beskrevet ovenfor viser en gennemgang af blot 16 sider af Martinus' manuskript til det posthumt udgivne delværk "Den Intellektualiserede Kristendom" endvidere, at der i væsentligt omfang blot på disse få sider er foretaget indholdsmæssige ændringer.

Med henblik på yderligere at belyse omfanget af de foretagne ændringer og dermed omfanget af tilsidesættelsen af sagsøgers pligt til at bevare og publicere Værket, som Martinus efterlod det, opfordres sagsøger til at tilvejebringe en komplet oversigt over samtlige foretagne ændringer i Værket.

Med udgangspunkt i en sådan oversigt vil sagsøgte, for yderligere at dokumentere tilstedeværelsen af de nedenfor nærmere beskrevne objektive ansvarsfrihedsgrunde, anmode retten om at udmelde syn og skøn med henblik på at få den filologiske betydning af de foretagne ændringer nærmere belyst.

Den/de pågældende skønsmand/skønsmænd må have ekspertise i editionsfilologi eller tilgrænsende fagområder.

De sagsøgte er ikke erstatningsansvarlige og er ikke pligtige at betale rimeligt vederlag grundet tilstedeværelsen af objektive ansvarsfrihedsgrunde

(i)

Som anført ovenfor er sagsøgers manglende publicering af Martinus' værker i deres oprindelige form en grov tilsidesættelse af den kerneopgave, man er pålagt i medfør af fundatsen.

Som anført i de tidligere processkrifter og som gjort gældende under hovedforhandlingen af delspørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en krænkelse af sagsøgers ophavsret, er det af væsentlig betydning for den store personkreds, der studerer Værket og lever efter Martinus' verdensopfattelse, at der er adgang til det originale kildemateriale.

Det er, som det fremgår af fundatsen, sagsøgers fremmeste pligt at sørge for, at der er en sådan adgang.

Sagsøger har som anført, og kun efter at sagsøgte påbegyndte udgivelsen, gjort dele af Værket (Livets Bog) tilgængeligt på dennes hjemmeside.

Værket er over 7.000 sider langt, og man har på sagsøgers hjemmeside alene adgang til at klikke sig igennem det side for side. Dette gør det umuligt at få et overblik over de forskellige bind, ligesom det ikke er muligt at tage noter eller medbringe Værket steder, hvor der ikke er adgang til internettet. Det er heller ikke muligt at udskrive Værket fra hjemmesiden.

Den måde, hvorpå Værket præsenteres på sagsøgers hjemmeside, gør det umuligt reelt at studere og i øvrigt anvende teksterne på en konstruktiv måde.

Da sagsøger således har misbrugt sin ophavsret til at til-sidesætte pligten i medfør af fundatsen til at publicere Værket i dets oprindelige form, og da adgang til Værket på et varigt medie er af afgørende betydning for den store personkreds, der studerer Martinus' Værk og lever efter hans verdensopfattelse, har de sagsøgte handlinger således været berettigede ud fra synspunkter om nødret, nødværge eller negotiorum gestio lignende betragtninger.

De sagsøgte har således via deres offentliggørelse af Værket varetaget den interesse, som sagsøger efter fundatsen burde have varetaget.

(ii)

Sagsøger er endvidere afskåret fra at afkræve rimeligt vederlag og erstatning fra de sagsøgte som følge af disses publicering af Værket, da det meget klart fremgår af de ovenfor citerede fortolkningsbidrag i form af drøftelser på bestyrelsesmøder i årene forud for Martinus' død, at det var Martinus' udtrykkelige ønske, at fonden skulle være meget tilbageholdende med at retsforfølge ophavsretlige krænkelse-er af Værket.

Det her anførte gælder i særdeleshed krænkelse-er foretaget i en "god mening" (se hertil citaterne 001, 003, 004, 006, 0010 og 0023).

Martinus giver i et af de citerede båndudskrifter eksemplet, at man ikke ville have noget imod, at en tredjemand udgiver en "popudgave" af Værket.

På tilsvarende vis ville Martinus utvivlsomt ikke anse det for en krænkelse af Værket, der skal retsforfølges, at en tredje-part (som tilfældet med de sagsøgte i nærværende sag) udgiver Værket i dets originale form i situationen, hvor fonden i strid med fundatsen alene udgiver en "popudgave".

Sagsøger er følgelig afskåret fra at afkræve rimeligt vederlag og erstatning fra de sagsøgte som følge af det implicitte samtykke til den skete publicering, der må udledes af fundatsen og de ovenfor citerede fortolkningsbidrag.

Hertil kommer, at sagsøger udtrykkeligt via dennes i sagen som bilag 20 fremlagte notat offentliggjort på dennes hjemmeside i marts 2010 på baggrund af en omfattende korrespondance om Åndsvidenskabsforlagets udgivelse af førsteudgaverne af Livets Bog 1-7 udtrykkeligt afstod fra at foretage yderligere retsforfølgning i anledning af de skete krænkelse-er og således fraskrev sig retten til at afkræve Åndsvidenskabsforlaget rimeligt vederlag og erstatning i denne anledning.

(iii)

Som følge af tilstedeværelsen af sådanne objektive ansvarsfrihedsgrunde bør de sagsøgte følgelig ikke pålægges pligt til at betale rimeligt vederlag endsi-ge erstatning i medfør af ophavsretslovens § 83.

Påleggelse af pligt til at betale erstatning eller rimeligt vederlag er i strid med Menneskerettighedskonventionens bestemmelser om religions- og ytringsfrihed

Tilstedeværelsen af de ovenfor beskrevne objektive ansvarsfrihedsgrunde, begrundet i at de sagsøgte således via deres offentliggørelse af Værket har varetaget den interesse, som sagsøger efter fundatsen burde have varetaget, og som man på grov vis har forsømt at varetage, accentueres yderligere af at de foretagne handlinger er foretaget med henblik på at sikre, at den store personkreds der lever efter Martinus' verdensopfattelse, har en for dem essentiel adgang til det originale kildemateriale.

Som tidligere anført er det fast antaget, at hensynet til religions- og ytringsfrihed i den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 9 og 10 kan medføre, at en konkret handling ikke er retsstridig på trods af ordlyden af en retsregel, der ellers er gældende.

Dette synspunkt har, ifølge den af retten anlagte vurdering, ikke kunnet bære en konklusion om at de sagsøgte handlinger slet ikke udgør en ophavsretlig krænkelse.

De sagsøgte er, som anført ovenfor ikke enige heri. Under alle omstændigheder er det de sagsøgte subsidiære synspunkt, at det forhold at de sagsøgte handlinger falder inden for rammerne af religions- og ytringsfrihedens kernebeskyttelse i hvert fald må bevirke at pligten til at betale rimeligt vederlag og/eller erstatning helt bortfalder, eller i hvert fald må bedømmes meget lempeligt.

Det forhold, at de sagsøgte alene har foretaget de omtvistede handlinger for at kompensere for sagsøgers manglende efterlevelse af dennes pligt til at sikre, at den store personkreds der lever efter Martinus' verdensopfattelse, har en for dem essentiel adgang til det originale kildemateriale indebærer, sagt med andre ord, at sagsøger, i medfør af principperne i menneskerettighedskonventionens artikel 9 og 10, under de konkrete omstændigheder ikke har krav på rimeligt vederlag for de skete ophavsretskrænkelser.

De sagsøgte er ikke erstatningsansvarlige, da sagsøger ikke har lidt noget tab

De sagsøgte er under alle omstændigheder ikke pligtige at svare sagsøger erstatning i tillæg til det rimelige vederlag, som denne måtte blive pålagt at betale.

Dette idet sagsøger ikke har lidt noget tab ved de af de sagsøgte foretagne salg.

Køberne af de af de sagsøgte distribuerede eksemplarer af Værket har således netop købt disse frem for de af sagsøger solgte eksemplarer for at få en for dem essentiel adgang til det originale kildemateriale.

Hertil kommer, at det fremgår af bemærkningerne til loven § 4 stk. 5 (der er enslydende med fundatsens § 4 stk. 5) såvel som af de øvrige foreliggende fortolkningsbidrag, at der ikke må tjenes penge på Værket, der skal udgives på den billigst mulige måde. Se hertil blandt andet citat 15 og 31 fra båndudskrifterne fra bestyrelsesmøderne såvel som Henning Laugs notat (bilag 7).

De sagsøgte skal frifindes for den nedlagte påstand 1.2.1, da der ikke er grundlag for pålæggelse af solidarisk hæftelse

De sagsøgte skal frifindes for den nedlagte påstand, da der ikke er grundlag for pålæggelse af solidarisk hæftelse.

De sagsøgte er uafhængige parter, hvis handlinger er foretaget uafhængigt af hinanden, hvorfor man ikke kan i falde ansvar på et solidarisk grundlag.

De sagsøgte skal frifindes for den nedlagte påstand 1.2.1, da der ikke er fremlagt dokumentation for det opgjorte krav

Den i sagen som bilag 74 fremlagte tabsopgørelse er ikke ledsaget af nogen form for dokumentation for de oplyste fortjenester pr. bog/download, som ligger til grund for opgørelsen.

Sagsøger opfordres følgelig til at dokumentere de nævnte oplysninger i form af fremlæggelse af revisorerklæringer eller på lignende vis.

Sagsøger opfordres endvidere til at redegøre for hvorledes den meget betydelige fortjeneste, som der opereres med i bilag 74, harmonerer med den i lovene og fundatsen indeholdte pligt til, at Værket skal sælges billigst muligt, samt det heri indeholdte påbud om, at der ikke må tjenes penge på værket.

De sagsøgte skal frifindes for den nedlagte påstand 1.1.1

Ophavsretslovens § 84 fastslår, at retten kan pålægge fjernelse af eksemplarer, der krænker en ophavsret fra handlen, samt at udlevere disse til ophavsmanden.

Det følger modsætningsvist heraf, at retten kan lade være med at give et sådant pålæg, hvis det ikke, henset til de konkrete omstændigheder, skønnes rimeligt.

Henset til, at de sagsøgte via deres offentliggørelse af Værket har varetaget den interesse, som sagsøger efter fundatsen burde have varetaget, og som man på grov vis har forsømt at varetage – nemlig at sikre, at den store personkreds der lever efter Martinus' verdensopfattelse, har en for dem essentiel adgang til det originale kildemateriale, bør retten udnytte dennes beføjelse til at afstå fra at give et sådant pålæg.

De sagsøgte bør følgelig frifindes for den nedlagte påstand 1.1.1, idet det samtidig tilkendegives, at de sagsøgte er indforstået med at trække den udbudte originale version af Værket tilbage fra handlen, lige så snart sagsøger begynder at efterleve den i medfør af fundatsen pålagte forpligtelse til udgive Værket i den originale version, uden ændringer i indholdet, bortset fra rettelse af eventuelle stave- eller trykfejl.

De sagsøgte skal frifindes for den nedlagte påstand 1.2.2

Ophavsretslovens § 84a fastslår, at retten kan pålægge en part, der krænker en ophavsret at offentliggøre dommen, der fastslår dette.

Det følger modsætningsvist heraf at retten kan lade være med at give et sådant pålæg, hvis det ikke, henset til de konkrete omstændigheder, skønnes rimeligt.

Henset til, at de sagsøgte via deres offentliggørelse af Værket har varetaget den interesse, som sagsøger efter fundatsen burde have varetaget, og som man på grov vis har forsømt at varetage – nemlig at sikre, at den store personkreds der lever efter Martinus' verdensopfattelse, har en for dem essentiel adgang til det originale kildemateriale, bør retten udnytte dennes beføjelse til at afstå fra at give et sådant pålæg.

De sagsøgte bør følgelig frifindes for den nedlagte påstand 1.2.2, idet det, som nævnt ovenfor samtidig tilkendegives, at de sagsøgte er indforstået med at trække den udbudte originale version af Værket tilbage fra handlen, lige så snart sagsøger begynder at efterleve den i medfør af fundatsen pålagte forpligtelse til at udgive Værket i den originale version, uden ændringer i indholdet, bortset fra rettelse af eventuelle stave- eller trykfejl.

Anbringender

Til støtte for den nedlagte påstand 1 gøres det gældende,

at det følger af ordlyden af fundatsens § 3, stk. 2, at sagsøger har pligt til at *”bevare Martinus’ samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side”*, samt til at gøre værkerne tilgængelige for interesserede, *”herunder ved publicering”*,

at det følger af kommentarerne til de identiske bestemmelser i Martinus Åndsvidenskabelige Instituts love af 25. maj 1982 (bilag Q), som fundatsen afløste i 1996, at bestemmelserne nærmere skal forstås således, at: *”Værkerne skal bevares uændret, så eftertiden ikke skal være i tvivl om, hvad der faktisk er Martinus’ egne værker, og hvad der ikke er”*, og at *”Instituttet skal sørge for udgivelse af værkerne ... Det skal ske i betryggende form, ved at der ikke foretages ændringer i indholdet”*,

at det følger af 1982-lovenes indledende tekst, at disse bestemmelser er afstemt med Martinus og er udarbejdet på baggrund af indgående drøftelser på bestyrelsesmøder i årene forud for Martinus' død som dokumenteret via referater fra møderne samt via afskrift af de fuldstændige båndoptagelser fra møderne, som opbevares på instituttet,

at da fundatsens formålsbestemmelse er identisk med formålsbestemmelsen indeholdt i 1982-lovene, og da formålsbestemmelsen ifølge 1982-lovenes § 9 aldrig må ændres, er drøftelserne med Martinus på de nævnte bestyrelsesmøder af direkte relevans for fortolkningen også af den gældende fundats,

- at referaterne og udskrifterne af drøftelserne fra bestyrelsesmøderne med al ønskelig tydelighed viser, at formålsbestemmelsen skal forstås, således som den umiddelbare ordlyd tilsiger det – at det er fondens opgave at udgive Værket, således som Martinus efterlod det, uden foretagelse af ændringer af nogen art, bortset måske fra rettelser af ikke tidligere opdagede graverende trykfejl/stavefejl,
- at dette også fremgår af det som bilag R fremlagte manuskript til talen holdt af det daværende rådsmedlem Ib Schleicher i 1981 få måneder efter Martinus' død såvel som af det som bilag S fremlagte notat udarbejdet af det daværende rådsmedlem Henning Laug i 1985, at det i perioden umiddelbart efter Martinus' død var rådsmedlemmernes opfattelse, at lovene, i overensstemmelse med deres ordlyd, og i overensstemmelse med de ovennævnte klare og righoldige fortolkningsbidrag fra bestyrelsesmøderne, foreskrev, at der ikke må rettes i Værket bortset fra åbenlyse trykfejl,
- at der alene i den reviderede udgave af Livets Bog er foretaget mere end 240.000 ændringer,
- at sagsøger sågar har ændret stavemåden af Værkets hovedtitel "Det Tredie Testamente" stavet med "i" til "Det Tredje Testamente" stavet med "j",
- at en gennemgang af blot 16 sider af Martinus' manuskript til det posthumt udgivne delværk "Den Intellektualiserede Kristendom" endvidere viser, at der i væsentligt omfang blot på disse få sider er foretaget indholdsmæssige ændringer,
- at den af sagsøger udgivne reviderede version således ikke opfylder den klare formålsbestemmelse indeholdt i fundatsens § 3, stk. 2,
- at sagsøger heller ikke opfylder fundatsens formålsbestemmelse med den onlineadgang til den originale version af Værket, som man efter de sagsøgtes påbegyndelse af deres udgivelsesaktiviteter har stillet til rådighed for offentligheden,
- idet det kun er dele af Værket der er tilgængeligt på denne vis, og idet der alene er mulighed for at klikke sig igennem Værket side for side uden mulighed for at udskrive det,
- at den interesserede offentlighed følgelig ikke levnes nogen praktisk mulighed for at studere det over 7.000 sider lange værk i den originale version, som Martinus efterlod,
- at sagsøger følgelig groft har tilsidesat den kerneopgave, man er pålagt i medfør af fundatsen.
- at retten bør undlade at udnytte den fakultative adgang til at meddele pålæg over for de sagsøgte om fjernelse af eksemplarer fra handlen i medfør af ophavsretslovens § 84, idet de sagsøgte via deres offentliggørelse har varetaget den interesse, som sagsøger efter fundatsen burde have varetaget – nemlig at sikre, at den store personkreds, der lever efter Martinus' verdensopfattelse, har en for dem essentiel adgang til det originale kildemateriale, og
- at meddelelse af pålæg grundet sådanne konkrete omstændigheder ikke er rimeligt.

Til støtte for den nedlagte påstand 3 gøres det gældende,

Ad De sagsøgte er ikke erstatningsansvarlige og er ikke pligtige at betale rimeligt vederlag grundet tilstedeværelsen af objektive ansvarsfrihedsgrunde

- at sagsøger har misbrugt sin ophavsret til at tilside-sætte pligten i medfør af fundatsen overfor den interesserede offentlighed til at publicere Værket i dets oprindelige form,
- at adgang til Værket på et varigt medie er af afgørende betydning for den store personkreds, der studerer Martinus' værker og lever efter hans verdensopfattelse,
- at de sagsøgtes handlinger følgelig har været berettigede ud fra synspunkter om nødret, nødværge eller negotiorum gestio-lignende betragtninger, da de sagsøgte via deres offentliggørelse af Værket blot har varetaget den interesse, som sagsøger efter fundatsen burde have varetaget,
- at sagsøger endvidere er afskåret fra at afkræve rimeligt vederlag og erstatning fra de sagsøgte, da det meget klart fremgår af referaterne og udskrifterne af drøftelserne på bestyrelsesmøderne i årene forud for Martinus' død, at det var hans udtrykkelige ønske, at sagsøger skulle være meget tilbageholdende med at retsforfølge ophavsretlige krænkelse af Værket,
- at dette i særdeleshed gælder krænkelse foretaget i en "god mening" (se hertil citaterne 001, 003, 004, 006, 0010 og 0023),
- at Martinus i et af de citerede båndudskrifter giver eksemplet, at man ikke ville have noget imod, at en tredjemand udgiver en "popudgave" af Værket,
- at Martinus utvivlsomt heller ikke ville anse det for en krænkelse af Værket, der skal retsforfølges, at en tredjepart (som tilfældet er det med de sagsøgte i nærværende sag) udgiver Værket i dets originale form i den omvendte situation, hvor fonden i strid

Til støtte for den nedlagte påstand 2 gøres det gældende,

med fundatsen alene udgiver en ”popudgave”,

at der følgelig af fundatsen og de fortolkningsbidrag, der foreligger i form af referaterne og udskrifterne af drøftelserne på bestyrelsesmøderne, må udledes et implicit samtykke til den skete publicering,

at sagsøger herudover udtrykkeligt via dennes i sagen som bilag 20 fremlagte notat offentliggjort på dennes hjemmeside i marts 2010 har fraskrevet sig retten til at afkræve Åndsvidenskabsforlaget rimeligt vederlag og erstatning i anledning af dennes udgivelse af førsteudgaverne af Livets Bog I-VII,

Ad Pålæggelse af pligt til at betale erstatning eller rimeligt vederlag er i strid med Menneskerettighedskonventionens bestemmelser om religions- og ytringsfrihed

at den omstændighed, at de sagsøgte alene har foretaget de omtvistede handlinger for at kompensere for sagsøgers manglende efterlevelse af dennes pligt til at sikre, at den store personkreds, der lever efter Martinus’ verdensopfattelse, har en for dem essentiel adgang til det originale kildemateriale, bringer forholdet inden for rammerne af religions- og ytringsfrihedens kernebeskyttelse,

at sagsøger følgelig i medfør af principperne i Menneskerettighedskonventionens artikel 9 og 10 under de konkrete omstændigheder ikke har krav på rimeligt vederlag endsige erstatning for de af retten fastslåede ophavsretskrænkelser, eller i hvert fald blot har krav på et beløb, der er væsentligt mindre end den nedlagte påstand,

Ad de sagsøgte er ikke erstatningsansvarlige, da sagsøger ikke har lidt noget tab

at sagsøger ikke har lidt noget tab ved de af de sagsøgte foretagne salg,

idet køberne af de af de sagsøgte distribuerede eksemplarer af Værket netop har købt disse frem for de af sagsøger solgte eksemplarer for at få en for dem essentiel adgang til det originale kildemateriale som ikke kunne opnås på anden vis, hvorfor sagsøger antageligvis ikke er gået glip af noget salg, og

idet det fremgår af bemærkningerne til lovenes § 4, stk. 5 (der er enslydende med fundatsens § 4, stk. 5) såvel som af de øvrige foreliggende fortolkningsbidrag, at der ikke må tjenes penge på Værket, der skal udgives på den billigst mulige måde,

Ad De sagsøgte skal frifindes for den nedlagte økonomiske påstand, da der ikke er grundlag for pålæggelse af solidarisk hæftelse

at de sagsøgte under alle omstændigheder skal frifindes for den nedlagte økonomiske påstand, da der ikke er grundlag for pålæggelse af solidarisk hæftelse, idet de sagsøgte er uafhængige parter, hvis handlinger er foretaget uafhængigt af hinanden, hvorfor man ikke kan i falde ansvar på et solidarisk grundlag,

Ad de sagsøgte skal frifindes for den nedlagte økonomiske påstand, da der ikke er fremlagt dokumentation for det opgjorte krav

at den i sagen som bilag 74 fremlagte tabsopgørelse ikke er ledsaget af nogen form for dokumentation for de oplyste fortjenester pr. bog/download, som ligger til grund for opgørelsen, endsige dokumentation for, hvorledes den meget betydelige fortjeneste, som der opereres med i bilag 74, harmonerer med den i lovene og fundatsen indeholdte pligt til, at Værket skal sælges billigst muligt, samt det heri indeholdte påbud om, at der ikke må tjenes penge på Værket.

Til støtte for den nedlagte påstand 4 gøres det gældende,

at retten bør undlade at udnytte den fakultative adgang i medfør af ophavsretslovens § 84a til at meddele pålæg over for de sagsøgte om offentliggørelse af den afsagte dom, idet de sagsøgte via deres offentliggørelse blot har varetaget den interesse, som sagsøger efter fundatsen burde have varetaget – nemlig at sikre, at den store personkreds, der lever efter Martinus’ verdensopfattelse, har en for dem essentiel adgang til det originale kildemateriale, og

at meddelelse af pålæg grundet sådanne konkrete omstændigheder ikke er rimeligt.

København, den 22 januar 2016

Peer B. Petersen
R

Rådet afsløret i grov citatfusk

Af Søren Ingemann Larsen

I bogen Samarbejdsstrukturen 1992 citerer rådet side 102 fra et rådsmødereferat dateret 16. marts 1976 følgende:

Det blev igen fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl, (f.eks. invidid/individ), må der ikke ændres i værkerne uden Martinus personlige medvirken. Martinus mener i øvrigt, at der næppe er grund til at rette noget som helst. Denne mening blev klart tilkendegivet, efter at der var blevet fremlagt enkelte eksempler, hvor der fra forskellig side havde været tvivl om rigtigheden. Martinus ville dog gerne se nærmere på en liste over tilfælde, hvor læsere kan være i tvivl om rigtigheden i teksten. Martinus udtalte klart, at såfremt han efter at have set nærmere på sagen fandt grund til at ændre enkelte ting, ville han naturligvis rette dem, men han var helt sikker på, der kun kunne være tale om ganske enkelte ting. Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus medvirken.

Fornylig er jeg blevet gjort opmærksom på et foreløbigt udkast til ovennævnte Samarbejdsstruktur. Udkastet har titlen "En ny verdenskulturs struktur" og er en samling af udkast til den senere Samarbejdsstruktur med varierende datering mellem 1988 og 1990.

Ovenstående citat er også med i udkastet, men med en vigtig tilføjelse:

Det blev igen fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl (f.eks. invidid - individ) må der ikke ændres i værkerne uden Martinus personlige medvirken. Martinus mener i øvrigt, at der næppe er grund til at rette noget som helst. Denne mening blev klart tilkendegivet efter at Aage Hvolby havde fremdraget enkelte eksempler, hvor der fra forskellig side havde været tvivl om rigtigheden. Martinus ville dog gerne se nærmere på en liste fra Aage Hvolby over tilfælde, hvor læsere kan være i tvivl om rigtigheden i teksten.

Martinus udtalte klart, at såfremt han efter at have set nærmere på sagen fandt grund til at ændre enkelte ting, ville han naturligvis rette dem men han var helt sikker på, der kun kunne være tale om ganske enkelte ting. Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus medvirken, og såfremt den nævnte liste ikke når at blive behandlet, må der ikke i fremtiden foretages rettelser i Martinus' værker.

Som det ses, er sætningen:

"og såfremt den nævnte liste ikke når at blive behandlet, må der ikke i fremtiden foretages rettelser i Martinus' værker."

UDELADT i den endelige udgave.

Man savner ord for, hvor pinligt og afslørende dette er. Hvordan kan rådet dog få sig selv til at slette den allervigtigste del af det pågældende rådsreferat, hvoraf det tydeligt fremgår, at de ændringer og rettelser, som Martinus ikke når at godkende i sin levetid, IKKE KAN FORETAGES?

Denne lille sætning, som rådet omhyggeligt har udeladt, trækker en klar streg i sandet: Efter Martinus' bortgang kan INGEN ÆNDRINGER FORETAGES I VÆRKET.

Rådet har på denne baggrund intet grundlag for at foretage alle de større og mindre ændringer, de har foretaget og stadig foretager i værket. Denne aktivitet må betegnes som direkte ULOVLIG og direkte i strid med Martinus' testamente, hvoraf det fremgår, at universalarvingen (Martinus Institut) skal rette sig efter Martinus' udtalelser.

Når rådet så åbenlyst, som tilfældet er, handler i strid med Martinus' testamente, kan de jo ikke længere være den rette "universalarving". Man kan vel ikke være "arving" ifølge et testamente, som man ikke respekterer.

(Dette er tidligere omtalt på forummet, men ovenstående kan også findes på <http://martinus-webcenter.dk/.../2016-01-03-samarbejdsstruktu...> med links til de to citater, der omtales)

En oversætters vanskelige beslutning

Af Gerard Oude Groen

Jeg blev født 01.05.1937 i Hengelo i Nederland i en katolsk familie. Fra da jeg blev 6 gik jeg hver dag i kirken og lyttede til de bibelske fortællinger. Jeg blev grebet af Jesu lignelser og begyndte så småt at læse i Det Nye Testamente.

Som ung dreng genoplevede jeg Jesu korsfæstelse. Min mor fik nemlig skrevet et Passionsspil i hvilket Jesu sidste dage blev spillet af en skuespillergruppe, som min far i mange år var leder af. Passionsspillet blev opført udendørs i en smuk folkepark i Enschede.

Min far spillede hovedrollen, spillede Jesus. Vejret var godt, men da min far, Jesus, hang på korset, så blev himmelen pludselig truende mørk, med grønne og mørkgule striber, og så begyndte det at styrtregne, med en frygtelig torden med flere lyn, og skuespillerne rendte så hurtigt som muligt væk til beskyttelse i en stor restaurant i nærheden. Men Jesus hang stadigvæk på korset, og jeg, som fra en afstand kunne se ham, så ikke min far, men Jesus. Og jeg græd forfærdeligt.

Jeg blev ældre og mere og mere skeptisk overfor teksterne i Bibelen, i særdeleshed om det som der var skrevet om Jesus. Jeg vidste/følte blandt andet, at han aldrig nogen sinde i vrede kunne have slået vekselerer ud af templet. Det følte jeg dybt i mit hjerte. Til sidst gik jeg ikke mere i kirken. Jeg blev student i et drengeinternat, og der mødte jeg Mischa; i kapellet studerede jeg under gudstjenesten Det Nye Testamente. Jeg lavede sammenligninger mellem de forskellige evangelier, og min tvivl om, hvad Jesus virkelig skulle have sagt, eller hvad der var blevet tilbage af hans rene lære, voksede og voksede. Tit tænkte jeg: "Hvorfor lever Jesus ikke nu, han skulle jo komme igen/tilbage, så kunne jeg stille ham alle de spørgsmål, som foruroligede min bevidsthed." I min store fortvivlelse råbte jeg til Gud og fik det mærkelige svar: "I øjeblikket er der et menneske på jorden, der har den absolutte sandhed. Hvis du anstrenger dig meget, vil du finde ham."

Efter en del eventyrlige år ankom jeg i København, mødte Martinus, tog tilbage til Holland, derfra til Lübeck og kom til sidst til at bo på Frederiksberg, på første sal i Sam Zinglersens hus, Ternevej 5. Mit venskab med Martinus fordybede sig mere og mere, og efter en kort tid fik jeg nøglerne til hele MI, også til Martinus' lejlighed og kunne komme når som helst. "Jeg var altid velkommen", sagde han. Nu, først nu, begyndte jeg helt at forstå og føle, at Martinus var det af mig eftersøgte menneske med den absolutte sandhed, og at Jesu genkomst var de bøger, som

dannede Martinus' værk og den derigennem åbenbarede hellige Ånd. Jeg hjalp med restaurationen af det meget forsømte Martinus Institut (pengemangel) og begyndte at hjælpe med de tyske oversættelser af Doris Gregersen og Karin Linde. Da DEV 1 på tysk skulle trykkes af MI, kom jeg til at tale med Martinus om copyright. Martinus gjorde mig klart, at han betragtede copyright som et middel til at forhindre, at man lavede om på hans egenhændige skrevne tekster. Når jeg spurgte ham, om han, hvis nogen skulle overtræde copyrightloven, ville slæbe vedkommende for retten, sagde han, at hverken han eller MI nogensinde ville slæbe nogen for retten, fordi: "Ved at straffe mennesker efter juridiske love bryder man den kosmiske lov om at tilgive."

I 1972 rejste jeg tilbage til Holland, derfra til Tyskland, mødte Flora (min livspartner), og kom igen til at bo i Den Haag. Sammen med andre dannede vi først en Martinus arbejdsgruppe og derefter en stiftelse, kaldet Martinus Centrum Den Haag.

Ved oversættelsen af den lille bog Påske, kap. 10, stødte vi på sætningen: "Gudesønnens jordiske rester var indhyllet i et *alentykt* panser af sten suppleret med et bælte af romerske stridsfolk iklædt stål og jern." Vi syntes, at vi, i vor oversættelse, muligvis kunne anvende/bruge en mere moderne og tidssvarende løsning for at beskrive stenens tykkelse. Vi besluttede at tale med Martinus selv om det. Da vi senere besøgte Martinus på Instituttet, forelagde vi ham vores forskellige forslag til et mere moderne dansk ord, som vi kunne oversætte til vores modersmål i stedet for det efter vores mening noget utidssvarende ord *alentykt*.

I Martinus nærværelse kom vi så med forslag såsom, 'et tykt panser af sten', 'et meget tykt panser af sten', 'bag en stor sten', o.s.v.

Martinus påhørte stille vores mange 'forbedringsforslag' til hans skrevne ord 'alentykt', hvorpå han sagte klaskede sin ene håndflade ned i bordpladen, for ligesom at signalere til os, at nu er det altså meget vigtigt, at I hører rigtigt godt efter. Samtidig så han kærligt, men også meget bestemt på os, hvorpå han sagde: "At nu skulle vi virkelig være klar over, at hvis vi ikke ønskede at oversætte hans ord og tekster præcist, som han havde skrevet tingene på dansk, ja så skulle **vi slet ikke oversætte for ham mere.**"

Der fik jeg min alt bestemmende lektie om **ikke at ændre noget som helst** i hans skrevne tekster. Tænk, ændringen at kun ét enkelt ord ville føre til, at jeg i hans øjne absolut ikke dueede som oversætter. Men gælder denne sætning ikke også for ændringer udført af rådet? Ville Martinus (hvis ordet <vi> ombyttes med rådet) ikke have sagt til rådet: "At nu skulle rådet virkelig være klar over, at hvis det ikke ønskede at udgive hans ord og tekster præcist, som han havde skrevet tingene på dansk, ja så skulle **rådet slet ikke udgive for ham mere.**"

Jeg har ved mine oversættelser haft megen hjælp af den **Påske-irettesættelse**. Jeg holdt mig til, at det ikke drejer sig om, hvad jeg mener, men om hvad Martinus mener og har skrevet, og at jeg ikke må ville være mere end en 'ydmyg' oversætter og selv ikke er forfatteren: dette er Martinus. Rolf hørte omtrent det samme af Martinus, nemlig: at man **ikke måtte ændre så meget som et komma!!**

Det som Rolf og jeg har fået fortalt af Martinus, bliver bekræftet af citater i bogen Samarbejdsstrukturen (SS) udgave 1992. (Bogstaverne: **A, B, C, D og E** foran nedenstående citater, har jeg indføjet.)

13 f Ændringer i Martinus værker. Absolut ingen ændringer i værkernes indhold

A. Der må ikke uden Martinus samtykke foretages ændringer i bøgerne eller i det, han har skrevet. (Rådsmødereferat 13.01.76)

B. Hvis noget er skrevet primitivt, så skal det blive stående primitivt. Folk må gerne se, at jeg er ikke særlig belæst.

Samarbejdsudvalgmøde 30.03.78

C. Det blev igen fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl, (f.eks. invidid/individ), må der ikke ændres i værkerne uden Martinus personlige medvirken. (...)

Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus medvirken. Rådsmødereferat 16.03.76

D. Originalmanuskripterne

Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes Rådsmødereferat 30.03.76

E. Fodnote ved eventuelle fejl (*dette citat blev lavet efter Martinus bortgang af rådet selv*)

Ved de enkelte steder i værkerne, hvor der er grund til at mene, der er fejl, kan rådet sætte en fodnote. Rådet 1992

13 g Nøjagtige oversættelser

Vi må på en eller anden måde sørge for, at oversætteren skriver nøjagtigt, hvad der står, uanset om han selv mener noget andet. Rådsmøde 03.07.79

(Min variation: **Der må på en eller anden måde sørges for, at rådet udgiver nøjagtigt, hvad der står, uanset om rådet selv mener noget andet.**)

13 h Ingen ændringer i indholdet

Indholdet må under ingen omstændigheder beskæres, forkortes eller ændres (...).

Mit kommentar til: **SS - 13 f – D** Originalmanuskripterne. Er originalerne **altid** den afgørende faktor m.h.t. (tilbage)rettelsen? Nej, lyder mit svar, fordi Martinus har sommetider selv lavet nogle ændringer i de successive udgivelser af samme bog der blev trykt før hans bortgang. Her et eksempel: I 1974 talte Willy og jeg med Martinus om at begrebet: Tyngdeenergi, er vanskeligt at oversætte med et dækkende hollandsk begreb. Martinus fortæller så til Ib Schleicher (se protokoller 5/2-74) om at vi har dette problem. Citat: "(...) Så har jeg ... **så har jeg ændret lidt i symbolbogen**, så nu kan de se (...)." Martinus har altså forandret denne tekst på grund af vore bemærkninger. Så længe Martinus levede, kunne jeg, når jeg i mine mange oversættelser en gang i mellem stødte på problemer, forelægge ham direkte disse, når jeg besøgte ham, eller skrive disse ned og sende dem til Mogens Møller/Bertil Estrøm, der samlede mine og andres problemer, og disse problemer blev så forelagt Martinus.

Nogle gange skete der det, at jeg fik besked på, at Martinus havde lavet en lille notits om at en bestemt tekst eller et bestemt ord/begreb måtte ændres i den næste udgave af vedkommende bog. Martinus skrev i notitsen hvillket dato, det var, og signerede notitsen. Han fortalte mig, at disse notitser fandtes i boksen i kælderen i en lille sort papæske, og når en bog skulle genoptrykkes, så gik han ned i kælderen for at se efter om der fandtes en notits om denne bog i æsken. Konsekvensen af denne af Martinus selv lavede ændring er, at Manuskriptet til denne bog nu

ikke mere kan være den altbestemmende faktor, men at nu den sidste udgave af denne bog er denne faktor. Hvis nødvendigt, kan rådet med en fodnote angive hvad der står i Manuskriptet.

Se den pågældende kopi af båndafskriften her:

martinus-webcenter.dk/retssag/files/raadsref-5-02-1974-gerard.pdf

Mit kommentar til citat: **SS - 13 f - C**

For et stykke tid siden (30.11.2015) fik jeg tilsendt et koncept til den senere bog Samarbejdsstrukturen. Dette dokument kan hentes via Søren Ingemann Larsens indlæg: <http://martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2016-01-03-samarbejdsstrukturen-citatfusk.html>

Konceptet var lavet i 08/12-1989 med titlen: EN NY VERDENSKULTURS STRUKTUR. I konceptet fandt jeg en tidligere referattekst til ovennævnte citat: Ændringer i Martinus værker, afsnit: Det blev igen fastslået (...). Konceptteksten var dog forskelligt fra den i den i 1992 af rådet trykte bog Samarbejdsstrukturen. Her konceptteksten: (...) Martinus ville dog gerne se nærmere på en liste fra Aage Hvolby (rådsmedlem) over tilfælde, hvor læsere kan være i tvivl om rigtigheden i teksten. Martinus udtalte klart, at såfremt han efter at have set nærmere på sagen fandt grund til at ændre enkelte ting, ville han naturligvis rette dem, men han var sikker på, der kun kunne være tale om gankse enkelte ting. Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus medvirken, og såfremt den nævnte liste ikke når at blive behandlet, må der ikke i **fremtiden** foretages rettelser i Martinus værker. (Rådet 16.03.76)

Mit kommentar:

1. Hvordan kan referatet fra 08/12-1989 være forskelligt fra referatet i SS 1992? Kan det bare ændres og hvorfor?
2. Teksten (...) at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus medvirken (...) bekræfter, at *ingen, heller ikke rådet eller oversætteren - uden Martinus medvirken* - har lov til at foretage rettelser i hans værker. Efter Martinus' bortgang, var det derfor absolut slut med en hvilken som helst ændring, og det var slut **for alle!** Hvordan kan rådet da alligevel efter Martinus' bortgang gå i gang med ændringer? Tekststykket *i fremtiden* er fjernet i 1992, hvor det dog er meget vigtigt at få dette med, for det kan dog ikke betyde andet end at **absolut ingen**, uden Martinus medvirken, i fremtiden=efter hans bortgang, må ændre noget i Martinus værker!

3. Teksten (...) heller ikke ved oversættelse (...) bekræfter min ovennævnte personlige **Påske-irettesættelse** igennem Martinus selv.

Hvis rådet efter Martinus' bortgang havde holdt sig strengt til Martinus klare retningslinier i henhold til udgivelse og oversættelse, der i virkeligheden var givet til os alle for at forebygge problemer, var Sagen aldrig kommet i den krise, den nu tilsyneladende befinder sig i. Men ved at gå i gang med at rette/ændre Martinus værker, var krisen uundgåeligt, og blev jeg som oversætter konfronteret med dette problem:

Hvad er den i Guds/Martinus øjne enest rigtige og af dem godkendte tekst til udgivelse og oversættelse?

Vel, vi ved at Martinus har fortalt og skrevet, at han og hans værk var noget specielt indenfor Verdensgenløsningens mission. Hverken Buddha, Jesus eller Mohammed har nemlig efterladt sig af dem selv **skrevne** tekster om deres rene, autentiske lære. Og så fortalte Martinus (og skrev bl.a. i LB I) om den hårde hud, der skulle tildannes, for at deres rene lære overhovedet kunne gå i en bestemt, nyttig forbindelse med den daværende primitive bevidsthed. Denne lære **måtte** derfor tilpasses, forenkles eller noget måtte blive fjernet eller blive tilføjet.

Det var dengang. Men nu, med de **af ham selv skrevne** kosmiske analyser, var situationen komplet omvendt. Nu skulle denne lære **på ingen måde** forandres eller forurenes, men menneskene skulle arbejde med disse analyser og bruge dem som en **uforanderlig** ledetråd, og **de skulle selv forandre sig** og rense deres mentalitet. Martinus kendte dog alt for godt menneskenes indgroede vane, at de tror, at de selv ved det bedre, bedre end den kosmisk bevidste mester. Jeg ved, at Martinus vidste, at rådet ville lave hans selv skrevne og trykte tekster om og dermed forurene dem. Og dette var og er stadigvæk den grundlæggende årsag til krisen. Men man og dermed også rådet kan jo ikke handle efter en viden, man ikke har. Ved i uvidenhed ikke at handle efter Martinus udtrykkelige retningslinier (se citater **13 f**, **13 g** og **13 h**) viste rådets medlemmer, at de ikke virkeligt **med deres hjerte** vidste, at man her havde at gøre med en absolut urørlig **hellig** tekst. Det er ikke nok at vide det med sin hjerne: vi må nemlig alle bevæge os fra hjernen til hjertet, fra logik til kærlighed, fordi det er KÆRLIGHEDEN, der er verdensaltets grundtone.

Og derfor måtte efter Martinus' bortgang rådet ved **selvoplevelse** blive dygtiggjort i hvordan det retmæssigt må omgås med en sådan hellig tekst. For når verdenssituationen forværres endnu mere, så skal der sidde et råd, der under ingen omstændigheder (heller ikke i retssalen) viger tilbage for at vidne om kosmiske kendsgerninger

som: at Det Tredie Testamente er afslutningen af Bibelen, at Martinus' værker er Den Hellige Ånd og at der ikke alene nu, men allerede i mange millenia har eksisteret en forbindelse eller et samarbejde mellem Jesus og Martinus: i Palæstina da Jesus gik på jorden, i Egypten (under helt andre navne) osv. Gud ved, at han kan stole på disse to højt indviede væsener, og derfor har han brugt dem allerede i så mange år i verdensgenløsningens tjeneste. Og derfor må der også komme et råd, som Gud helt og holdent kan stole på, når verden står i flammer, og menneskene vil skrike efter en absolut viden der kan føre dem ud af dette selvskabte helvede. Der skal komme et råd, der aldrig fornægter ovennævnte kendsgerninger, for dermed fornægter man Guds virken på jorden i sin slutfase af verdensgenløsningen. Den teoretiske viden (hjernen), man havde tilegnet sig ved læsningen, skulle og skal nu laves om til selvoplevet viden(hjertet).

SS - 11 a "Det er rigtigt, at der er noget der hedder 'undervisning', men denne er, ligegyldigt under hvilken form den så end måtte forekomme, kun en kultivering af eller **en dygtiggørelse i at selvopleve.**" Bog 12e kap.4. Martinus' bortgang betød, at rådet nu ved *selvoplevelse* måtte lære, i alt, at fungere efter Martinus' ånd, lære og retningslinier, men denne bortgang betød samtidig en indgribende forandring for rådets/Martinus Instituttets dømmekraft og tænke- og handlemåde. Nu fandtes der i rådet ikke mere denne altvidende, kærligt styrende hånd, der kunne forhindre, at man kom på afveje. Nu var de tilbageblevne rådsmedlemmer nødt til at handle efter deres egen viden og erfaringer, og da nogle af dem havde høje positioner i erhvervslivet, hvor det var dem, der bestemte, hvad og hvordan noget skulle laves, blev der bogstaveligt sagt: "Nu er det os der bestemmer." Men kosmisk set måtte - med hensyn til Martinus' hellige tekster - ikke deres viden, og hvad de personligt mente, være den altbestemmende faktor, men derimod LB I-VII (Se **SS- 8c**: Den overordnede er jo Livets Bog rådsmøde 25.09.74) og Martinus retningslinier om, *hvad* Martinus ønskede, at der skulle udgives, og *hvordan* de af Martinus selv skrevne tekster skulle udgives, være denne altbestemmende faktor.

Og så begyndte rådet/retterne i god tro at gøre Martinus' tekster - i deres øjne - bedre, mere moderne og begribelige. Kun med det formål at 'hjælpe' Martinus, rettede man først i nogle småbøger og senere også i de store bøger. I bogen Logik (oversat af mig selv) ændrede man rigtigt meget. Man lavede efterhånden så mange ændringer, at Mary McGovern (rådsmedlem) for eksempel var nødt til at meddele André Stroobant (den hollandske oversætter af denne bog), at han ikke mere måtte bruge rådets egen seneste udgave af Bisættelse. Denne meddelelse har alle oversættere af denne bog sikkert også fået. **Grundholdningen** af rådet og af dem, der rettede, var, at man, når

man læste de autentiske tekster og stødte på et af Martinus selv valgt ord/begreb/ stykke tekst, om hvilket man selv syntes, at det ikke passede så godt, forandrede dette til det, som man 'mente' var bedre. Man handlede, *som om man havde et valg, og satte sig på forfatterens stol, hvor man dog ikke var andet end udgiveren!* Og så forandrede man 'renaissance' til 'midlertidig genoplivelse', 'mineralier' til 'minerale', 'opfinde' til 'opdage' osv. osv. Den samme grundholdning bevirkede, at der også forsvandt forkellige ting. Så forsvandt i LB I på dansk den af Martinus selv lavede «Fremmedordforklaringen» - efter Martinus eftertrykkelige ønske også optaget i Borgens udgave af LB I (1981) - uden videre i den (efter Martinus' bortgang) af rådet redigerede udgave (2003). Man tog altså slet ikke hensyn til **13 h** i Samarbejdsstrukturen. Det samme skete med hovedtitlen på omslaget af disse to udgaver: Det **Tredie** Testamente. Denne blev i 2003 også forandret i Det **Tredje** Testamente.

Martinus' udtrykkelige ønske til Borgen, og Erik Weirauchs meddelelse om, at Martinus i et møde på MI udtrykkelig gav til kende, at hovedtitlen skulle skrives som: 'Det **Tredie** Testamente' og ikke 'Det **Tredje** Testamente', bekræfter hinanden og dermed Martinus' ønske om, hvordan hovedtitlen skulle skrives.

Og hvad så med: **SS-10c**: Værkets vogtere (...) "Det (rådet) holder øje med, at der ikke er nogen, der forvansker dem eller tager fra dem?" Er fjernelsen af Fremmedordforklaring ikke det samme som: at forvanske eller tage fra dem (LB I)?

Studerer man symbolnr. 39: Jordmenneskenes bevidsthedskategorier, da forstår man at Martinus med denne Fremmedordforklaring vil tilgængeliggøre sine analyser ikke alene til de højt udviklede, men til *alle* modtagelige mennesker med den ene eller den anden blanding af intelligens og følelse. Både til professor Hanneman og Herr Esman (Martinus frisør), både til dem der bliver mest tiltrukket af hans absolutte logik i analyserne og dem der bliver mest tiltrukket af hans sammenhængende beviser af Guds alkærlighed. På grund af denne kærlige omsorg for alle dem, der var betroet ham af Gud, følte han (**verdensgenløseren**) sig tvunget til, også i Borgens første udgave, at få denne Fremmedordforklaring med, for dermed at hjælpe dem, der muligvis havde brug for denne. Dette var og er endnu et bevis på Martinus' og dermed Guds altomfavnende omsorg for *alle* mennesker. Denne 'beslutning' af MI om ikke at bibeholde Fremmedordforklaringen i Livets Bog I i den danske udgave, kan jeg ikke være enig i, for her viser MI, at MI sætter sig over Martinus' tekst. MI mener, at MI kan beslutte at udelade noget af den tekst, Martinus forlangte skulle BEVARES UÆNDRET SOM DEN FORELÅ. At MI har udeladt Fremmedordforklaringen viser jo, at den ene ændring let tager den anden med sig (tænk på Logik og i

særdeleshed Bisættelse). Derfor kan MI ikke udgive deres egen udgave af LB I som ORIGINALEN.

Men har ovennævnte grundholdning, fra da man efter Martinus' bortgang begyndte at rette Martinus' tekster, da ikke forandret sig? Desværre ikke, fordi jeg opdagede for nogle måneder siden, at den grundholdning, retterne i dag har - og den kan absolut ikke være den absolut rigtige overfor Martinus' arbejde - er blevet uforandret. Jeg mailede nemlig om et bestemt problem i LB II til MI. Her kom svaret:

"Rettelsen til "opdager" er sket i 1982, altså efter Martinus' bortgang. Vi har valgt ikke at acceptere rettelsen (ordet opdager), fordi teksten godt kan forstås med ordet "opfinder."

Sætningen: "Vi har valgt ikke at acceptere rettelsen, fordi teksten godt kan forstås med ordet "opfinder", afslører hele problematikken. For bevarelsen af teksten uændret som den foreligger, har ABSOLUT INTET SOM HELST AT GØRE MED, HVAD DE AF RÅDET ANSATTE RETTERE ELLER ANDRE FORSTÅR ELLER IKKE FORSTÅR. MI skal BEVARE/UDGIVE teksten som den foreligger UANSET HVAD DE TROR, AT DE FORSTÅR ELLER IKKE FORSTÅR. Det man endnu ikke har begrebet er, at vi har at gøre med en tekst, om hvilken vi VED at vi endnu ikke forstår den fuldt ud. Så DERFOR skal der **overhovedet ikke ændres i den**. Ikke det mindste bogstav eller komma.

Da MI senere tilsendte mig deres seneste udgave af LB II, måtte jeg desværre konkludere, at der stadigvæk i denne udgave fandtes blandt andet: Det Tredje Testamente, mineraler (hvor Martinus i manuskriptet og udgaverne har skrevet mineralier) osv. Men! En stor del af tidligere rettelser er dog rettet tilbage, og det glæder mig meget. Men teksten er stadigvæk ikke den af Martinus ønskede **helt** uforandrede, autentiske tekst. Da Grundholdningen er blevet det samme, og da punkt **SS – 13 f - E -** *Fodnote ved eventuelle fejl: Ved de enkelte steder i værkerne, hvor der er grund til at mene, der er fejl, kan rådet sætte en fodnote. Rådet 1992, -* ikke strengt er overholdt, kan en oversætter/korrekturlæser ikke mere med absolut sikkerhed vide om der ikke findes flere, ikke med en fodnote angivne, ændringer af Martinus autentiske tekst. Det samme gælder for MI bøger på hjemmesiden.

Når Jesus siger:" Og jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand (...) sandhedens Ånd (...) Talsmanden, Helligånden" (Joh. 14:16-26), og når Martinus forklarer, at hans værk **er** Helligånden, **er** fuldkommen viden/sandhed, kan så, ud fra et kosmisk perspektiv, endnu ufuldkomne mennesker 'forbedre' Helligånden? Jeg kan ikke se andet end, at svaret kan kun lyde: Nej!! Og derfor kan Martinus, ud fra dette kosmiske perspektiv,

ikke tillade **nogen** at 'forandre/forbedre' denne hellige Ånd. Den hellige Ånd, omtrent 2000 år siden mundligt åbenbaret af Jesus, og nu skriftligt åbenbaret af Martinus, kan nemlig kun åbenbares af et væsen, der har den i **SS-13c** bekræfte **holdning**:

13c Sproget i filosofi, visdom eller videnskab

(...) Og jeg har ligesom enhver anden samvittighedsfuld og ærlig skildrer af de højeste problemer naturligvis været nødsaget til at bruge udtryk eller gloser, som jeg har ment var de absolut bedst egnede og **garanterede den størst mulige udelukkelse af misforståelser**, ganske uafhængigt af, om de var i harmoni med stilens skønhed eller rytme. Derved opstod der ganske naturligt tilfælde, hvor denne er brudt. Men dette er jo af ganske underordnet betydning, **når udelukkelse af misforståelse af den dybere mening i beretningen derved i højere grad er garanteret.**

13c Nødvendigheden af de mange gentagelser

(...) Thi kun i tanken om at have gjort alt, hvad der stod i min magt for at forhindre misforståelse, **har jeg kunnet føle mig i kontakt med det Forsyn, på hvis bud jeg skaber Livets Bog. Og kun i harmoni eller samklang hermed, kan jeg permanent være indhyldet i den kraft og styrke, der til sidst vil lade mine manifestationer uskadt gå igennem enhver form for kritik og modstand.**

Kosmos 1933 nr.6 s.6

Hvem af alle der arbejder med udgivelsen og/eller oversættelsen af disse hellige tekster, kan retmæssigt sige at stå på eller over det kosmiske niveau af denne holdning? Og må enhver nok så lille ændring af den absolut fuldkommen viden/sandhed derfor ikke uomtvistelig vidne om uvidenhed/usandhed/ufuldkommenhed? Derfor måtte Martinus, til beskyttelse af sit arbejde, udtrykkelig forklare: "at der uden hans samtykke, ikke måtte foretages ændringer i bøgerne eller i det, han har skrevet." Råds-mødereferat 13.01.76

Er det her ikke mere end tydeligt, at rådets/retternes **Grundholdning** og Martinus **holdning** ikke er i harmoni med hinanden, og er det dermed ikke lige så tydeligt, at denne Grundholdning skal forandres og skal underordne sig Martinus **holdning** og Martinus retningslinier?

Nogle af mine venner siger: "Gerard, du må ikke tage det så alvorligt, nogle ord- og begrebsændringer i Martinus tekster, og lave Tredie om til Tredje, det betyder da ikke så meget, der kan vi godt leve med. Mit svar er, at det er - lige meget om man nu har ændret lidt, meget eller frygteligt meget - stik imod Martinus' udtrykkelige ønske om ikke at ændre noget som helst i sine selvskrevne tekster. Han

har intetsteds og på ingen måde givet nogen tilladelse til at forandre noget i teksterne og hovedtitlen. Dette ønske er en kosmisk grundlov eller et kosmisk grundprincip, som alle, der arbejder med oversættelsen eller udgivelsen af hans bøger, efter min mening, skulle holde sig til. visHvis man ikke vil holde sig til denne grundlov, er det nok det bedste, at man, efter Martinus' udsagn, holder op med at oversætte eller udgive. Da skal man, som André Stroobant i et sådant tilfælde sige i vor hollandske korrekturgruppe: "gå i gang med at skrive sin egen bog."

For en udenforstående kan den krise, Sagen tilsyneladende står i, se håbløs ud, men der er i årene efter Martinus' bortgang ikke sket andet end, at Gud har arrangeret den nødvendige undervisnings- eller vækkelsesproces for **alle involverede**. Men var jeg da ikke vågen, sov jeg da? Det sidste var desværre tilfældet. Jeg gik 'ubevidst/vanemæssigt/sovende' ud fra, at rådet, også efter Martinus' bortgang, **i alt**, helt handlede efter Martinus analyser og retningslinier. Jeg gik ud fra, at de nye udgivelser af rådet var rene genudgivelser af de forudgåede udgaver. Jeg kunne i min vildeste fantasi ikke forestille mig, at man ville ændre de hellige tekster (sådan kaldte Martinus dem nogle gange for mig) eller Guds egne ord. Og mange af mine venner kunne heller ikke forestille sig noget sådant. Så vi skulle vækkes!

Rolf Elving blev vækket af en indgribende klardrøm og nogle dybe åndelige erfaringer og skrev derefter: En introduktion til Det Tredie Testamente, Martinus, Bibelens Fortsættelse. Og han begyndte sammen med andre at lave eget informationsmateriale, en hjemmeside og holde foredrag og lave udstillinger. Jeg selv blev vækket, da jeg 'tilfældigt' hørte at rådet ville udgive de af Martinus selv ikke færdiggjorte og korrigerede tekststykker af det, man nu kalder Den Intellektualiserede Kristendom (DIK) - om hvilke tekster Martinus på sit dødsleje har sagt til Mischa, at disse tekster **ikke** måtte udgives! Det var, som om jeg med et hammerslag på mit hoved blev vækket. Men jeg er rådet virkeligt meget taknemmeligt for, at det har vækket mig, for er det ikke netop meningen, at vi skal blive vågen dagsbevidst på alle livets områder, er dette ikke formålet med alt, vi oplever? Og så blev jeg og flere og flere venner, hver på sin egen måde, vækket. Vi blev vågne eller klar over, at rådet ikke kun havde problemer med at bakke op omkring titlen Det Tredie Testamente, men også allerede

havde rettet en del tekster og nu forberedte udgivelsen af DIK. Og jeg talte med Willy, og vi begyndte at skrive til rådet om vore bekymringer, og om det ikke var muligt at få en samtale, men fra min første anmodning (2003) om en samtale mellem de involverede personer og rådet, indtil mit sidste brev, kom der aldrig et positivt svar af rådet. Hvem det så end var: mine danske/svenske venner; eller Uwe Todt + Guido Huppelsberg, eller Hiltraud Linov fra tyskland; eller den danske dommer, rådet afviste kategorisk en samtale.

Tilslidst kunne man på MI ikke længere købe Martinus' bøger med tekster, om hvilke man med absolut sikkerhed kunne vide, at det var Martinus' uforandrede tekster. Rådets hovedargument var: at der ikke var behov for disse - og at det vil tage lang tid, da det er en opgave, som kræver tid og ressourcer.

Så blev, arrangeret af forsynet, firekløveret bragt på banen. De pågældende personer ville, fordi de vidste, at dette behov fandtes, gerne bruge tid og ressourcer til at trykke de oprindelige tekster igen. De ville ikke andet end hjælpe MI! Firkløveret har sendt 3 set af de af dem trykte bøger til MI og skrevet, at MI gerne måtte sælge disse bøger, og at man kunne tale sammen om prisen af disse sæt, men reaktionen var og er stadigvæk negativ. Som mange interesserede ved, førte denne genudgivelse til en retssag, selv om Martinus klart har givet udtryk for, at hverken han selv eller MI nogensinde skulle starte en retsforfølgelse (**SS - 8 h**: Ingen retsforfølgelse).

Der foregår i de år efter Martinus bortgang altså ikke andet end en af Gud arrangeret vækkelsesproces, både for rådet og dets medarbejdere og støtter, og for dets 'modstandere'. Alle bliver vi undervist - hvad det end koster, det er aldrig for dyrt, fordi det vil give de livsvigtige erfaringer, der før eller senere vil føre til en kosmisk retmæssig udgivelse af Martinus autentiske tekster. Og det går allerede den rigtige vej. 'Modstandernes' massive indsats førte allerede til en delvis vækkelse af rådet, fordi den førte hos rådet nemlig blandt andet til: bedre informationsmateriale og en meget fin hjemmeside, titlen Det Tredie Testamente bliver nu ikke mere så meget skjult som før, Martinus manuskripter findes nu også på Institutets hjemmeside og ikke kun, som før, på SI Larsens hjemmeside; ved rettelseslister og de nye udgaver bliver de ulovlig rettede ord/begreber mere og mere rettet tilbage til Martinus autentiske tekster, **endnu ikke helt**, men dog, osv., osv.

For mig, som oversætter, fandt der om sommer 2015 i Klint, et vigtigt møde sted mellem nogle rådsmedlemmer og nogle bestyrelsesmedlemmer af stiftelsen Martinus Centrum Den Haag (og André Stroobant) I Trine Møllers protokoller om dette møde stod blandt andet:

Agreement for the publication of Martinus books in Dutch

The following is agreed:

Colophon Information - The information in the colophon **must include**: Original Danish titles: Det **Tredje** Testamente, Livets Bog 1-7, (...)

Nu var ovennævnte problem:

“Hvad er den i Guds/Martinus øjne enest rigtige og af dem godkendte tekst til udgivelse og oversættelse?”, virkelig blevet til et problem for mig. Fordi mine ovenfor beskrevne argumenter og analyser om, hvordan Martinus’ klare retningslinier m.h.t. udgivelsen og oversættelsen af hans hellige værk, Den Hellig Ånd, skal tolkes, tillod intet spillerum.

Rådets krav (**must include**): at skulle stave **Tredje** i stedet for **Tredie**, tilsammen med nogle andre uacceptable krav fra rådets side, som bl.a. fodnoter, at der skal underskrives kontrakter osv., bevirkede, at jeg vidste, at jeg nu ikke længere kunne arbejde som oversætter eller korrekturlæser. Jeg vil hellere end gerne oversætte Martinus’ hellige bøger, men absolut ikke de af rådet ændrede tekster. Jeg vil og kan ikke med god samvittighed hjælpe med at tilbyde hollandske interesserede en forurenede tekst, fordi dette ville være den rene vildledning. Da ville jeg tjene mørkets og ikke lysets kræfter. Omtrent de samme krav og grunde er anledning til, at Joke Kuntze standser med at læse korrektur på Martinus’ bøger i vor hollandske korrekturgruppe. Hun har ofte været sammen med Martinus og kom tit til sommerkurset i Klint.

Mit kommentar til Kontrakter. Herom kan man læse i Samarbejdsstrukturen udgave 1992

1. Side 44 **6c** Ingen bindinger

2. Side 56 **8f** Opfylde strukturen

3. Side 59 **8g** Ikke livsstillinger

4. Side 59 **8h** Arbejde uden bånd

5. Side 86 **11e** Intet medlemskort og ingen kontrakter: Alle foretagender inden for mit arbejde er baseret på udvikling. Dette vil sige, at deltagerne i dette arbejde ikke på nogen måde er knyttet sammen ved ydre fysiske foranstaltninger såsom **kontrakter**, aftaler eller medlemskort (...) Her er intet medlemskort, ingen kontrakt eller aftale nødvendig

Hvis et fremmed forlag henvender sig til MI for at udgive bøger, så er det - i den verden vi lever i - nødvendigt at lave kontrakter, for et sådant forlag har normalt ikke noget med venner at gøre, det er jo ude at tjene penge. Men MI kan og det må ikke lave kontrakter med venner! Der er man bundet af venskab og moral.

Hvad engelske, tyske og andre oversættere gør, det er ikke min, men deres sag. Vi har alle en fri vilje til at gøre det, vi synes, der er bedst, og må så bære ansvar for det. Jeg ved og føler dog meget stærkt, at jeg ikke kan se Jesus eller Martinus lige i øjnene, hvis jeg ville rette mig efter

rådets nuværende krav og oversætter / korrekturlæser rådets bøger.

Men det var en tung beslutning, jeg nu skulle tage, fordi mit oversættelsesarbejde var mere end en hyggelig hobby, det var min livsopgave. Da jeg fortalte mine venner om ovennævnte protokoller og krav, sagde alle, at nu var det nok slut med min indsats som oversætter for Martinus. Efter mere end 47 års oversættelsesarbejde føltes denne beslutning så tung og forfærdeligt, at jeg sagde til Flora og min søster Marianne, at jeg ville bede om et umiskendeligt tegn fra den åndelige verden om beslutningen nu var helt rigtig. Og jeg bad inderligt til Gud om at give mig et tegn og følte at jeg ville få et tegn.

I natten kom tegnet

Fredag 25. September 2015 (vi skulle næste dag i 3 uger rejse rundt i Tyskland) spurgte Flora mig, om jeg allerede havde fået et tegn, og mit svar lød: nej; men jeg var fast overbevist om, at jeg, nu da jeg havde taget denne for mig så indgribende beslutning, ville få een tydelig bekræftelse af rigtigheden af den ud fra den åndelige verden. Denne nat gik jeg i seng og fik en klar bekræftende drøm

Jeg var en pilot, der sammen med en anden ung pilot skulle lære nogle bestemte lektier. Jeg mærkede, at bestemte aspekter af disse lektier var nemme at lære for mig, men at andre aspekter var så stor i strid med min natur, at jeg ikke kunne få dem lært eller få dem ind i mit hoved. (De tekster der var nemme at lære for mig, var de af Martinus selv skrevne, fuldstændig uændrede tekster; de naturstridige tekster var de af rådet, i enhver tænkelig form, ændrede tekster. Ordet ‘jeg’ står for enhver, der betragter de fuldstændig uændrede tekster som det rene Guds ord, og betragter de af rådet ændrede tekster ikke som det total rene Guds ord, men som forurenede tekster. Den unge pilot står for alle dem der betragtede de af rådet ændrede tekster som de eneste rigtige.)

Der var en gammel crew (rådet), der sammen med den unge pilot og mig skulle navigere flyet, der denne nat skulle afgå.

Den gamle crew var allerede på vej til flyet, og den unge pilot og jeg fulgte på kort afstand. Pludselig begyndte den unge pilot at løbe, som om han var bange for ikke at nå ind i flyet til tiden.

Jeg følte at jeg ikke ville og ikke kunne flyve med dem. Jeg stoppede op, og afstanden mellem mig og den unge pilot blev større og større. Mellem mig og startbanen befandt der sig en gennemsigtig væg, men jeg kunne dog gå igennem den, hvilket jeg også gjorde tilsidst, fordi jeg ville observere flyets start.

Det var blevet nat og lysene på flyet lyste pludselig skarpt op i mørket. Jeg hørte at motorerne blev startet, og først langsomt men efterhånden hurtigere og hurtigere rullede flyet i min retning. Mellem startbanen af det stadigt hurtigere rullende og stærkere brølende fly og stedet, hvor

jeg stod, befandt sig et ganske høj og meget stærk flettet stakit eller rækværk af stål.

Da flyet med tiltagende hastighed var kommet på samme højde, hvor jeg stod, og med næsen begyndte at hæve sig op i luften, så jeg til min store forskrækkelse, at dets hale strejfede stakittet. Jeg hørte, at motorerne drejede hurtigere og hurtigere, men jo hurtigere de drejede, desto mere blev halen trykket mod stakittet og kom til at hænge fast i det.

Jeg følte pludselig at noget frygteligt ville ske og begyndte, lodret på flyets rulleretning, så stærk som jeg kunne, at løbe væk fra stakittet. En vældig eksplosion og en skarp lysende kugle af glødende hede gjorde mig klart, at flyet var eksploderet ovenover banen.

Pludselig stod jeg stille og havde et langstrakt, lyseblåt stykke lagen i mine hænder. Jeg følte, at dette lange stykke lagen blev holdt fast i den anden ende af en anden person. Til det sted, hvor jeg og den anden person stod, kom nu nogle mennesker løbende. De havde sluppet levende ud af flyets vragsstykker. De så forvildet, medtaget og fortvivlet ud og var utrolig glade for at have overlevet og nu sikkert kunne skjule sig bag dette lagen, der ydede dem beskyttelse både mod støjen af de endnu forekommende eksplosioner og det skrækeligt stærke lys, der truede med at blinde dem.

En utrolig taknemmelighed fyldte mit hjerte om den kendsgerning, at jeg havde taget den beslutning ikke at flyve med og nu, sammen med de andre reddede, var i live.

Den vanskelige beslutning

Nu måtte jeg, efter dette umisforståelige tegn, altså tage en af mit livs vanskeligste beslutninger. Den 08.11.2015 meddelte jeg på et møde med bestyrelsen af vor stiftelse, at jeg, på grund af rådets krav, desværre var nødt til at holde helt op som oversætter og korrekturlæser, og at de vigtigste grundene til denne beslutning var:

1. Martinus' umisforståelige irettesættelse af mig med hensyn til ordet *alentyk* i bogen Påske
2. Rolf: at Martinus har sagt til ham "at man ikke måtte ændre så meget som et komma!!"
3. Martinus' ovennævnte retningslinier i Samarbejdsstrukturen om: Ændringer i sine værker og om Oversættelser
4. Den såkaldte symbolbog
5. Mange af mine venner og jeg selv var ikke glad da denne udgivelse fandt sted. Teksterne af denne bog, af symbolbog 6 og af DIK, var

hverken skrevet færdig eller helt igennem korrigeret færdig til trykning af Martinus selv, af hvilken grund den af rådet udgivne tekst ikke retmæssigt kan tilskrives Martinus (se **SS-13 c**=Martinus holdning) og disse sammenstykkede ufærdige tekster ikke retmæssigt kan bære titlene Det Tredie Testamente og Det Evige Verdensbillede. Disse titler og stjernesymbolet må kun bæres af bøger der af Martinus selv er godkendt til trykning. Jeg har i en tidligere artikel i DNV angivet hvordan rådet kan bibeholde indholdet af disse bøger, men er nødt til at forandre omslagets tekster

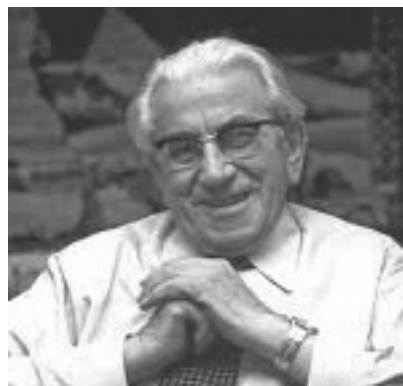
5. Retssagen af rådet mod firkløveren

6. Min klardrøm som var tegnet jeg fik af Gud

7. Sidst men muligvis vigtigst: Grundholdningen af rådet/rettere.

Når rådet en gang i fremtiden, ved **en total ændring af Grundholdningen**, har rettet bøgerne helt tilbage til Martinus originale, autentiske tekst – så der står f.eks. igen 'Tredie' hvor Martinus har valgt denne stavning; og 'Mineralier' hvor Martinus har valgt dette ord; og skriver X1, X2 og X3 overalt i teksten præcist som Martinus har skrevet disse begreber; og Fremmedordforklaringen findes igen i LB I på dansk o.s.v. - vil jeg gerne, hvis det er muligt, igen arbejde for vor stiftelse. Indtil den tid kan jeg, som min gamle ven Tage Buch siger til mig, nok intet gøre, men må vente tålmodigt på, hvordan Gud og dermed Jesus, Martinus og andre høje indviede løser den gordiske knude eller løser ovennævnte krise.

Og da både Jesus og Martinus taler/skriver om bønnens store magt, er det sikkert godt, at vi alle inderligt beder for, at der vil finde en åben og kærlig samtale sted mellem de to forskelligt tænkede 'partier', fordi da vil det vise sig, at problemet - "Hvad er den i Guds/Martinus øjne enest rigtige og af dem godkendte tekst til udgivelse og oversættelse?" – er meget nemt at løse! I alle fald, hvis man, i Jesus og Martinus ånd og med hele sit hjerte vil finde den kosmisk set rigtige og kærlige løsning og er villig til og tør stille sin egen person til side. Da vil problemet blive løst på en for alle kærlig måde.

Tredie og tredje. Et aktuelt eksempel på retskrivningens indflydelse på betydningen af et ord.

Af Jes Arbov

På dette forum er der retorisk blevet spurgt, om der er forskel på indholdet i den originale og moderniserede udgave af det Tredie Testamente. Svaret på spørgsmålet er enkelt. Det er der. Man behøver ikke engang at åbne og læse den første side i bind 1 af Det Tredje Testaments version af Livets Bog for at opdage det. Det springer i øjnene direkte fra omslaget.

Hans Egede Schacks roman Phantasterne blev sidste år genudgivet med moderne retskrivning. Selvom romanen er lettere moderniseret, har udgiverne valgt at bevare den originale titel. Baggrunden for valget er uden tvivl titlens ikonografiske status, men finder derudover sin begrundelse i det forhold, at romanens titel er et eksempel på, hvordan sproget viderebringer et meningsbærende indhold, der afhænger af stavemåden. De fleste vil nok være enige om, at det betydningsbærende indhold i "Phantasterne" er et andet end i "Fantasterne". "Phantasterne" har en direkte reference og tilknytning til tilblivelses-tidspunktet, som kulturhistorisk er overgangen mellem romantik og naturalisme. Ordet har fået sin særlige værdi og betydning i samspillet mellem denne tidsalders sociale og mentalitetsmæssige vilkår og forfatterbevidsthedens prægning af ordet, og det har man ønsket at bevare ved genudgivelsen.

Da Martinus i sine sidste år bestemte, at værket skulle udkomme med overtitlen "Det Tredie Testamente", kunne "tredje" staves med "j" eller "i", og for Martinus var der ingen tvivl. Han ville, at værkets titel skulle være "Det Tredie Testamente". Vi andre kan spekulere over, hvorfor Martinus foretrak den ene stavemåde frem for den anden. Han sagde selv på et tidspunkt, hvor han blev spurgt, at valget var begrundet i, at i'et i titelordet "3." "gav en pænere synsoplevelse", men hvad hans dybereliggende begrundelse derudover kan have været, ved vi ikke. Intuitionen er som bekendt også en synsevne, og fysiske ting - som f.eks. også bogstaver - rummer mere, end der umiddelbart møder det fysiske øje. Martinus' valg kan derfor sagtens have været begrundet i andet og mere end rent æstetiske overvejelser.

Nu er Det Tredie Testamente så udkommet med den titel, som Martinus helt bevidst fravalgte. Denne omstændighed - at Martinus ønskede ét, og at man fra Martinus Instituts side har valgt det anderledes - er med den nye udgave indgraveret i titlen og vil aldrig kunne fjernes, så længe værket udkommer under det navn. Titlen signalerer,

at værket er UORIGINALT og forskelligt fra det værk, som Martinus egenhændigt skrev og udgav.

På den måde fremstår "Det Tredje Testamente" som en markør for en egensindig beslutning, der meget vel kan være imod forfatterens ønsker og intention. Det overgreb, der er begået mod forfatteren ved at fratage ham retten til selv at bestemme titlen på sit værk, bliver hermed til en del af selve titlen og indgår som en bestanddel af dens indlejrede fortælling og signalværdi.

"Det Tredje Testamente" fortæller imidlertid også en anden historie, der handler om bedrag. Når man handler på Martinus Instituts webshop, er det ikke angivet, at værket er med ny retskrivning, og at det dermed adskiller sig fra det originale værk. Mennesker køber derfor undertiden intetanende værket i den tro, at der er tale om originaludgaven. Martinus' læsere kan bruge mange penge og mange timers læsning i deres fritid, inden de opdager, at værket er uoriginalt. Og der kan yderligere gå år før de finder ud af, at de er blevet narret, fordi det går op for dem, at det originale værk giver dem en anden og mere berigende læseoplevelse.

På Martinus Instituts hjemmeside står der ganske vist - når man går den omhyggeligt igennem - at de nye udgaver er moderniserede, men der står intet om, at mange læsere finder det betænkeligt og foretrækker det originale værk. Tværtimod gør Martinus Institut reklame for deres egen uoriginale udgave ved kontroversielt - og nøgternt set decideret usandt - at skrive, at "i forhold til tidligere udgivelser er de nye udgaver tættest på det, man kan kalde det autentiske værk".

Spørger vi derfor igen om, hvorvidt indholdet af ”Det Tredje Testamente” er identisk med ”Det Tredie Testamente”, kan vi uden videre konstatere, at det ikke er tilfældet. Den sidstnævnte titel signalerer rent og klart, at dette værk er en fortsættelse af Bibelen og dermed den lovede manifestation af den hellige ånd i form af en samling hellige bøger.

Den første titel indeholder ganske vist den samme betydning, men her er den ikke længere repræsenteret rent og klart uden forstyrrende støj. For det første er titlens synsindtryk anderledes pga. j’ets i helheden disharmoniske nedadgående venstresving, og for det andet er denne titel blandet op med en fortælling om svigt og bedrag. Denne udgave af titlen repræsenterer et værk, der ikke er et hundrede procent identisk med, hvad det giver sig ud for at være. Her er der ikke tale om det ”autentiske værk”, men om en bearbejdet udgave af dette værk.

Tekster befinder sig ikke i et historisk og socialt tomrum. De optræder altid i en særlig kontekst, og deres mening og betydning kan ikke isoleres fra denne kontekst. Det gælder også for ”Det Tredje Testamente”, og selvom denne kontekst og de betydninger, som konteksten kaster af sig, er skjult for mange læsere, indgår konteksten stadig som en del af titlen parat til på et tidspunkt at blive tydet og afdækket i læserens bevidsthed.

Martinus har lagt en skjult tekst ind i Livets Bog i form af ”åndelige bøger”, som læseren først efterhånden opdager ved at læse Livets Bog gentagne gange. På samme måde har Martinus Institut i selve titlen ”Det Tredje Testamente” indlagt en skjult betydning, som flere og flere læsere i den kommende tid efterhånden vil opdage og forstå.

Endnu en grund til at Martinus valgte i og ikke j!

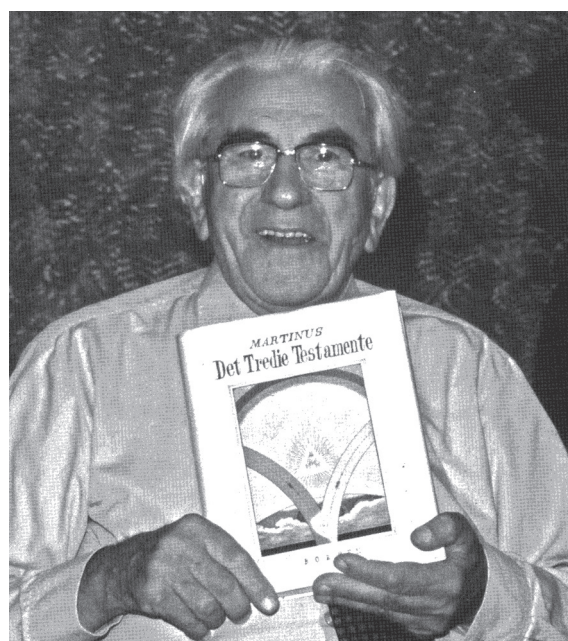
Professionel numerolog, håndlæser samt astrolog Per Jan Neergaard er nu blevet den formelle leder af Martinus-sagen med benævnelsen ”direktør”. I 2006 udgav han denne bog, som viser, at han burde være den første til at forstå, hvorfor Martinus valgte i og ikke j, for heri forklarer han forskellen på de to bogstaver.

Her ses den stolte forfatter, der just har kreeret smudsomslaget med de to symboler og hovedtitlen ”Det Tredie Testamente”, sådan at ingen kunne være i tvivl om, at det skulle staves med i!!!

Citat (s. 171): ”I’er det selvbevidste menneske, som træder alene frem i sin egen ansvarlighed og stråler som en sol ud i verden. Her træder vi frem med vor personlighed og individualitet. Med denne lyd lærer vi os selv at kende på godt og ondt. Den fremmer vor skelneevne og hjælper med at afbalancere vort indre. Vi står overfor dagens lys, her kan intet mere skjules”.
 ”I’et samler personligheden og giver forbindelse med vort indre sjælelige væsen.”

Citat (s. 172): ”J’et har ikke den samme ”strålekraft”, men virker mere fysisk. Står for selvtilstrækkelighed og for eenspænder og outsider.”

At det ene er en vokal og det andet en konsonant har derudover væsentlige symbolske betydninger.

Antroposofi og Det Tredie Testamente

KAPITEL 3

DET ONDES MYSTERIUM

I de monoteistiske religioner bliver Gud fremstillet som det fuldkomne, alkærlige, alvidende, almægtige og al-lestedsnærværende væsen. Med denne fremstilling bliver det onde til et nærmest uløseligt problem. Thi når Gud er alkærlig, hvordan kan han så tillade det onde? Hvis det onde ikke er fra ham, hvordan kan han så være almægtig? Løsningen af dette problem, det såkaldte teodice-problem – spørgsmålet om hvorvidt Gud med hensyn til det onde eller ondskab i verden kan være retfærdig – har givet ophav til omfattende teologier.

Rudolf Steiners svar på dette problem er meget komplekst, og det kan der i korthed her umuligt redegøres tilfredsstillende for. Jeg vil derfor indskrænke mig til de punkter, hvor jeg nærmere kan forklare Steiners og Martinus forskellige synsmåder.

I sin ”Geheimwissenschaft im Umriss” beskriver Rudolf Steiner ikke kun udvikling af mennesket, som under Saturntilstanden kun besad sin fysiske krop, under Soltilstanden videreudviklede sig til et plantevæsen og under Månetilstanden (1) til et dyrevæsen, men han beskrev også udviklingen for væsener under (2) og væsener over (3) mennesket. Således var dyrene under Månetilstanden endnu plantevæsener og planterne var mineralvæsener. Væsener over mennesket navngav Rudolf Steiner i overensstemmelse med den kristne hierarkiske lære. De første væsener over mennesket er englene, som efter min mening hos Martinus svarer til væsener i visdomsriget. Derpå følger ærkeenglene, der hos Martinus så svarer til væsener i den guddommelige verden og derefter arkai, som må svare til væsener i hukommelses- eller salighedsriget.

Under Månetilstanden var englen menneske, ærkeenglen var engel, og arkai var ærkeengel. Således er alle væsener siden den seneste jordinkarnation, Månetilstanden rykket et trin videre, når de har fuldstændt deres forgangne udvikling. Ifølge Rudolf Steiner fuldfører de imidlertid ofte ikke deres udvikling, men bliver stående. Disse tilbagestående væsener er de såkaldte ”onde” væsener. De må på den nuværende jord indhente deres udvikling under betingelser, de ikke passer til, thi i mellemtiden er jorden kommet videre. De tilhører således en forgangen jordudviklingstilstand, der ikke længere findes. Derfor virker de onde eller ødelæggende i den nuværende jordudvikling. I antroposofien eksisterer der derfor nu

væsener, som er blevet tilbagestående en gang, væsener som er blevet det to gange og sågar nogle tilbagestående tre gange. Desuden er disse væsener enpolde, ikke enpolde mandlig og kvindelig, thi de formerer sig ikke mere fysisk, men virker enpolet i den ydre eller den indre verden. De som kun virker i den ydre verden kalder Steiner for de ahrimanske væsener og de kun i den indre verden virkende for de luciferiske væsener.

Hvorledes ser Martinus på de onde væsener?

Som vi straks vil se, ser Martinus anderledes på de såkaldte onde væsener end Rudolf Steiner. Forskellen ligger ikke i iagttagelsen af det onde væsen – begge ser åbenbart det samme – derimod adskiller forklaringen på dets eksistens. Lyset kan kun erkendes ved mørket, mørket kun ved lyset, det gode kun ved det onde og det onde kun ved det gode. Derfor er forløbet gennem mørkets onde nødvendigt for at kunne erkende det gode og lyset. For så vidt sammenfalder Martinus og Steiners synspunkter. For at kunne udvikle sig videre, må dog alle væsener ifølge Martinus på nyt gå gennem mørket på hvert nyt eksistenstrin. Det sker efter, at de har gennemløbet det sidste eksistensafsnit af det forgangne eksistenstrin – den guddommelige verden – og så ubevidst i hukommelses- eller salighedsriget har lagt det nye grundlag for deres nye eksistenstrin i mineralriget. På et højere trin må de repetere plante- og dyreriget og dermed integrere det i den for dem nyvundne højere bevidsthed.

På ny må de gå igennem mørket, fordi de kun kan optage så meget nyt lys, som de erfaringsmæssigt og i kontrast formår at udvikle tilgang til i deres konfrontation med mørket. Disse tanker finder man hverken i antroposofien eller teosofien, skønt de er meget nærliggende, for når mennesket må repetere plante- og dyreriget, før han kan udvikle det nye i menneskeriget, hvilket også gælder inden for antroposofien og teosofien, og når hvert barn under barn- og ungdom må repetere forgangne udviklingsstadier, inden det kan fortsætte sin udvikling videre hinsides den seneste inkarnation, hvorfor skulle de højere væsener så ikke ligeledes repetere, for at kunne integrere de nedre niveauer i deres erhvervede højere bevidsthed? Det nuværende menneske repeterer dyreriget. Denne repetitionsfase er meget svær både for det selv, for dyrene og planterne. Som menneske i dyreriget lever det i kamp med sine ligestillede samt naturen (dyrene og planterne, sågar mineralerne). Dets evne til at ødelægge og dræbe overgår tusinde gange dyrenes, ved brug af atombomben sågar millioner af gange.

Da væsener lever inde i væsener, og hvert væsen altid er forbundet med mikro- og makrovæsener på tilsvarende udviklingsniveau, er mennesket også forbundet med visdomsrigets, den guddommelige verdens og hukommelsesrigets væsener, som ligeledes repeterer dyreriget. Disse væsener virker ikke mere på det fysiske men på det åndelige niveau. De kan kun virke på menneskene gennem fristelse, idet de besætter dem indefra og inkarnerer i dem. Derved udfolder de en intelligens og kraft, som er mennesket en, to eller sågar tre eksistenstrin så overlegen, som mennesket er dyrene, planterne og mineralerne overlegen. Mennesket ville være dem hjælpeløst udleveret, hvis ikke udviklingen blev styret af højere væsener, og disse ikke beskyttede dem i tilstrækkelig grad. I tilstrækkelig grad betyder, at mennesket må samvirke med dem i det omfang, som det tjener dets udvikling til at erkende det gode og det onde, som det hedder i biblen.

I et foredrag fra 24-04-1949 (4) taler Martinus om de onde væsener, som han kalder mørkets skytsengle, hvor han ikke adskiller mellem luciferiske og ahrimanske væsener. I den efterfølgende tekst taler han imidlertid – mens han omtaler mørkets skytsengle – pludselig om lyse væsener, hvorved der kan tænkes at være ment luciferiske væsener. Mørkets skytsengle lever i en hierarkisk orden. Der findes en højeste mørkets skytsengel, som udløser det dræbende princip, og væsener der er underordnet denne højeste mørkets skytsengel. Den højeste skytsengel er forbundet med Jordvæsenet (som Martinus i den underliggende tekst kalder for ”Jord-jeg”), menneskehedens makrovæsen. Ligesom mennesket befinder også Jordvæsenet sig i sin udvikling ved overgangen af menneskets eksistensafsnit i dyreriget til menneskets eksistensafsnit i menneskeriget som det sande menneske. Jordvæsenet har i sin gang gennem menneskets eksistensafsnit i dyreriget optaget det dræbende princip og lagret det i en talentkerne (5). Denne talentkerne har tiltrukket et væsen, der af mennesket anses for at være den onde eller djævlens. ”Selve Jord-jeget er således vor skytsengel nr. 1, vor konge. Dernæst kommer Jord-jegets talentkerne for udløsning af det dræbende princip, der jo til dato er den mest overlegne og dominerende inden for dets organismes område. Denne skytsengel har efterhånden fået betegnelsen ”den onde” eller ”djævlens”. Den er en skytsengel og er absolut uundværlig i kredsløbsprincipets skabelse af livsoplevelsen og manifestationen.”

I en organisme – således også i jordorganismen – virker makrovæsenet som en ”konge” over mangfoldigheden af væsener, der danner dets organisme. Det regerer derved over ”underkonger.”: ”Makrovæsenet bliver derved det samme som en ”konge” eller den allerhøjeste regerende faktor i denne ansamling af levævæsener, som dets organisme danner. Men idet dets interessesfære repræsenterer mange forskellige arter begær og ønsker, mange forskellige former for livsoplevelser og skabelsesprocesser, må det have en stor mængde hjælpere, ja ikke blot tusinder, men en mangfoldighed af væsener, der opgøres i millioner.

Men makro-jeget kan naturligvis ikke magte at korrespondere med hvert enkelt individ inden for denne mangfoldighed af væsener. Makro-jegets samarbejde med dem bliver da også opretholdt gennem en hel række ”underkonger”, der blandt væsener i dybereliggende spiralkredsløb inden for den samlede organisme atter har hjælpere og administratorer og førere under sig. Disse makrovæsenets underkonger har hver især deres herskabsområde at styre og lede i helhedens eller makro-jegets interesse, nøjagtig ligesom makro-jeget har fået kommandoen over hele det vældige rige.” Mørkets skytsengle inkarnerer i dens mikrovæseners organismer, det er dyrene og menneskerne, som bliver besjælet af dem. Ifølge antroposofisk opfattelse besjæles hver dyreart (altså f. eks. hunde og katte) af en gruppesjæl. Ifølge den nedenstående tekst synes Martinus at være bekendt med disse gruppesjæle, som han henregnede til mørkets skytsengle.

”Nu vil man måske spørge, om disse lyse og mørke skytsengle inkarnerer, og hvor deres fysiske kroppe er. Jo, selvfølgelig er også disse skytsengle underkastet reinkarnationslovene og må som alle andre levævæsener inkarnere i materie. Også de må betjene sig af mikrovæsener i deres herskabsområde, ellers kunne de ikke skaffe sig nogen organisme, og uden organisme kunne de umuligt arbejde. Denne skytsengels mikrovæsener er de fysiske levævæsener, der kan besjæles gennem

skytsenglens ånd, eller de væsener for hvilke det betyder livet, som udløser specielle manifestationsarter og som er underkastet lysets og mørkets skytsengle. Hvad den mørke skytsengels fysiske krop eller organisme angår, så er den identisk med alle de levævæsen, der eksisterer under begrebet ”dyr”. Dyrene er besjælet af den dunkle skytsengels bevidsthed og danner således denne engels fysiske krop. Da denne også rækker et godt stykke ind i jordmenneskenes sfære og finder redskaber og talentkerner til manifestation af mørke i jordmenneskenes psyke, er de også i tilsvarende grad mikrovæsener i den dunkle skytsengels bevidsthed eller psyke. Disse væsener er således i virkeligheden denne skytsengels børn. Man tænker på Valhal og andre dræbende religionsformer! Det dræbende princip zoner er overalt, hvor de forekommer, herskabsområder for den dunkle skytsengel. ”

Mens Rudolf Steiner i de luciferiske og ahrimanske væsener ser tilbagestående væsener fra forgangne udviklingstrin, ser Martinus dem som højere væsener, hvilke overgående repeterer det dyriske udviklingstrin. Denne anderledes synsmåde fører til et andet verdensbillede. Det antroposofiske kosmos er uafbrudt truet af ahrimanske og luciferiske modstandsmagter, idet flere væsen stadig kan stå tilbage og de tilbagestående væsener således opretholde deres modstand. Martinus kosmos er derimod på ingen måde i samme fare, thi den guddommelige orden gennemtrænger også modstandsmagterne, der ikke kan udspænde deres virke ud over en dem anvist grænse.

I hver spiral forekommer der en mørkets kulmination, ligesom der i hver spiral også findes en kulmination af lyset. Når det mørke kulminationspunkt er opnået, slår bevægelsen om og vender sig fra mørket atter mod lyset, eller bevægelsen vender sig fra lyskulminationen igen mod mørket. Uden dette kulminationspunkts begrænsning ville et spiralkredsløb ikke være mulig, for mørket eller lyset kunne da vokse til uafbrudt. Men kulminationspunktets begrænsning på de forskellige eksistenstrin varierer til højde respektive dybde.

Mørket eller menneskets onde i dyreriget overtræffer vældigt dyrenes mørke i dyreriget. Og de højere væseners mørke, ånderne i visdomsriget og den guddommelige verden, når de er visdomsvæsener i dyreriget eller guddommelige væsener i dyreriget, de overtræffer menneskets i dyreriget mange gange, ligesom deres lys også overtræffer de sande menneskers mange gange, når de som visdomsvæsener befinder sig i visdomsriget eller som guddommelige væsener i den guddommelige verden. Modstandermagterne er både hos Martinus og Steiner et ufravigeligt led i kosmos, men må imidlertid hos Martinus føje sig helhedsordenen og kan ikke overskride sit område. Deres område er fastlagt gennem begrænsningen af mørkets kulminationspunkt.

At Rudolf Steiner så tilbagestående væsener i de ahrimanske og luciferiske væsener, kan efter min mening hænge sammen med to punkter: For det første, at han ikke kendte til læren om det gennem syv eksistensplaner, med hver seks eksistenstrin, førende kosmiske spiralkredsløb med liv inde i liv, idet de først blev fremført af Martinus efter Steiners død (1925). For det andet kunne det hænge sammen med Steiners syn på viljefrihed. For ham var mennesket grundlæggende til enhver tid fri til at ville såvel det gode som det onde. Og det samme gælder også for de højere væsen, der kunne stille sig imod Gud og blive stående i den fremadskridende udvikling. Denne synsmåde på frihed har vidtrækkende følger med hensyn til fremtidsforventningerne.

Fordi mennesket i antroposofien stadig står i beslutningen for og imod det gode eller det onde, så afhænger den videre jordudvikling af det. Og fordi en del af menneskeheden vil beslutte sig for det onde, er verdensplanen også forsynet med en onde race. En stor del af den forudsete fremtidige udvikling vil i henhold til Steiner bestå deri at endnu kunne forvandle den onde race til det gode. Der vil altid opstå nye muligheder til omvendelse, indtil der under Venusudviklingen vil afspalte sig en verdenskrop: ”der til sit væsen indeholder alt, hvad der har modstræbt sig udviklingen, lig en ”uforbæderlig Måne”, der nu går mod en udvikling af en karakter, for hvilket intet udtryk findes mulig, da den er ganske ulig alt, hvad mennesket kan opleve på jorden. Men den udviklede menneskehed skrider videre i en fuldstændigt åndeliggjort tilværelse til Vulkanudviklingen, hvis skildring ligger uden for rammerne af denne bog. ” (6)

Hvorledes ser så Martinus på den menneskelige frihed? For det første forklarer han, at alle væsener grundlæggende er frie, thi kun derved at de er frie, kan de udvikle sig, elske og medvirke til skabelsen af livet og universet. Var de ikke frie, kunne de ikke udfolde noget eget liv og endnu kun være automater. Martinus gør imidlertid så opmærksom på, at man må forstå, hvorledes man overhovedet kan være fri. Fri kan man nemlig kun være der, hvor man er aktiv og sanser, føler, tænker og handler. I den evige verden kan man ikke være fri, for den evige verden bevæger sig ikke, den er evig. Der findes en evig orden, som væsenernes udvikling underligger. Denne evige orden er dog ingen tvang, som væsenerne er underkastet, for den er identisk med væsenerne selv, fordi væsenernes jeg er et med det universelle jeg, og væsenernes skaberkraft er ens med den universelle skaberkraft (7). Når et væsen oplever den evige orden med kosmisk bevidsthed, så oplever det det sådan, at det er et med den og derfor ikke tilstræber nogen anden orden. Den evige orden kommer til udtryk i de motiver, mennesket handler efter. Jo længere det fremskrider i spiralkredsløbet, des mere menneskelig bliver dets

motiver. Motiverne stammer fra overbevidstheden eller evighedskroppen. Når mennesket repeterer dyreriget, kan de opponere sig mod denne orden og bekæmpe den. Men denne kamp kan imidlertid udelukkende afspilles i området af den skabte verden, det være sig i den åndelige eller den fysiske verden, og ikke i evigheden. En sådan kamp opstår heller ikke mod den kosmiske orden, men med den, idet kampen bare kan opstå, når menneskene befinder sig i tilværelsens mørkezone og har motivet at opponere sig mod den kosmiske orden. Fra og med det sande menneskerige har de ikke længere det motiv, da de har erkendt, at dette motiv fører til deres egen ødelæggelse og til verdens ødelæggelse. For de sande mennesker hører det altså ikke længere til frihed, at de også kan opponere sig mod den guddommelige orden. Frihed for dem består i udfoldelsen af deres skabende kræfter til helse og glæde for alle væsener. Mørket erkendes som begrænsning og ødelæggelse af de egne skabende kræfter og tilstræbes derfor ikke mere.

Hvordan kan det være, at to klarsynede mennesker som Steiner og Martinus kommer til så forskellige udsagn om de åbenbart samme oversanselige iagttagelser? Når en åndsforsker iagttager noget oversanseligt, må han indordne det i sit verdensbillede for at kunne forstå det.

Men dette verdensbillede er ikke en absolut sandhed, derimod givet gennem tids- og kultursammenhænge og udviklet ud fra denne. Dette kan man let overbevise om, når man læser de indviede skrifter fra andre kulturer og andre eksistensafsnit.

Det forholder sig altså ikke anderledes med åndsvidenskaben end med andre videnskaber. Optræder der nye omfattende tankesammenhænge, bliver de hidtil kendte fænomener vurderet på ny og kan rykkes til en anden plads. Martinus åndelige rang erkender man på hans omfattende nye tanker, som – tænkt til ende – fuldstændigt forandrer vort verdensbillede. Hvordan kan man afgøre mellem Rudolf Steiners og Martinus udsagn, når de er så forskellige, som det er tilfældet med de ahrimanske og luciferiske væseners forhold? Begge åndsforskere appellerer til logikken og fordomsfrihed. Man gennemgår altså de anførte argumenter og udreder dem logisk samt fordomsfrit. Derefter kan man træffe sin afgørelse. Når bedømmelsen senere ud fra et mere omfattende syn, som man dengang ikke havde, viser sig at være falsk, så var den dengang trods alt rigtig, fordi den var truffet gennem egen tænkning og ikke på grund af en over tænkningen stående autoritet.

1. Angående Saturn-, Sol- og Månetilstand, se mit foregående bidrag om "Geheimwissenschaft og det kosmiske spiralkredsløb".
2. Væsener der har begyndt deres nuværende udvikling efter mennesket.
3. Væsener der har begyndt deres nuværende udvikling før mennesket.
4. Udgiven i det tyske Kosmos- blad marts 2003.
5. Betegnelse brugt af Martinus. Jeg kommer ind på talenterkerner i et senere kapitel.
6. Rudolf Steiner: "Die Geheimwissenschaft im Umriss", s. 413.
7. Dette kommer jeg tilbage til i et senere kapitel.

Hvad Martinus udtalte på rådsmøder:

M: Bestyrelsen skal naturligvis sørge for kontoret og instituttet og dets forpligtelser. **Men vi skal ikke antage en mand, der skal være direktør. Så bliver det helt tåbeligt.** (Rådet 4/4-78)

Spørgsmål: **Hvilke egenskaber skal et bestyrelsesmedlem have?**

M: **Han skal naturligvis være meget interesseret i, at denne sag bliver udbredt, og have tillid til, at sagen indeholder sandheden, tillid til sagens rigtighed i dens moral.**

Skiftet hvert 4. år sker automatisk. Det skal ikke "vælges ud".

(rådsmøde 21/5-74)

Instituttets forpligtelser er enkle: **sørge for at bøgerne kommer ud og støtte af humanitet.** (rådsm. 20/9-77)

Værket i en videnskabelig udgave - en historisk-kritisk udgave

Af Jens Lindsby

Der bliver i disse år sagt meget om Martinus værk, herunder har flere, ligesom jeg selv, fremført, at den nuværende udgivelsespolitik har meget tilbage at ønske set i et videnskabeligt lys. Det kunne derfor være en god ide at redegøre for, hvad en sådan udgave indebærer på en mere samlet måde. Det vil denne artikel forsøge at råde bod på. En pointe vil derudover være, at vi er nødt til at se på værket i et kredsløb, idet den nuværende udformning af værket, selvfølgelig sætter retningen for et værk, der stadig vil have betydning om 3000 år i det rigtige menneskerige.

Det følgende bygger på Johnny Kondrups bog ”Editionsfilologi” der udkom i 2011. Johnny Kondrup er dr.phil. og professor ved institut for Nordiske Studier og Sprogvidenskab. Han er medredaktør af Søren Kirkegaards skrifter og af Grundtvigs værker. Bogens område er nyfilologien og beskæftiger sig med tekster fra 1500-tallet til nutiden. Når der således refereres til et sidenummer er det i denne bog, i modsat fald gøres der opmærksom på det.

Editionsfilologi er videnskaben om udgivelse eller genudgivelse af literære værker. Det er således denne videnskab at genudgivelsen af Martinus skrifter hører under. Der findes flere forskellige begrebsapparater, men her har jeg valgt at følge den germanske, idet den er almindeligt brugt i Skandinavien. Det vil blive alt for forvirrende med flere begrebsapparater i en så lille artikel.

Eksemplerne i denne artikel er hentet fra Søren Ingeman Larsens artikel fra 2005: ”Teksterne skal bevares uændret som de foreligger fra Martinus side”.

Videnskabelige udgaver

Man skelner mellem forskellige typer af udgivelser, hvor der som udgangspunkt er et faldende videnskabeligt niveau. Den kritiske udgave og studieudgaven belyser forskellige aspekter af den historiske-kritiske udgave og kan på den måde også ses som komplementerende den højvidenskabelige kritiske-historiske udgave. Derimod nærmer læseudgaven sig forlagenes almindelige genudgivelser og kun med en eller anden kritisk sikring af teksten kan man i det hele taget tale om en videnskabelig udgivelse. En læseudgave kan være moderniseret, i modsætning til de andre udgivelsestyper (s.47). Udgivelsestyperne er således:

- Historisk-kritisk udgave
- Kritisk udgave
- Studieudgave
- Læseudgave

Man kan vel sige, at MI's nuværende udgivelse af Livets Bog er en snæver kritisk udgave, idet den kun beskæftiger sig med emendation eller rettelse af teksten og muligvis gør det automatisk i forhold til manuskriptet. Kondrup giver udtryk for, at det er en betænkelig fremgangsmåde, hvis ikke alle tekstkilder gennemgås systematisk i processen (s.54). Men når man så moderniserer udgaven, da læner man sig op af læseudgaven og har dermed skabt en underlig hybrid af en udgivelse, som man normalt ikke ser.

Værre går det, når vi ser på andre dele af værket. Der er jo som bekendt f.eks. tilføjet stykoverskrifter og det siges også, at ikke alt medtages, når man nedskriver foredragene, fordi man mener, at Martinus gentager sig så meget. I hvert fald diskvalificerer man sin udgivelse som videnskabelig, hvis man tilføjer eller fjerner indhold i teksten(s.62).

Når man så ser, at disse stykoverskrifter undertiden bliver ført over i andre bøger, uden at det oplyses, da tror læseren, at han læser Martinus, men det han læser er Martinus Institut og han har ikke mange chancer for at opdage, at det ikke er skrevet af Martinus. Ligeledes er der tusindvis af rettelser i selve artiklerne, både i form af fjernede ord og ændret tegnsætning. Disse er ligeledes skjulte. Men så er vi selvfølgelig så langt væk man kan komme fra noget videnskabeligt, idet skjulte ændringer grundlæggende er uetisk og nærmest bedrag af læseren.

Det siges jo af nogle, at der ikke er ændret ret meget i teksterne, men den vurdering afhænger selvfølgelig af det punkt vurderingen måles mod. Det punkt der her anvendes er en videnskabelig udgivelse og her bevæger den nuværende udgivelse af det samlede værk sig på kanten og udenfor hvad der kan betegnes som videnskabelig. Set i det lys er der ændret alt for meget.

Men lad os koncentrere os om den højvidenskabelige eller historiske-kritiske udgave, der er den eneste interessante i relation til Martinus værk.

Historisk-kritisk udgave

Kritisk henviser til valget af grundtekst og rettelse af fejl, på baggrund af en gennemgang af alle tekstkilder. Det historiske aspekt sigter på en beskrivelse af værkets historie med forfatterens liv som afgrænsning. Dette gøres ved beskrivelse af varianter og kommentering(s.48-53)

A. Grundtekst

Det første spørgsmål man skal tage stilling til, er hvilken af de allerede eksisterende tekster, der skal ligges til grund for værket, dvs. der skal trykkes i fuld udstrækning. Dette vil være en udgave, der er trykt i forfatterens levetid (s.85).

Det er klart at dette valg er meget væsentligt, da al efterfølgende arbejde vil bygge på dette valg. Der er følgende muligheder

- **Det første tryk (den autentiske tekst).** Denne udgave vælges, fordi den første udgave af værket, som forfatteren udgiver, som regel repræsenterer højdepunktet i værkets tilblivelseshistorie. Det er frugten af en intensiv produktionsfase og er ofte den udgave forfatteren har engageret sig mest i (s.107-108)
- **Det sidste autoriserede tryk (den autoriserede tekst).** Hvis man vælger den, er det ud fra en betragtning om, at Martinus har arbejdet med de efterfølgende udgaver og at det derfor er hans ønske om en optimal tekst. (s.89)
- **Manuskriptet som grundtekst.** Med valget af manuskriptet som grundtekst kommer man tættere på forfatterens originale arbejde og undgår den indvirkning, som trykkeprocessen har haft på værket. (s.113).

Når danske værker i dag bliver genudgivet i en kritisk-historisk udgave, er udgangspunktet den autentiske tekst eller førsteudgaven.

MI har valgt at tage udgangspunkt i den autoriserede udgave og det kan man som udgangspunkt selvfølgelig også gøre. Men der savnes en nærmere redegørelse for, at det var Martinus ønske om en optimal tekst. Vi ved at Martinus ikke havde tid til at lave en rettelsesliste til flere af de senere bind og det siges fra flere sider, at Bertil i bogtrykkeriet også var involveret i ændringer, der nok(?) blev godkendt af Martinus, men ikke skrevet ned. De to ting der således er vigtige i valget af den autoriserede udgave er således næppe til stede. Martinus har ikke været specielt engageret i dem og der har været for mange andre involveret.

Så står vi tilbage med manuskriptet og førsteudgaven, begge har Martinus selvfølgelig været meget engageret i. Inden vi går videre er der tre særlige forhold for Martinus værk der skal nævnes.

For det første har Martinus udtalt (Samarbejdsstrukturen, 1992, s. 103): ”Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes.”

Og en anden rådsmøde udtalelse (ibid., s.102): ”Det blev igen fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl, må der ikke

ændres i værket uden Martinus personlige medvirken. Martinus mener i øvrigt, at der næppe er grund til at rette noget som helst...” Det der er givet tilladelse til er altså, at det der må rettes er åbenlyse trykfejl og det må rettes tilbage til manuskriptet.

For det andet, da der ikke er lavet rettelseslister er ”rettelseslisterne” i bøgerne. Dette skriver Martinus selv i en rettelsesliste fra Bisættelse 1978.

For det tredje er der indholdsmæssige afvigelser mellem manuskriptet og førsteudgaverne. Specielt tydelig er det i Livets Bog 3, hvor der står overbevidsthed i bøgerne og underbevidsthed i manuskriptet. Der har således været en proces mellem manuskriptet og trykningen, som der savnes en nærmere redegørelse for. I normale tilfælde vil manuskriptet og førsteudgaven være identisk fraset de fejl der er opstået i trykkeprocessen. Men man må ikke rette til underbevidsthed, da det ikke er en trykfejl og i øvrigt er det også misvisende i forhold til analyserne. Når man ved at der har været denne proces mellem manuskripterne og førsteudgaverne, da fjerner man jo reelt Martinus egne forbedringer af teksten, når man retter tilbage til manuskriptet.

Selvom der ikke er en speciel udgave Martinus har ønsket, at man skulle tage udgangspunkt i, så er der meget der peger på førsteudgave. Igen fordi Martinus har været meget engageret i denne, men også fordi der trods alt har været færre personer, der har påvirket denne udgivelse i forhold til de senere udgivelser. Martinus har jo aldrig ønsket at det var manuskriptet der skulle udgives og han har arbejdet videre med førsteudgaven i de nyere udgaver. Nogle vil så indvende at de ændringer han har foretaget i de senere udgaver så ikke er med. Det er i øvrigt få ændringer det drejer sig om og vi vil vende tilbage til det i beskrivelsen af varianter. Men i fremtiden vil det blive sådan, at man på sin computer kan se et skriftsted i alle udgaverne samtidig.

Som sagt er det en underlig hybrid, man har skabt med en kritisk udgave, som man så moderniserer. Om modernisering siges det:

”Teksterne berøves derved deres fremmedhed, som studieudgaven ganske vist bør hjælpe læseren til at overvinde, men kun ved hjælp af kommenteringen, hvorved fremmedheden samtidig fastholdes for bevidstheden. Ved en modernisering af teksten manipuleres den stilfærdig bort.” (s.56)

Hvis det skulle beskrives i Martinus termer, så ville man sige, at talentkernen for sammenhængen mellem værkets form og indhold langsomt men sikkert ville blive beskadiget. Talentkernerne bliver jo beskadiget, hvis ens adfærd er forkert, uden at man lige fra dag til dag, uge til uge, eller for den sags skyld gennem et liv kan se det, i hvert fald med vores sanser.

Hvad der præcist er den store fordel ved moderne retskrivning, er efterhånden lidt uvist. Men et af argumenterne er, at det ser pænere ud. Man tilføjer således bøgernes Botox eller Restylane i form af moderne retskrivning, men herved camouflere man for læseren, hvad værket sande identitet og alder er og fjerner derved den markør ved hvilken, det kan erkendes, at ordene og udtryksmåderne ændrer sig over tid.

Et andet argument er, at den moderne retskrivning vil gøre det lettere for fremtidens generationer at læse værket. Men nu har vi lige erkendt at moderne retskrivning forstyrrer forholdet mellem form og indhold og alene af den grund, bliver det tværtimod sværere for fremtidens generationer at forstå værket.

Hvis man nu satte sig for at læse Søren Kierkegaards 170 år gamle afhandling for magistergraden ”Om Begrebet Ironi” fra 1841, så vil man hurtigt opdage, at det ikke er så nemt. Man kan jo prøve at modernisere retskrivningen, for at se om det hjælper. Men det gør det ikke. For problemet ligger ikke i retskrivningen, men til dels i Kierkegaards snørklede tankegang og hans fremmedartede filosofi. Og rent sprogligt er problemet

- Ord ændrer sig
- Udtryksmåder ændrer sig
- Vendinger og sætninger skrives på nye måder

Hvis man mener, at der for nogle mennesker er en psykologisk barriere i forhold til den ældre retskrivning, da kan man vælge at udgive en moderniseret udgave. Men det skal ikke være den primære udgave, da der nærmest er tale om en folkeuniversitetsudgave og det skal på bøgernes forside klart fremgå, at der her er tale om en sekundær udgivelse.

Det mest åbenlyse eksempel på hvordan sproget ændrer sig over tid, er ord der ændrer betydning.

Det bedste eksempel fra Martinus værk er fra Kosmos 1/1934 hvor han skriver: ”Nye Fantastiske Mordvåben er opfundne”

I 1934 betød fantastisk : Som stammer fra en fantast, som har en utøjlet fantasi, eller måske en virkelighedsfjern person.

I dag har ordet som bekendt en positiv karakter og man ser således, at ord på blot 30-80 år (alt efter hvornår ordet skiftede betydning) helt kan ændre betydning.

B. Tekstfejl og emendation

Emendation betyder rettelse eller forbedring af teksten. Når man vælger at rette, er det selvfølgelig fordi, man mener at kunne forbedre teksten. (s.137)

Mod denne antagelse kunne man hævde, at når man lægger vægt på grundtekstens historiske autenticitet, hvorfor så ikke bare lade den stå, som den er udgivet (ibid.)

Men man kunne også hævde, at trykkeren eller korrekturlæserens fejl ikke har noget med det autentiske værk

at gøre. Ligeledes afspejler fejl forfatteren har begået i distraktion måske heller ikke forfatterens intention med værket og en rettelse vil således ”redde” den egentlige hensigt. (ibid.)

Rettelse af tekstfejl kan måske lyde lidt voldsomt, for hvor let er det ikke at gå over strengen eller lave sin egen fortolkning af, hvad der er fejl. Men reelt retter man meget lidt, hvilket man kan se i de historiske-kritiske udgaver, der i disse år bliver udgivet i Danmark. Man er meget konservativ.

Man kunne her referere et helt arsenal af rettelsetyper, men det tjener ikke noget umiddelbart formål i denne sammenhæng.

Martinus sagde jo selv, at man kunne rette åbenlyse trykfejl, men at der måtte være få af dem. Under alle omstændigheder kunne man argumentere for, at det er svært i længden at finde det hensigtsmæssigt, at der f.eks. skal stå komisk i stedet for kosmisk. Omvendt er der jo nogle, der i disse tider, hvor der er så stor usikkerhed omkring hvad der er ændret, foretrækker, at alt er uændret, så man ved, at man har det uændrede værk.

Varianter

Selv om man med grundteksten har valgt sit udgangspunkt, så er det en forenklet opfattelse, at et værk kun bygger på en tekst. Et værk består typisk af flere historiske lag, som er indbyrdes forskellige – dvs. variante(s.190). F.eks. findes Livets Bog 1 i 3 udgaver i Martinus levetid (inkl. 1981 udgaven), samt manuskriptet. Principielt kunne man forestille sig, at der fandtes et fortryk, der var læst korrektur på og en udgave med selve korrekturlæsningen. Variante er en afvigelse på detailniveau eller de konkrete ændringer, der f.eks. må være mellem 1 og 2 udgaven. Det kan selvfølgelig være en formulering, der er ændret, men også et komma ændret til semikolon er en variant. Man skelner mellem eksterne og interne varianter. Eksterne varianter er afvigelser i andre tekstkilder end den valgte grundtekst, altså f.eks. mellem 1 og 2 udgaven. Interne varianter er afvigelser indenfor samme tekstkilde. Martinus håndskrevne tilføjelser i manuskriptet er en intern variant(s.197).

Der er selvfølgelig stor forskel på, hvor meget der er ændret mellem de forskellige udgaver. Men i det ekstreme kunne man sige, at der indstiftes en ny tekst med hver ændring, idet relationerne mellem tekstens samtlige bestanddele ændres, når blot en af dem forandres. Editionsfilologien vil langt hen af vejen definere et værk som summen af sine varianter(s.193). Det er logisk nok, at viden om afvigelser fra grundteksten kan bibringe en større viden om værket i dets betydningsmæssige mangfoldighed(s.196).

At beskrive varianter er en stor opgave og det er da heller ikke noget MI har brugt tid på. Og så alligevel. For med de

rettelser de har lavet, har de jo i princippet skabt tusindvis af yderligere varianter. Dette i form af tilføjelse af ord og sætninger som stykoverskrifter i artiklerne, tusindvis af skjulte tilføjelser i artiklerne, ændret kommatering osv. Og da ændret tegnsætning kan være et kraftfuldt redskab, ja kan ændre betydningen af en sætning, vil det da ikke være rimeligt, at man havde dokumenteret dette, således at vi andre kan se hvad der ikke er fra Martinus hånd? Nå men alt det skal nok blive fjernet og så kan vi koncentrere os om de varianter, der er fra hans tid.

Hvis vi bliver i denne begrebsverden, da er tre af de mest kendte og vigtigste varianter i værket spørgsmålet om over- og underbevidsthed, mineraler/mineralier og OX. Det er ikke hensigten at tage stilling til disse ting i denne sammenhæng, men blot pege på, hvordan de bør håndteres i en udgivelse. Foruden at det er åbenlyst, at det nøje skal oplyses, hvor Martinus skrev hvad, så skal der selvfølgelig i kommenteringen, som vi vender tilbage til, være en faglig forklaring på, hvorfor man har gjort, som man har gjort og også en beskrivelse af divergerende holdninger.

Dette fordi: ” ..men da stederne netop har bragt den højeste sagkundskab i tvivl, ville det være rimeligt at udfolde dem i en diskuterende kommentar, så læseren fik mulighed for at tage stilling ” (s.373)Det er ikke udgiverens job at tage stilling til uoverensstemmelser i værket, men at viderefordre disse uoverensstemmelser således, at læseren på oplyst grundlag kan danne sit eget indtryk. Det behøver jo ikke være så indviklet, f.eks. er der på <http://www.martinus-webcenter.dk/0x.html> lagt forskellige indlæg om OX ud.

Værkets fysiske form

Et særligt område man berører indenfor editionsfilologi, er værkets fysiske form. Det er i sig selv et omfattende emne, her skal blot nævnes paginering eller sidenummerering(s.318). Dette fordi der også på dette punkt har været en del diskussioner angående Martinus værk. Det man gør i Kierkegaards værk er at markere i teksten, hvor der i den oprindelige udgave var sideskift. At man kommer ud i det problem skyldes, at det vil være vanskeligt at bevare teksten i sin fysiske form, medmindre man udgiver en faksimileudgave.

Hvis man ikke kan beholde den originale paginering, da er der et spørgsmål omkring bindestreger(s.81). I Livets Bog stk. 676 står der f.eks. ”Videns-tilstand”. Hvis denne bindestreg forekom ved slutningen af en tekst linje, hvordan ville man så håndtere dette? Hvis man i videnskabelig sammenhæng skal citere værket, må det selvfølgelig være med eventuelle oprindelige bindestreger, ikke med senere tilføjede. Dette kan man selvfølgelig have alle mulige meninger om vigtigheden af, men hvis det er muligt at bevare

den originale paginering, skal man selvfølgelig gøre det. Mon ikke det er muligt at følge den oprindelige paginering i de højvidenskabelige værker og så udelukkende bruge styknummereringen i pocket udgaver, elektroniske kindle udgaver og hvad der ellers måtte komme.

Manuskriptbeskrivelse

En del af beskrivelsen af et værks tilblivelseshistorie er beskrivelsen af manuskriptet. Hvor og hvornår er det skrevet, hvordan er dets sammenhæng med resten af værket, er det komplet og sammenhængende, hvilket papir er det skrevet på, med hvilken skrivemaskine og andre ting kan beskrives (s.330). Det sidste har jo været draget ind i diskussionerne om validiteten af de forskellige lidt afvigende manuskripter, der findes under forskellige betegnelser, men som i hvert fald store træk ligger til grund for den posthumane udgivelse Den Intellektualiserede Kristendom (2004)(herefter DIK)

Mht. manuskriptet, der ligger til grund for Livets Bog, kan vi se, at det er ret entydigt, hvad manuskriptet består af, at det er skrevet på maskine og at Martinus har anført sine rettelser med hånden. Anderledes er det som nævnt med de manuskripter, der bl.a. ligger til grund for DIK. Her er der da virkeligt noget at beskrive mht. manuskriptet. Specielt fordi, der findes flere udgaver af dette manuskript. Og selvfølgelig fordi Per Thorell har haft sin indflydelse på disse manuskripter.

Der er i indledningen af bogen en kort redegørelse for manuskriptet, der ligger til grund for bogen. Man kan ikke se, hvilken tidsmæssig eller anden sammenhæng der er mellem de enkelte tekstdele og den hovedtekst der udgør 2/3 af teksten. Man har ikke ønsket at offentliggøre de(t) manuskript(er), der ligger til grund for udgivelse. Det er selvfølgelig fra en videnskabelig synsvinkel særdeles uheldigt. Videnskab indebærer jo, at man fremlægger sine resultater og kilder åbent, så andre kan se baggrunden for, hvordan man er nået frem til sit resultat. Videnskab er en fælles forhåbentlig fremadskridende erfaringsdannelse og man vil i sit toppunkt kun være interesseret i at andre kan se og på den måde bidrage til udviklingen. Man kommer jo til at undre sig, når man kan læse, at Martinus skulle have skrevet følgende i DIK stk. 11:

”Bibelen består som bekendt af Det Gamle og Det Nye Testamente. Og disse to testamenter repræsenterer henholdsvis den gamle «hedenske» verdensimpuls og den kristne verdensimpuls, medens mine værker repræsenterer den nye verdensimpuls, der i progressiv forlængelse af og tilknytning til de to foregående verdensimpulser skal markere den evolutionære retning for de kommende årtusinders mennesker på denne vor klode og gøre det muligt for dem at samvirke retningsbevidst med den enorme kosmiske viljestyring, som denne verdensimpuls udgør.”

Martinus har i hvert fald aldrig tidligere talt om progressiv forlængelse, evolutionære retning og at samvirke retningsbevidst. Enten er det ikke Martinus, der har skrevet dette eller også er han begyndt at formulere sig mere akademisk på sine gamle dage. At det så er en integreret del af Per Thorell's begrebsapparat, idet han i mange artikler bruger begreberne evolutionære og progressiv, gør det simpelthen endnu mere nødvendigt, at kilden til dette bliver offentliggjort.

Men problemerne med denne udgivelse stopper ikke her, idet man skriver om sin håndtering af denne bog DIK(forord) : "...tilføjelse af manglende stykoverskrifter..." Og så er vi selvfølgelig, som nævnt, helt ude over, hvad der kan kaldes videnskabeligt. For en udgiver mangler et værk ikke noget. Et værk er, som værket er. Hvis man går ud over denne grænse, da er man ikke blot udgiver, men medforfatter. Man har som udgiver ingen ret til at postulere, at der skulle mangle noget, hvilket selvfølgelig kun er et argument for, at man kan tilføje noget man selv mener bør være der. Men så afspejler udgivelse ikke mere kun forfatterens intention, men MI's. Hvis man mener, at noget ikke er som det skal være, er man i øvrigt velkommen til at udgive sin egen bog eller artikel om det.

Disse problemstillinger har forhåbentligt belyst, hvor vigtigt det er, at manuskripterne er tilgængelige og beskrevet.

Kommentering

Kommenteringen er et ledsage fænomen til teksten og dens opgave er at tilvejebringe den viden, der kan bringe læseren i bedre stand til at forstå teksten og som forsøger at sikre mod, at læseren misforstår værket.(s.383)

Man skelner mellem generelle kommentarer og punkt-kommentarer. Den generelle kommentar består ofte af en indledning og et efterskrift.(s.374) I de generelle kommentarer kan man også beskrive mere gennemgående problemstillinger, som f.eks. spørgsmålet om mineraler/mineralier og underbevidsthed/overbevidsthed.

Punktkommentarerne følger teksten linje for linje og forekommer i følgende typer:

- **Verbalkommentarer.** Kommentarer der søger at kompensere for den sproglige udvikling. Disse kommentarer identificerer ord, der er blevet forældede og ikke længere er i brug. Ligeledes identificeres fremmedord, ordspog der for nutiden er svære at forstå og ord der på forfatterens levetid måske havde to betydninger. Meget vigtigt er ord, der har ændret betydning, idet læseren her tror han ved, hvad ordet betyder, selvom han rent faktisk ikke gør det (s.393-94). Vi havde tidligere et eksempel på ordet fantastisk, der betød noget andet i 1934. Et andet eksempel kunne være Livets Bog 7 stk. 2658,25: " " Kun Selvoplevelse af Væsenernes udløste fejlagtige

Aarsagers pinlige eller smertefulde Virkninger kan være det primære i Menneskets Forvandling fra dyr til menneske. " Her betyder pinlige smertefulde eller pinefulde og har altså en anden betydning end i dag.

- **Realkommentarer** tilsigter at give læseren den viden om eksterne virkelighedsforhold i bred forstand, som tilegnelse af værket kræver. Det drejer sig om historiske, geografiske, mytologiske, religiøse forhold osv.(s.396) I fremtiden er det ikke sikkert, at læseren er klar over, hvad en statsmagt var på Martinus tid eller hvad han refererer til, når han taler om verdenskrigen.
- **Intertekstuelle kommentarer.** Denne form for kommentarer udpeger forfatterens brug af litterært arvegods. Man påtager sig at udpege og verificere citater(s.399). Der er jo det særlige ved Martinus, at selvom han i høj grad citerer Biblen, så mener vi jo, at han snarere forklarer Biblens udsagn, end at Biblen er en forudsætning for Martinus åndsvidenskab. At de to første testamenter så er en forudsætning for det Tredie Testamente, er så en anden ting. Men man skal selvfølgelig beskrive, hvilken Bibel udgave Martinus citerer fra.

Man kan sige, at kommenteringen er et forsøg på at bringe værket frem til den moderne tid, samtidig med at man ikke ændrer i forfatterens værk.

Kommenteringen er i virkeligheden en næsten uundværlig del af udgivelsen af et værk, da den bibringer følgende:

- Den bringer forståelsen af værket op til nutiden, samtidig med at den ikke ændrer i grundteksten eller forfatterens værk
- Når Martinus har sagt, at man må lære sig gammel-dansk, hvis man ikke forstår værket, hvilken bedre hjælp ville man kunne få til det end kommenteringen i en kritisk-historisk udgave?
- Kommenteringen er en gave til oversættere, idet den bringer alle ord op til nutidig betydning og gør oversætteren opmærksom på betydningen af begreber, historiske facts osv.
- Hvis værket en dag har brug for at blive moderniseret i betydningen ny oversættelse (dvs. både ændret retskrivning og oversættelse af indholdet), hvilken anden kvalificeret udgave ville det kunne bygge på end kommenteringen i en historisk-kritisk udgave?

Det kunne være relevant at dvæle lidt ved tekstmodernisering. Noget af det genudgivelsen af Kierkegaards værk er blevet kritiseret for, er jo netop, at man ikke er gået skridtet videre efter, man har lavet den højvidenskabelige udgave. Netop den højvidenskabelige udgave er det optimale grundlag at lave en rigtig moderniseret udgave (indhold+form) på. Yderligere er de mennesker, der har lavet den højvidenskabelige udgave de absolut bedst egnede til at lave en rigtig moderniseret udgave.

Argumentet er selvfølgelig, at mange har svært ved at læse Kierkegaard i den originale udgave.

Det sidste må i det hele taget være forudsætningen for at lave en tekstmoderniseret udgave. Altså at det ikke ved den hjælp kommenteringen kan yde, bliver muligt for folk at læse Martinus.

Men så må man spørge sig selv om det er rimeligt indenfor grænserne af formålsparagraffen, der jo siger, at man skal: ”...bevare Martinus’ samlede værker uændrede, som de foreligger fra hans side”? Nu kan man nok ikke argumentere for at en sådan tekstmoderniseret udgave er uændret, men man kan sidestille den med en oversættelse til andre sprog, da det nærmest er en oversættelse til nydansk. Hvis det samtidig blev tydeligt markeret på bogens forside, da kan jeg ikke se det skulle komme i karambolage med formålsparagraffen

Afsluttende kan det siges, at reelt er kommenteringen ret omfattende og f.eks. i Kierkegaards værk er hvert bind forsynet med et binds kommentarer.

Faksimileudgaver

Faksimileudgaven er et fotografisk genoptryk af en tidligere udgave(s.66) og er selvfølgelig relevant at diskutere, idet 4Kløveret jo har udgivet førsteudgaven i en faksimileudgave.

Den store fordel ved en sådan udgivelse er, at alt står, som da udgaven blev trykt og man er således sikker på, at intet er ændret. Det er jo et aspekt mange af os værdsætter.

Problemet med faksimileudgaven er, at hvis man er tro mod konceptet, da vil de fejl der er i en tekst blive stående og specielt for betydningsbærende fejl er det selvfølgelig et kritikpunkt.

Personligt så jeg helst, at man på nuværende tidspunkt udgav faksimileudgaven og så medgav en liste med forklaringer på de betydningsbærende fejl. Der er i øvrigt ca. to betydningsbærende pr. Bind i Livets Bog (her ser vi bort fra dem, der fejlagtigt er blevet rettet).

Værkets form må også ses i et kredsløb

Centralt i Martinus analyser er, at han ser alting i en udvikling og beskriver udviklingstrapper, udviklingsstiger, kredsløb osv. Det er også en pointe, at hvis man kun ser på et fænomen i et meget afgrænset perspektiv, da kan resultatet af denne analyse være meget anderledes, end hvis man medtager et større perspektiv.

Om den sproglige udvikling siger Martinus i stk. 726 : ”Det menneskelige Sprog staar ikke stille, men er ligesom alle andre Ting underkastet Udviklingens eller Forvandlingens lov. Det er underkastet ”Skik og Brug” og ”Mode”. Men at der er et umoderne Hylster omkring et Guldsmykke forringer jo ikke selve Smykkets reelle værdi. At der er en forældet Termologi omkring det evige Lys kan ikke borteliminere den Strålekraft, det allerede har faaet i Millioner af Hjerter og Sindelag.”

Nu var det blot interessant at citere, hvad Martinus siger om sprogets udvikling, der jo er den vigtigste variable over tid i genudgivelsen af værket. Derfor er det selvfølgelig nødvendigt at tage højde for de udfordringer, værket vil møde som følge af den sproglige, men selvfølgelig også teknologiske udvikling.

Værket vil jo i hvert fald være meget vigtigt de næste 3000 år, frem til år 5050. Der vil i denne periode komme en verdensstat og sandsynligvis bliver det fælles sprog esperanto. Men under alle omstændigheder er man nødt til at have en strategi for, hvordan man vil håndtere værket i relation til den sproglige udvikling.

Det er forhåbentlig let at se, at en historisk-kritisk udgave er som skabt til at møde denne udfordring.

Hvad sker der så, hvis vi kun ændrer retskrivning? Mht. ændring af retskrivning forbinder de fleste det med en retskrivningsreform som f.eks. i 1948. Men reelt kommer der løbende nye retskrivningsordbøger med mindre opdateringer af retskrivningen. Da MI følger disse, er der selvfølgelig ikke blot tale om, at man blot opdatere værket til 1948 retskrivningen, som var den Martinus brugte til dele af værket. Man følger den sidste retskrivningsordbog og har således sat moderniseringen med kurs mod det uendelige.

Med den strategi, da vil man i år 5050 have et værk, der har ændret retskrivning et utal af gange og fremtræder helt moderne med en form, der svarer til det rigtige menneskerige og ord, udtryksmåder osv., der har betydning fra dommedagsepoken i dyreriget. Det vil sandsynligvis være en bastard af et værk.

Talentkernerne for den indre sammenhæng i værket vil her være beskadiget og det vil primært påvirke intelligens og intuitionsenergien i værket.

Som årene går, vil der være behov for større og større indgreb i værket og man kommer til at stå overfor flere uløselige problematikker fordi: ”Trods den editionsvidenskabelige kritik, der kan sammenfattes i den påstand, at det ikke er muligt at finde videnskabeligt holdbare regler for moderniseringen.”(s.56).

Hvordan skal en kritisk-historisk udgave gribes an?

Det er selvfølgelig sin sag at udgive hele Martinus værk efter principperne i en historisk-kritisk udgave. Måske er værket for ungt og i hvert fald er det en stor økonomisk omkostning at gøre det.

Men derfor kan man godt sætte retningen for værket og allerede nu forsøge at planlægge, hvordan man vil tackle de udfordringer værket vil møde de næste 3000 år. Man kan godt vælge en grundtekst og rette fejl. Det sidste er MI i princippet i gang med i form af rettelseslister. Og derudover kan det ikke være det store problem at beskrive væsentlige varianter og i hvert fald starte en internet baseret kommentering. Væsentlige varianter er som nævnt i første omgang mineraler/mineralier, og diskussionen om

overbevidsthed og underbevidsthed. En kommentering af disse problemstillinger der belyser forskellige faglige input, vil være velkomment. I øvrigt kan det tilføjes, at kommentering bliver relevant i det omfang, der er en kommunikativ afstand at overvinde (s.386).

Afsluttende bemærkninger

En videnskabelig udgivelse har således mange ting, den ønsker at belyse i et værk. Det er et stort og omfattende arbejde, ja det kan måske, som al anden videnskab, virke ekstremt. **Men læg mærke til at på trods af alle disse tiltag, da rør man ikke forfatterens tekst. Den bliver udgivet i sin originale og autentiske form.** Det er forfatterens intention, der uhindret skal komme til udtryk, ikke udgiverens. På den måde er det i Martinus værk også hævet over enhver tvivl, at man med denne tilgang, overholder den af Martinus formulerede formålsparagraf. Undtagelse er at man ændre åbenlyse trykfejl, men det gør man kun, fordi man ikke mener, at fejlene afspejler forfatterens intention. Denne tilgang passer fint med det Martinus har sagt, nemlig at åbenlyse trykfejl kan rettes. Men i øvrigt er man velkommen til at mene og skrive alt muligt om dette værk, men man skal ikke ændre et komma i det originale værk og hvorfor er det ikke logisk for alle?

Så er det ikke logisk, at når 20 mennesker (eller hvor mange der har siddet i rådet og sproggruppen) udgiver værket i en udgave, der ikke lever op til gængse videnskabelige principper, da vil der opstå åbenlyse uoverensstemmelser indenfor sagen. Man kan jo ikke henvise til nogen videnskabelig eller sprogvidenskabelig retning, der mener det samme som en selv, for den findes ikke. Man udtaler sig på hjemmesiden med korte tilkendegivelser af sit facit, som f.eks.: ”Indføring af ny retskrivning ændrer ikke tekstens mening.” eller ”Grundlaget for genudgivelser er den seneste udgave fra Martinus’ tid.”. Men kun at beskrive sit facit er jo en dogmatisk tilgang og hvis vi skal tale om videnskab er man nødt til at beskrive de logiske tankerækker, der har ført til et facit, så andre kan tænke det efter. Og det bliver helt besynderligt, når man tænker på, at Martinus’ opgave netop var at beskrive verdensaltet, ikke i facitter men i logisk sammenhængende tankerækker.

Nu vil nogle måske indvende, at alt dette er for akademisk og kun for forskere. Sådan er det i nogen udstrækning i dag, men Martinus omtaler os jo som åndsforskere. Udviklingen vil jo betinge, at vi alle bliver forskere i livets store spørgsmål og derfor selvfølgelig skal have en højvidenskabelig udgave af værket til rådighed. For at undgå misforståelser, så vil den udgave man læser i, når vi taler om en højvidenskabelig udgave, jo være som en almindeligt original bog af Martinus. Derudover vil der være et hjælpeapparat enten som et ekstra bind eller på internettet.

Midt i al det akademisk videnskabelige kunne vi prøve at betragte situationen med et andet sansesæt. Debbie Christiansen er clairvoyant og har udover sin interessante beskrivelse af Martinus’ åbningsforedrag på Klint i 1980, på Facebook beskrevet auraen på de moderniserede og originale udgaver: ”Auraen er klar Kristus blå rosa og violet ved originalen og svagt blå der hvor der er rettet. Det betyder at Kristus energierne kommer bedre igennem i originalen. Kristus energierne er jo det samme som alkærlighedsenergiene.”

Det ser således ud til at kristusenergiene kommer bedre igennem i originalen, det er på en måde også det, der er hele pointen med at udgive et værk i en kritisk-historisk udgave, det er forfatterens intention der 100% skal komme til udtryk. Hvis forfatteren er bæreren af kristus-energien, da skal udgivelsen af dette værk bane vejen for kristusenergien.

Det skal opsummeres, at Martinus værk (alt materiale inkl. breve) bør udgives i en kritisk-historisk udgave fordi:

- Værket i så fald fortsat fremstår som efterladt af Martinus uden de fejl, der ikke var hans intention.
- Betydningen af ord der har ændret mening, vendinger der har ændret sig, historiske facts, betydningen af begreber vil være opdateret i kommenteringen.
- Der vil således være et hjælpeapparat, der vil gøre det muligt for læseren at læse gammeldansk og gøre det muligt for kommende generationer at læse bøgerne.
- Det vil være det mest kvalificerede bud på en oversættelse og vil give alle oversættere et standardiseret udgangspunkt. Ligeledes vil det være det kvalificerede udgangspunkt for alle andre udgivelser.
- Man kan således gå fra en historisk-kritisk udgave til en moderniseret, til en tekstmoderniseret eller hvilken udgave man måtte ønske. Der er således på forhånd ikke lagt nogle begrænsninger i denne udgivelsespraksis og man har sikret sig, at udgangspunktet for andre udgivelser er det optimale. Det modsatte er jo tilfældet med Martinus Instituts nuværende udgivelser, i det man jo her aldrig vil kunne gå til en videnskabelig udgivelse, da det videnskabelige arbejde slet ikke er lavet og det udgangspunkt man tilbyder, er allerede en ændret udgave.

Litteratur: Kondrup, Johnny : Editionsfilologi, Museum Tusculanums Forlag 2011.

Larsen, Søren Ingemann : Teksterne skal bevares uændrede, som de foreligger fra Martinus side, DNV3/2005.

Martinus : LIVETS BOG FØRSTE, TREDIE, FEMTE og SYVENDE Bind, Valdemar Pedersens Bogtrykkeri, København.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Mange valgmuligheder!

Der findes ca. 170 trossamfund i Danmark med fradragsret for medlemmerne. En gang søgte også Martinus-sagen om at blive anerkendt som trossamfund, men fik afslag, her er jo heller ingen medlemmer.

Som anerkendt trossamfund må man prædike hvad som helst, eneste krav er at landets love overholdes. Prædikanter fra andre lande får uden videre opholdstilladelse i Danmark.

Den seneste religion, der har søgt om anerkendelse, kalder deres "Gud" "Det flyvende spagettimonster". Så har man da påvist, hvor tåbeligt det er, at staten overhovedet har lovbestemmelser om religiøse anliggender og f.eks. giver ret til at trække sit kontingent fra i skat.

Næstekærlighed som kriminalitet.

De danskere, der forbarmede sig over de trætte flygtninge, der gik på vejene, og gav dem et lift, trækkes nu i retten og gives bødestraf for

"menneskesmugling". Så langt væk fra kristendommens budskab om næstekærlighed er vi altså kommet.

Når vi er ved at fortvivle over, hvordan udviklingen i Europa går imod stadig større fjendtlighed imod mennesker, som flygter fra krig og nød, er det godt at minde os selv om, at meningen er, at vi just nu skal opleve mørkets kulmination. De sidste tiders trængsel og elendighed er endda forudsagt i den gamle Bibel (Mattæus 24.kap), hvor der står at lovløsheden vil tage overhånd og kærligheden blive kold hos de fleste.

I mine yngre dage, hvor jeg foretrak ordet solidaritet frem for næstekærlighed, gik jeg med geist og energi ind i at støtte den dengang nye polske solidaritetsbevægelse. Der var ikke grænser for, hvor solidariske vi var med det stakkels polske folk. I dag hvor Polen lever højt på EU's økonomiske gaveregn har de glemt alt om, hvad solidaritet er, når det gælder flygtninge.

Hjernens frie vilje

Videnskabelige forskere bliver ved med at diske op med den påstand, at hjernen har taget vore beslutninger før, vi selv gør det. Derfor sætter de spørgsmålstegn ved, om vi overhovedet har en fri vilje. Men hvorfor spørger de ikke sig selv om, hvem den person er, som hjernen beslutter for?

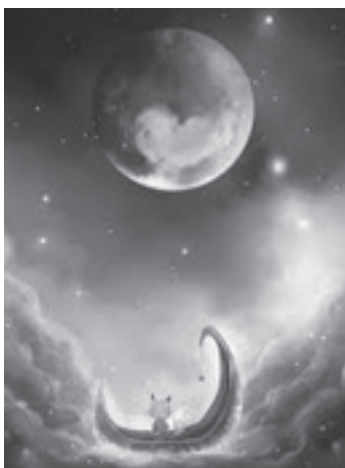

Mink

Der er udbrudt sygdom i de mink, som avlerne har i store bur, med store økonomiske tab til følge. Mon ikke, vi er mange der tænker – ja, selvfølgelig, for sådan kan man ikke behandle vore medskabninger uden, det får konsekvenser på et eller andet tidspunkt.

Ny planet

Ved at regne på de andre planeters bevægelser, mener man at kunne påvise eksistensen af en hidtil ukendt planet udenfor Plutos bane. Man mener den er ca. 10 gange større end Jorden, men mindre end Neptun. Det har været et problem at finde den, fordi den udelukkende består af gas og har svært ved at reflektere lys.

Som Russell har fortalt, dør en planet ved dens langsomme omdannelse til gas og bliver senere til ren stråleformig energi, som indgår i det store kosmiske energihav. Man mener i øvrigt nu at have fundet de ”tyngdebølger”, som Einstein havde regnet sig frem til måtte være

der. Man mener de fremkommer ved at to sorte huller tiltrækker hinanden. Om man kalder det den ene slags bølger eller den anden slags, så opstår energierne af levende væseners ønsker og begær – og såkaldte ”sorte huller” er vel også en slags levende væsener, her med en don Juans stærke tiltrækningskraft!

Fortsat korsfæstelse

Martinus skriver i LB III stk. 870: ”Hvis man fornægter reinkarnationen, så er man med til at fortsætte verdensgenløserens korsfæstelse den dag i dag.”

Så vi må konstatere, at den kristne kirke, der forbyder præsten fra Vig at fortælle om reinkarnationen, fortsætter korsfæstelsen af Jesus.

Martinus’ hellige bøger.

Da Martinusinstituttet med retssagen ville opnå at beslaglægge og destruere de 1. udgaver af Livets Bog, som det såkaldte firkløver havde udgivet, og som man påstod var ”ulovlige”, kunne jeg ikke forestille mig, de kunne finde på at brænde Martinus’ hellige bøger.

Men da nogen i Instituttets affaldscontainer fandt en stak ubrugte og urettede udgaver af Livets Bog, blev jeg klar over, at de såmænd godt kunne finde på at brænde hellige bøger. Men ok – for dem er de jo ikke hellige, som de fastholdt i byretten.

Pave Frans har udtalt:

”Penge er blevet til en kultgenstand og økonomien til et diktatur, der er uden ansigt, og som ikke har noget virkeligt menneskeligt formål. Den verdensomspændende krise, som har grebet finansverdenen og økonomien, er et tydeligt bevis på den ubalance, der hersker på disse områder, og frem for alt på, at der her alvorligt savnes retningslinjer fra et menneskesyn. Mennesket reduceres til et enkelt af sine behov, nemlig at forbruge.”

Ved anden anledning udtalte han:

”Europa har mistet orienteringen og er blevet et gammelt og hærget gidsel for en ensrettet økonomisk tankegang, som underminerer demokratiet, mens menneskerettigheder fortrænges af individualistisk narcissisme.”

Martinus sagde:

[...] Sagens struktur, dens evne til at bestå osv., det ligger i Guds hånd, det behøver vi ikke være bange for. Men det er rigtigt, at vi er med til at støtte, der hvor vi kan se, at der er noget, der er galt. Vi er med til at rette op det, der er forkert. Og der er ikke noget galt i, at man fortæller det, at man siger det. Der er noget galt i det, når man gør det til ondskab, når man gør det til bagtalelse. Det skal man ikke gøre. [...]

(Fra Martinus’ indledningsforedrag til den nye Klintsæson 1964- Det himmelske lys.)

Mageløs redegørelse

Af Jes Arbov

Det er en mageløs redegørelse, som det kære råd er kommet med. Mens vi andre må leve i en verden, der er underlagt naturlovene, lever rådet i en ganske anden verden, hvor naturlovene, som vi kender dem, ikke gælder.

Mens vi andre til dagligt må affinde os med, at ændringer ændrer, og at en ændret tekst ikke er identisk med den uændrede tekst, forsikrer rådet os klart og uimisforståeligt om, at deres ændringer intet ændrer.

Rådet forklarer omhyggeligt, hvordan det gennem omfattende og systematiske ændringer - helt ud i den af Martinus suverænt valgte titel - til punkt og prikke opfylder deres pligt og mission, og at de netop gennem de massive ændringer sikrer, at alt forbliver uændret, som det var, og nøjagtigt som Martinus ønskede det.

Dermed viser rådet overbevisende - hvis nogen skulle være i tvivl - at det har forladt verden, som vi kender den, og har indrettet sig i en verden, der fungerer efter andre love, og hvor fysiske fænomener - som for eksempel tekster - kan forandres på samme tid, som de stadig uforandret forbliver de samme, som de var inden ændringen.

Det ejendommelige er nu, at rådet slet ikke anerkender, at der findes mennesker med interesse for Martinus' åndsvidenskab, som ser anderledes på det og samtidig en legitim ret til at forblive og leve deres liv inden for rammerne af den tilværelse, som de fleste kender og er fortrolige med. Når disse mennesker nemlig henvender sig til rådet og fortæl-

ler, at rådets ændrede tekster for dem at se er umiskendeligt forskellige fra de originale, uændrede tekster, og at det uundgåeligt påvirker læsningen og forståelsen af værket, afviser rådet blankt dette og forsikrer om, at det ikke er sandt.

Går man nu videre og spørger rådet, hvordan rådet kan være sikker på, at den ændrede tekst er identisk med den uændrede, svarer rådet, at det er let at forstå, fordi det hviler på det uigendrivelige faktum, at rådet for sit eget vedkommende er ude af stand til at se, at forskellen skulle have nogen som helst betydning for tilegnelsen og forståelsen. Videre forklarer rådet, at de mennesker, der oplever det anderledes, tager fejl. Dette er, overordnet set, det helt gennemgående *ræsonnement* i Rådets redegørelse.

Det er klart, at en sådan logik kan virke fremmedartet for mange mennesker, der ikke har særlige forudsætninger eller som ikke på forhånd har underlagt sig rådets synspunkt. Rådet er tilsyneladende også - omend ubevidst - på det rene med, at deres *ræsonnement* trodser almen logik, for i redegørelsen har det taget konsekvensen af dette ved at overbevise læseren gennem suggestive gentagelser af det samme uintellektuelle mantra, om at man udmærket kan ændre formen af et litterært eller filosofisk værk, uden at det påvirker indholdet. Ved at repetere dette om og om igen appellerer rådet til, at læseren forlader sin egen verden og tager ophold i rådets særverden.

Søren Kierkegaard talte for mere end 150 år siden om troens spring ind i det absurde. Det er ikke til at vide det, men det er dog næppe Kierkegaard, der har inspireret rådet, når det i den aktuelle redegørelse beroligende forsikrer, at deres spring ind i det absurde er lige efter bogen, og helt som Martinus ønskede det.

PENGENE ELLER LIVET

Denne artikel er en kort introduktion til en længere artikel som indeholder en del usædvanlige påstande. Artiklen må derfor læses på nettet i sin helhed.

Det Tredie Testamente lover en fremtid i fred og retfærdighed. En fremtid som allerede ville være en realitet her og nu, hvis ikke det var for menneskers løgne, magt- og hævnbegær. Uden disse tendenser vil man naturligvis kunne finde sammen og løse alle misforståelser.

I bogen Den intellektualiserede kristendom skriver Martinus: "Ekspert i det gode kan væsenerne umuligt blive uden først at måtte være ekspert i det onde." Vi ser vejen ud af denne tilstand symboliseret med symbolet på forsiden af Det Tredie Testamente. Vi ser tilgivelsens mirakuløse effekt og alle kriges ophør. Indtil da skal vi altså igennem mange uharmoniske tilstande. De mange konflikter verden over, beviser at vi ikke kan anvende vores store viden på den rigtige måde. Det er mere populært at tjene penge på sin næste end at tjene sin næste. Jeg vil vise hvorledes pengekrigen og den rigtige krig er to sider af samme sag. Det ene følger af det andet.

Den nordiske model

Der er i dag tegn på at "pengemagten" har vundet sin tvekamp

med demokratiet. Den nyliberalistiske politik som har præget den vestlige verden i årtier har ledt til store ophobninger af magt og kapital for nogle mennesker og ufrihed for andre. "De frie markeds kræfter" var friheden for de stærkeste rovdyr, altså mennesker, stater og firmaer, til at gøre som de ville i konkurrencen med de svagere mennesker og fattigere lande. Den nyliberale bølge gik sejrende over verden med den mærkelige påstand om, at lavere skat leder til størst mulig udvikling. Det var som om der ikke er noget alternativ.

Men der var et alternativ. Sverige og Danmark, med verdens højeste skatteprocenter, oplevede en vækst, der for samfundet som helhed overgik andre lande. Den ene sociale reform afløste den anden og udviklede vores samfund frem til den moderne velfærdsstat. Man lykkedes bedre end andre steder at balancere hensynet til individet og hensynet til det fælles. Frihed og solidaritet så at sige. Den karismatiske svensk statsminister, Oluf Palme udtrykte det på denne måde: "Ett fritt samhälle byggt på frivillig samverkan mellan självständiga och fria medborgare". I Sverige lykkedes man til ex at indføre flere regler til beskyttelse af arbejdere end noget andet land i verden uden at det hæmmede produktionen. Arbejdsgivere og lønmodtagere samarbejdede til helhedens bedste.

Men i 2012 kunne vi læse en helt anden historie. Svenske Vällingby kom på forsiderne med nyheden om byens privatiserede alderdomshjem hvor de ældre blev låst inde om natten for at spare personale. Samme år som moderfirmaets to chefer tog kr. 900 mio kr ud i løn. Nyheden sendte chokbølger gennem det svenske samfund. Vällingby var tidligere mest kendt for statsministeren lille rækkehus, hvor han og familien boede som alle andre med sit navn i telefonbøgerne og åbent for spontane besøg. Det svenske "folkhem" havde gjort en helvending. Samfundet, der blev kendt for at bygge en mio. boliger på få år er i dag præget af boligmangel. Kun den velhavende del af befolkningen kan regne med eget tag over hovedet og "løn-andelen" (den andel arbejderen får i løn af det producerede) er tilbage på samme niveau som for 100 år siden, altså inden fagbevægelsens store sejre.

Den svenske helvending betød også at Sverige, som sidste land i Europa, fjernede begrænsninger for handel med værdipapirer. Den gigantiske lånefest, der fulgte gjorde i praktikken Riksdagen underlagt markedets vilkår. Som det sidste land i Europa. Norden, der engang var fortalere for fred og frihed verden over, er i dag makker med verdens største militærmagt, i sine angrebskrige i Mellemøsten, Centralasien og Afrika. Krige med strømme af flygtninge i sit kølvand. Hvordan gik det til? Hvorfor greb man ikke den enestående chance som opstod da den russiske leder Gorbatsjov i 1985 introducerede "Glasnost" politik og indvilligede i at afvikle de russiske atomarsenaler?

Det var ikke viljen der manglede. Oluf Palme, der også var en stærk drivkraft for international nedrustning udtalte: "Ni är egentligen den första generation, som inte till något pris får mislyckas. Ty, ett kärnvapenkrig kommer utplåna allt mänskligt." Og foråret 1986 var der planlagt et møde mellem Palme og Gorbatsjov. En hidtil uset mulighed havde vist sig. Men inden da blev Palme myrdet på åben gade.

Historiens største propagandanummer

Der er grund til at analysere dette ubehagelige emne. Ingen sunde og raske mennesker er tilhængere af krig. Men hvorfor er vores tid så alligevel præget af "krige og rygter om krig"? Det er takket være massiv propaganda. Det er der ikke mange der ved, og det er netop derfor den er så farlig. Dagens situation er et planlagt scenario. Det er ikke som påstået en reaktion på terror. Vi er offer for propaganda.

På Youtube kan man se den tidligere Natogeneral Wesley Clark citere en samtale han havde med andre generaler 10 dage efter 11 Sept. 2001. Det fremgår tydeligt, at amerikanerne fra starten planlagde intervention i ikke bare Irak, men også Syrien, Libanon, Libyen, Somalia, Sudan og Iran. (Se link til video i artiklen på nettet)

Den tidligere chef for danske Forsvarets Efterretnings tjeneste FET Stephan Egede Glahn gør sig i en anden video på youtube til talsmand for påstanden, at begivenhederne den 11 sept 2001 må være sat i scene af en gruppe mennesker omkring den amerikanske præsident Bush. Formålet med denne "false flag operation" skulle være at legitimere krig. Stephan Egede var Danmarks højest uddannede soldat inden han blev chef for FET og sidenhen præst.

Lad os se nærmere på dette. På internet kan alle google sig frem til "Project for the New American Century" (PNAC) som blev skabt 1997 med det udtalte formål at nedtegne principper for fortsat Amerikansk verdensdominans. Og PNAC-dokument forudsiger faktisk præcist hvad der sidenhen skete da 10 af de 25 medunderskrivere, blev centrale figurer i George W Bushs administration. Det var den regering som sendte verden i "krig mod terror" med henvisning til terroraktionen den 11 sept. 2001. I PNAC-dokumentet fremgår tydeligt, at denne krig var ønsket og planlagt længe inden. Vi kan læse om "behovet for regimeskifte i Irak" og derefter om behovet for forstærkning af det amerikanske militær. Man studser en stund. Der står ordret at opbygningen af militæret, er en lang proces medmindre en katastrofe "ligt Pearl Harbour" finder sted.

Der går således en klar linje fra PNAC via det mærkelige valg år 2000 hvor Bush for enhver pris skulle vinde selvom Al Gore fik ½ mio. flere stemmer og frem til historiens største terrorhandling kort efter. Bush sammenlignede fra starten det skete med Pearl Harbour, altså med en krig mellem nationer, og virkeliggjorte målene i PNAC. Militærgifterne fik lov at eksplodere og de vigtigste tillæg til konstitutionen blev sat ud af kraft vha. love som "Patriot Act" med mere. USA's uafhængige anklager var afskaffet kort forinden og ingen kunne således forhindre processen.

En tysk forskningsminister samler trådene

Den der vil have et samlet overblik over begivenhederne den 11 sept. bør læse den tidligere tyske forskningsminister Andreas von Bülow bog "Die CIA und der 11. September" som totalt falsificerer de officielle påstande omkring terroraktionen. Det kan til ex nævnes, at brand aldrig **før eller siden har været årsag til at en skyskraber falder sammen, således som man altså påstår, at det her sker 3 gange på samme dag. 2000 arkitekter og ingeniører er enige med Andreas, hvilket alle kan forvisse sig om på www.ae911truth.org** Der må istedet være tale om kontrollerede eksplosioner indefra. Hvordan ellers forklare at bygning nr. 7 i WTC komplekset, det var det højhus på 47 etager som ikke blev ramt, styrtede sammen på 6,5 sek flere timer efter de andre to tårne. En blykugle i frit fald i vakuum falder fra denne højde på 5,96 sek. Der er ugler i mosen.

Terrorens konge

Ja, "terrorens konge" som Nostradamus betegnede det, er virkeligt kommet "ned fra himlen". Fra d. 11 sept. har det været frit at overvåge, kidnappe og fængsle mennesker verden over på ubestemt tid eller torture dem i hemmelige fængsler. Man henretter mennesker på åben gade fra data-skærme på den anden side af kloden uden rettergang, eller sikker viden om hvem det egentligt er man henretter, som vi så det bryllupsselskabet i Yemen.

Martinus siger, at "Dommedagen" er over verden. Valget mellem hvad vi tror er sandt og hvad der er falsk. En stor omvæltning er i gang og skaber splittelse ned gennem familier, nationer og samfund. Modgiften er kosmisk livssyn.

OBS - OBS læs videre på bladets hjemmeside:
nyimpuls.dk/filer/soeren-jensen-pengene-eller-livet.docx

The Third Testament and Martinus Spiritual Science in London

v/Jan Langekær

Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab og hans kosmiske symboler udstilles for første gang i England

fra den 29. april til den 2. maj 2016 på Mind-BodySpirit Wellbeing Festival i Olympia, National Hall i London.

Arrangøren er LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab i samarbejde med The Third Testament Foundation Copenhagen.

På standen vil stå Hellebeth Hansen, Jan Langekær, Chris Daimo og Pia Daimo.

Formålet med udstillingen er at oplyse- og informere om eksistensen af The Third Testament og at lægge grundlaget for at danne nye studiegrupper i London og de engelsktalende lande, samt at skabe interesse for åndsvidenskaben ude i verden.

Når udstillingen nærmer sig kan du læse mere om denne på www.livetsskole.info og på en helt ny engelsk hjemmeside som for øjeblikket er under dannelse om The Third Testament by Martinus.

Sommerkursus 2016

Lørdag 25/6 - fredag 1/7

Martinus Åndsvidenskab

Kragssbjerggaard Odense

Arrangør Livets Skole

Mere information:

www.livetsskole.info, Facebook

www.det-tredie-testamente.dk

evt. Jan Langekær tlf. 2015 7811

".....Derfor undskyld mig, når jeg chokerer jer, men jeg må sige det til jer, der findes et Gammelt Testamente og der findes et Nyt Testamente; imidlertid vil der også gives et Tredie Testamente. Det er under forberedelse. Det skal ikke betyde at begge de første ikke indeholdt nogle sandheder, dog disse talte til menneskene til hver sin Epoke i hvilken de blev skrevet. I dag har tiderne imidlertid ændret sig, vi har behov for et Tredie Testamente, og jeg kan forsikre jer at det vil komme. Det vil ikke modsige de to forudgående, derimod vil det give nye forklaringer og fremstille tingene på den rigtige måde...

...I dag, hvor tiderne igen er så meget anderledes og menneskene igen har nye behov og ønsker, forbereder Kristus, som våger over menneskehedens udvikling, igen et nyt Testamente.

Hvordan og af hvem det vil blive skrevet, behøves jeg ikke at sige jer, men det vil blive således. Kirken vil naturligvis ikke kunne acceptere det, idet de forbyder menneskene selv at føje noget til, præcis ligesom Det Gamle Testamente forbød Jesus at blande sig i Guds anliggender. Men ligegyldigt om kirken vil acceptere det eller ej, mine ord vil realisere sig".

***Mester Omraam Mikhaël Aïvahnov (1900-1986)
Bulgarsk/Fransk vismand, filosof og pædagog i sin bog
"Julen og Påsken"***

Fest for
Martinus kosmiske indvielse

Lørdag den 19. marts 2016, kl. 13 - ca. kl. 17:30
(dørene åbnes kl. 12:15)

Kulturhuset Kilden, festsalen
Nygårds Plads 31
Brøndbyøster, 2605 Brøndby

Tema:
Det Tredie Testamente

Foredrag af Rolf Elving, Jan Langekær m.fl....
om Martinus epokegørende åndsvidenskabelige værk,
Det Tredie Testamente og Martinus kosmiske indvielse.

Få senere et udførligt program

Fri adgang – gratis entré

Tilmelding til Jan Langekær er nødvendig

Kl. 18:30 Efterfølgende vegetar/veganer buffet, 120,- kr.

Tilmelding til buffet også nødvendig til Jan Langekær

Tel: 2015 7811 eller jan@langekaer.dk

LIVETS SKOLE

i Martinus åndsvidenskab

Facebook: LIVETS SKOLE i åndsvidenskab www.livetsskole.info